

Halkın Günlüğü

YIL: 1 SAYI: 9 1-16 ARALIK 1997 FİAT: 150.000 (KDV DAHİL)

Gençlik, sivil faşist saldırı kışkacında; Çözüm, örgütlü mücadelededir

Susurluk'ta tüm çirkef yüzüyle ortaya çıkan faşist devletin ikratlarına karşı çıkan öğrenci gençliği susturmak, pasivize etmek ve robotlaştırmak için, her yıl tekrarlanan saldırılar bu yıl da düğmeye basılmışçasına, tüm üniversitelerde aynı yoğunlukta devam ediyor. Üniversiteli devrimci gençliğin taleplerinden biri olan, "**parasız, bilimsel ve demokratik üniversite**" istemine bile tahammül edemeyen faşist devlet, tüm üniversitelerde desteklediği ve himayesine aldığı sivil faşistler aracılığıyla başvurduğu saldırı dalgasına alternatif olarak geliştirilen ortak direniş ve karşı koyuşa karşı da taktikler geliştiriyor.

Politikalarının uygulanmasında yanına stepne olarak aldığı besleme medya aracılığıyla olayları "**sağ-sol çatışması**", "**sol provakatörler**", "**aşırı sol örgüt militanlarının kışkırtması**" olarak lan-

se ederek gerçekleri saptırmaya çalışıyor. Tüm hedefe saptırma ve çarpıtmalarla rağmen gerçek olgu, şu an üniversitelerde düzene yerleştirmeye çalışılan öğrenci gençliğin önderliğinde baskı altına almak istediği gençliğin devrimci muhalif kimliğini törpülemeyi amaçlayan bir saldırı politikasını yaşadığıdır.

Tüm bir coğrafyada korku imparatorluğunu inşa etmek isteyenler bu imparatorluğun oluşumunda hedef seçtikle-

önemli devrimci mevzilerden biri alma özelliğini her dönem kayırmayan üniversiteleri hizaya getirmek için, el altında tutarak uygun zaman dilimlerinde piyasaya sürdükleri küçük çatışmaları kullanıyorlar. Sivil faşist güruhun, İstanbul başta olmak üzere gerçekleştirdiği saldırılar boyutlanırken, devrimci-demokrat öğrenciler de saldırılara karşı ortak mevzi yaratma çabasıyla mücadele dinamiğini yakalamaya çalışıyorlar. **● Sayfa 4'de**

İŞÇİLER ALANLARA ÇIKTI

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu (İİŞP)'nin çağrısı üzerine protesto eylemine katılan Tuzla'daki işçileri, sabah saat 10:30'da Laleli'de bulunan genel merkezlerinin önünde kortej oluşturarak, toplanma yeri olan Fatih Parkı'na doğru "**Birlik-Mücadele-Zafer**" vb. sloganlar atarak yürüyüşe geçtiler. Günlerdir öğrenciler üzerinde terör estiren polis, bu kez de işçiler üzerinde baskı oluşturmaya çalıştı. Polisin müdahale girişimini işçiler, "**Mezarda Emekli Olmak İstemiyoruz, Bize Engel Olmayın**" diyerek karşıladılar. Polis burada işçilerin kararlı tavrı karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Yeniden sloganlarla yürüyüşe geçen deri işçilerinin önü bu kez Fatih Parkı'nın karşısında bulunan Büyükşehir Belediyesi önünde kesildi. **● Sayfa 7'de**

● Ideolojik dananım, arınma ve örgütsel inşa perspektifiyle saldırıları püskürtelim **● Sayfa 3**

● Karadeniz'de "PKK+TIKKO" söyleminin altında yatan gerçek **● Sayfa 15**

● Psikolojik savaş ve görevlerimizi kavrayalım **● Sayfa 16-17**

ŞEHİTLERİMİZİN VE ESİR SAVAŞÇILARIMIZIN ANALARINA MEKTUP

Yüreği sevgi dolu analarımız,

Şu an her bütünü kapısını çalıp sohbetinize ortak olmak isterdim. Yoldaşlarımızı, sizlerin anlatımından dinlemek ve tanıdığım kadariyle onları sizlere anlatmak isterdim. En çokta, gerilla birliğimiz ile birlikte, köyün etrafına mevzilenmiş öncü birimin işaretini beklerken, şehit yoldaşımızın annesinin, "işte benim çocuklarım gelmiş, hepiniz benim çocuğumsunuz" deyip, yanaklarımızdan birer birer öpüşünü düşünmeyi özlemişim.

Evet, hepimiz sizin çocuğuyuz. Sizler de, bizim anamızsınız. Yoldaşlarımıza ve bizlere emek veren o kutsal ellerinizden öpüyoruz. Şu an esir konumunda olduğumuzdan kapılarınızı çalamıyoruz. Fakat kendimizi düşmana inat da olsa, sizden ayrı düşünmüyoruz. Bu mektubu yazarken önce kendi anıme, sonra da Gülten ana geliyor aklıma. Düşmanın eline esir düştüğümde, yaklaşık altı yıllık bir aradan sonra ilk kez görüşmüştüm annemle. Adeta esir düşüşüme seviniyordu, "hiç olmazsa ölüm haberin gelmeyecek" diyordu. Gülümsüyorum ve a-

an kırmamak için pek birşey söylemiyorum anneme. Yaklaşık bir yıl sonra Ölüm Oruç'ları ve peşinden Diyarbakır katliamı yaşıyorduk. Bu kez bir yıl önceki konuşmamızı ben hatırlatıyorum anneme: "Bak, ölüm haberleri geliyor, sadece dağlardan değil, esir kamplarından geliyor". Annem gerçeğe biraz olsun yaklaşıyor ama halleri geri düşünüyor. "Fazla öne çıkmıyaydın" diyor. Yoldaşlarımız dağ başlarında çatışır ve Ölüm Oruç'larında direnirken, O bana, "fazla öne çıkmıyaydın" diyor, kimden biraz kırılıyorum, ama zamanla anlayacak diyorum. O da tıpkı diğer analar gibi direnecek ve Güzel analar gibi Ölüm Oruç'larına yatacak diyorum.

Gülten ananın, bir gezi sırasında yaptığı konuşmayı izlemiştim kasetten: "Şu an silah alıp dağlara çıkmak istiyorum" diyordu. Düşmana karşı müthiş bir kinle konuşuyor ve gençleri savaşa çağırıyordu. Gülten ana: Ke-nan İnce yoldaşın ablası, İsmail Kahraman yoldaşın eşi ve Cüneyl Kahraman yoldaşın annesi. Üç can parçası vermiş devrimci savaşımıza. Ve O, tükenmek bilmez bir öfkeyle "şu an dağlara çıkmak istiyorum" diyor. Bir

yoldaşımızın annesinin, bir yoldaşımızın ablasının böyle bir konuşma yapması bizi onurlandırıyor. Cesaretlendiriyor.

Tekrar anam geliyor aklıma. Ve kendi kendime düşünüyorum, "bir yolunu bulup anamı, Gülten ana ile tanıştırmalıyım" diyorum. "Tanıştırmalıyım ki, o da öğrensin kavranın gerçekliğini. Öğrensin ki, devrimci savaşımıza yeni yeni oğullar büyüsün." Böyle düşünüyorum kendi kendime.

Analarmızı devrimci savaşımıza evlat vermiş analarımız, şehitlerimizin ve esir savaşçılarımızın anaları, hepiniz bir araya gelmelisiniz. Bir araya gelip, birbirinizden öğrenmeli ve birbirinize direnç olmalısınız. Siz ki, bu halkın kurtuluşu için yigiller doğurmuş, yigiller büyümüşsünüz. Siz ki, bu yigillere sahip çıkarak devrimci savaşımıza taraf olmuştunuz, o halde birleşmek ve bir çatı altında örgütlenmek zorundayız.

Bugün tarihlerden 1 Aralık, yani Kızılder destan yaratan şehitlerimizin ölüm yıldönümü. Taner geliyor aklıma, yani Murat Akbaba. Tek kolu kopmuştu çalışmada, ama yine de silahını bırakmamıştı. 93 baharında kendisiyle

görüşmek için Dersim'e gelen baba sandan ne ev, nede dükkân istiyordu. Tek istediği kavgasına sahip çıkmaktı.

Şehitlerimizin ve tüm savaşçılarımızın ailelerinden isteyiydi bu. Çünkü yürüttükleri savaş halkın savaşıydı ve halktan olan herkesin bu savaşta sahip çıkması gerekiyordu. Ayrıca, tüm savaşçılarımız, şehit düştükten sonra parçalanmış bedenlerimizi almaya gelenlerin ağlayan gözlerle değil, haykırarak yüklerle gelmelerini istiyorlardı. Evet her birimizin vasiyeti bu.

Sizlerden istediğimiz bu vasiyeti yerine getirmenizdir. Birleşmeniz, örgütlenmeniz ve her şehit oluşumuzda sloganlar eşliğinde halay çekmenizdir. Ölü bedenlerimizden dahi korkan düşmanlarımızın korkusuna korku katmanızdır. Emegin en güzeli insansa, insanı yaratan sizler bu duyguyu çok daha iyi anlayacaksınız.

Yeniden o kutsal ellerinizden öpüyor ve acınızı yüreğimizde direnç, silahımızda mermi yapıyoruz. Sağlıcakla kalın.

TKP(ML) ESİR SAVAŞÇISI

SAĞMALCILAR

ÜLKEDE GÜNDEM EMEKÇİLERİNE

Merhaba Dostlar,

19.11.97 tarihli Ülkede Gündem Gazetesi'nin 3. sayfasında "Belediye başkanı kaçırıldı iddiası" başlıklı, Dersim kaynaklı bir haber yer aldı. Haberin ilk paragrafı şöyle: "Dersim'in Çemişgezek İlçesi Belediye Başkanı Nevzat Altan ve Başkan Vekili Oğuz Aksakalın TIKKO'dan bir süre önce ayrılan bir grup tarafından kaçırıldıkları, daha sonraki paragraflarda olay, Vali'nin açıklamalarıyla aktarılırken son paragrafta "eylemi" yapanlar hakkında kısa bir bilgi veriliyor. Aynı aktarıyoruz: "Kaçırma olayını gerçekleştirdikleri ileri sürülen grubun Laz Nihat kod adlı eski genel sekreter Enver Doğru'nun örgüt tarafından cezalandırılmasına karşı çıktığı ve bu nedenle örgütten ayrıldıkları da kaydedildi".

Bu haber aynı gün "özel savaş" medyasında da ilgi gördü. Üzülerek gördük ki, Ülkede Gündem'in haberi şeyişi tarzıyla diğerleri arasında ciddi farklılıklar yoktu. Ülkede Gündem, Valilik açıklamalarını verirken bu haberi yapmakla istemeden özel savaşın amaçlarına alet olmuştur. "İstemeden" diyoruz, çünkü böylesi bir habercilik ve gazetecilik anlayışının yöneticilerinde ve çalışanlarında olmayacağını düşünüyoruz.

Hürriyet gazetesi belirtilen günde haberi "TIKKO'culara" malederken, Milli-

yet, "PKK'lılara". Sabah gazetesi ise belirli bir isim vermeden "teröristlere" Belediye Başkanı'nı ve vekilini kaçırmıştır. Hürriyet HHA'ya dayanırken, Milliyet Kamil Ağaoğlu'na, Sabah ise hiç bir haber kaynağına dayanmamıştır. Açıkçası, özel savaş medyası bilinçleri bulandırmak ve devrimci parti ve örgütlerin eylem çizgisini karalamak için bu haberi sayfalarına almıştır. Tam da bu noktada haberin haber değeri, devrimciler ve Ülkede Gündem ve okurları açısından tartışılır bir hale gelmiştir. Aslında tartışılacak bir şey yoktur. Çok açık bir şekilde özel savaş medyası devrimci parti ve örgütlere çamur atmak ve halklarımızın kafasını bulandırmak istemektedir. Buna rağmen, Valilik açıklamasına dayanılarak "TIKKO'dan ayrılan bir grubun eylemine" bu kadar yer veriliyor. Hem de Karşı-Devrimci Hücre (KDH) elemanı ve başı ajan Enver Doğru'nun cezalandırılması gibi devrimci bir eylem, sözde ayrılan grubun gerekçesi olarak siyasi bir içerikle sunulurken devrimci özünden soyutlanmaya çalışılıyor. Bütün bunları anlamak mümkün değil.

Ülkede Gündem Gazetesi analarca şehidiyle ve bizzat devrimci savaşta yer alarak olumlu bir gelenek yaratan çalışanlarıyla işkencelere, gözaltılara, tutuklamalara ve bombalanmış binalarına rağmen yayına devam eden olumlu bir mirasın devamıdır. Bugün hala aynı baskılar de-

vam ederken Kürtl coğrafyasına Emek Gazetesi'yle birlikte sokulmaktadır. Ülkede Gündem'in neden özel savaşın hedefi olduğu biliniyor. Bu noktada devrim cephesinde yer alan herkesin, sahiplenmesi ve dayanışma içerisinde olması gereken bir gazetedir Ülkede Gündem. Devrimci dostluk ve dayanışma başta gerilla bölgelerinde olmak üzere, zindanlarda ve yaşamın bir çok alanında hayata geçirilirken bunun her alanda aynı duyurulukla ele alınması doğru ve kazandırı bir tutum değildir. Aksine kaybettirici ve halklarımızın mücadelesine ve kurtuluş yürüyüşüne zarar vericidir.

Özel savaş "böl ve yönet" politikasını faşizm kışkırtıcılığıyla ve koruculaştırmaya gibi öne çıkan uygulamalarıyla hayata geçirmeye çalışıyor. Bunun kırılması ve etkisizleştirilmesi için devrimci dostluk ve dayanışmanın her alanda geliştirilmesi kaçınılmaz bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Sizleri devrimci dostluk duygularımızla selamlıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

21.11.97

TKP(ML) Esir Savaşçıları
Çanakkale

Not: Kısaltarak yayınladığımız bu yazının tamamı Ülkede Gündem Gazetesinde gönderilmiştir.

Düzeltilme

İlk olarak, "emperyalist sömürü ve doğa tahribatı" başlıklı yazıda yer alan "yaşasın tam bağımsız Türkiye ve özgür Kürdistan" sloganı hatalı bir bakış açısını ifade ediyor. Bu slogan iki bakımdan yanlıştır. Birincisi: "bağımsız Türkiye" kavramı siyasi iktidarı ele geçirme hedefini, bugünkü devrim aşaması bakımından göğeleymiş ve milli çelişmeyi öne çıkaran bir görüş açısı ve politikaya hizmet etmesinden dolayı yanlıştır. Şöyle ki, devrimin milli demokratik bir nitelik taşıması farklı, bugün içinde bulunduğumuz aşamanın esas olarak milli yön taşıdığı belirlemesi farklıdır. Bugün milli çelişme değil, feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki baş çelişkidir. Bunun çözüm yolu da demokratik devrim yöntemidir. Slogan, "yaşasın demokratik bağımsız Türkiye ve özgür Kürdistan" olarak atılmalıdır. Stratejik bir slogan olarak atılmalıdır. İkinci olarak, "bağımsız Türkiye" demek, bütün ittifakları milli bağımsızlık politikasına endekslemek demektir. Yani, bütün strateji ve taktiklerini, örgütlenmeyi ve ittifak güçlerini emperyalizme göre belirlemek demektir. Bu slogan aynı zamanda, emperyalizmi iç ölü olarak görmek anlamına gelir. İşçi Partisi'nin bu sloganı atması, emperyalizmi iç ölü olarak görmesinden kaynaklanmaktadır. İkinci bir hatalı yaklaşım ise; 4. sayfadaki "gazetemize çete devletten saldırdı" başlıklı yazıda geçen "metropol" kavramına ilişkindir. "Metropol" kavramı, emperyalizm ve sömürgecilikle birebir örtülü bir algudur. "Şehirler" veya "büyük şehirler" doğru tabirinin yerine "metropol" kavramını kullanmak hatalı bir yaklaşımdır ve T. Kürdistan'ına sömürge Türkiye'ye ise emperyalist demoyu getirir. Denetim eksikliğinden kaynaklanan, gazetemizin 8. sayısındaki bu hata ve eksiklikleri okuyucularımızdan özür dileyerek düzeltirken, bizi hoşgörü ile karşılayacaklarını umuyoruz.

İdeolojik donanım, arınma ve örgütsel inşa perspektifiyle saldırıları püskürtelim

Gerek bölgemizde, gerek ülkede önemli gelişmelerin yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Bu gelişmeler karmaşık bir görüntü verse de, esasta herşey derinden derine planlı-programlı olarak devreye sokulan emperyalist politikaların ekseninde hergün biraz daha netleşerek geliyor.

ABD'nin "Körfez Savaşı" ile Ortadoğu'da sağladığı üstünlüğün süreç içinde tam bir denetime dönüşmemesinin nedeni olan püskürtme-giderilmesine yönelik olarak bölge ülkeleri ile ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine karşı tehdit olarak gündeme gelen savaş naraları, yakın gelecekte bölgemizde önemli gelişmelerin olacağını işaret ediyor. Bölge halklarına saldırıların gerekçesi yapılan "kimyasal silahların denetimi" konusunda (ki son gerilimin nedeni bu değil) Irak'a geri adım atılınca da, ABD, bu son çıkışı ile Ortadoğu'da ihtiyaç duyduğu yeni düzenleme için amaçladığı başarıyı yakalayamadı. Bu da, emperyalist devletler için hayati önem taşıyan Ortadoğu ve Kafkas petrolünün geleceği üzerine oturan politikaların bölgede çatışmaya devam edeceğini gösteriyor. Çünkü, "Körfez Savaşı" ile ABD'nin İngiltere'yi yedeğine alarak Fransa başta olmak üzere diğer büyük emperyalist devletlerin kerhen desteği ile hakimiyetine aldığı Ortadoğu'daki rakipsiz konumu son bir yıl içinde önemli engellerle karşılaşan bir tıkanıklık yaşamaktadır. Türkiye-İsrail-Mısır ve bunun yedek gücü olarak düşünülen Ürdün ittifakı temel alınarak, süreç içerisinde Suriye veya Irak (Saddam'sız) tan birinin de dahil edilmesi hesabına dayanan ABD'nin bölge politikaları önemli darbeler aldığı gibi, 1. Kürdistan ve Filistin için öngörülen politikalarla işlemez hale geldi. Avrupa Birliği ve Rusya'nın bölge üzerindeki hesaplara dahil olma çabaları da buna eklenince, ABD'nin aleyhine olan bu gelişmeler Ortadoğu'yu ve artık ondan ayrı düşünülmeyen Kafkasları dünyadaki çıkar çelişkilerinin merkezi durumuna getirmektedir. ABD'nin, stratejik politikalarına karşı gelişen bu fiili duruma seyirci kalmayı düşünülemez. Bu durum, en ufak bir değişikliğin bütün temel taşları yerinden oynattığı bölgenin kendine özgü özellikleri ile birlikte değerlendirildiğinde, bölgede çatışmaya neden olacak etmenlerin varlığını korumaya devam ettiğini söylemek yanlış olmaz.

Bu bölgesel sorunlar, ulusal ve uluslararası koşulların karmaşıklığı ile bütünleşerek, ekonomik buhran üzerine şekillenen istikrarsız yapısı ve "felaket"li toplumsal çöküş yaşayan Türk devletini sorunların tarafı durumuna getiriyor. Jeo-politik konumu ve İsrail ile birlikte bölgede ABD'nin çıkarlarının bekçiliğini yapma görevi; kullanılacak alet olma özelliğini daha da pekiştiriyor. İç savaşın ağırlığı altında iken, 1. Kürdistan'ında tutuştuğu savaşın sonucunun arzettiği hayati önemde gözönüne alındığında, son bir ay içinde yoğunluklu olarak yaşanan gelişmelerin ve yeniden biçimlendirilen

politikaların peşpeşe piyasaya sürülmesinin nedenleri kendiliğinden açığa çıkıyor.

Türk devleti, ABD emperyalizminin bölge politikaları ekseninde iç savaşın seyrine göre bütün politikalarını yeniden geliştiriyor. Ve bütün temel politikaları ile ona hizmet eden diğer taktik politikalarını belirleyen ve mevcut anayasa, yasa, kararname ve genelgelerin ona uygunluğunu şart koşan "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"nin yeni hali ile basına sızdırılıp, meşruluğunu öne çıkaran tartışmalardan sonra, yazar takımına "sınır"ın sınır noktasında yapılan şova dayalı açıklamalarla bu politikalara destek için toplumsal taban yaratılmak isteniyor. Mehmetçik medyanın devler yönetimimin bir bütün olarak MGK'de ya devredildiğinin artık hiçbir gizliliğe gerek duyulmadan kitlelere ilan edilerek, sık sık değişikliğe uğramaya başlayan "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"nin olumlulukları üzerine propaganda bombardımanı başlatma görevini layıkıyla yerine getirdiğine geçen sayımızda değinmiştik. Onun için, Genel Kumayırı davetlisi olarak Cudi dağına çıkarılan Mehmetçik medyaya yeni "durum"a göre "görev"lerin belirlendiği gezide özel savaş kumaylarının yaptığı açıklamalara değinmekle yeneceğiz.

Bu açıklamalar, Türk devletinin iç savaş politikalarında temel değişikliğe denk düşmeyen, ancak, yakın gelecekte ilgili yönetiminde değişikliklerin yapıldığını açığa çıkaran mahiyettedir. Ve, başansı esas olarak Irak Kürdistanı'nda yürütülen savaşın sonucu ile "sınır"da oluşturulan tampon bölgenin sağlayacağı avantajların üzerine oturtulan politikalar.

Medya aracılığı ile propagandası yapılan bu politikalar kısaca şöyle özetlenebilir,

- 1) Oluşturulduğu söylenen "tampon bölge" ile PKK'nın "sınır" geçişleri bir bütün olarak kesilecektir.
- 2) Irak Kürdistanı'ndaki 50 bin kişilik savaş gücü geri çekilmeyerek PKK'nın bölgedeki etkinliği kınlayacak ve ciddiye alınır bir güç olmaktan çıkacaktır.
- 3) Lojistik desteği kesilen ülke içindeki gerilla birliklerine yönelik başlatılacak "bahar operasyonları"nda izlenecek dağıt, ez, yok et taktiği ile gerilla savaşı tehlike olmaktan çıkarılacaktır.
- 4) Ekonomik yatırım ve sosyal yardım programları ile Kürtler kazanılmaya çalışılacaktır.
- 5) Bütün bu politikalar başarıya ulaşırsa, siyasiler, Kürtlere bir takım kültürel haklar verilmesi ile bölgeye özgü idari biçimleri tartışmaya açabilecek.
- 6) İşçi, köylü, memur, küçük esnaf ve sanatkarlar bir yıl daha ezilmeyi göğün çıkarılmadan kabullenirse, ondan sonra savaşa akan paradan kırıntı olan payını alabilecek.

Bazı kesimler bu programda reform belirtileri görse de, bunlar, karşı-devrimin ulusal

ve sosyal kurtuluş mücadelesi ile devrimci halk muhalefeti ezmeyi amaçlayan topyekün saldırısının daha üst aşamada sürdüreceğinin ilanıdır. Devrimci durumun derinleştiği, devrimci dalganın kabardığı dönemlerde hakim sınıflar, reformlar yolu ile bazı tavizler vererek, devrimci kabarışını dindirme, devrimci durumu gerletme taktiği güderek botunu kurtarmak için parçayı feda eder. Ancak iç savaşın ulaştığı seviye ve ekonomisinin berbat durumu, Türk devletine böyle bir tavizle geçici bir soluklama yaratma şansını vermiyor. Onların reform dediği şey, ÖDP, HADEP, İP ve benzerlerine açılan kanalları biraz daha genişletilerek, ekonomik ve siyasi terörle yıldırma amaçladıkları emekçi yığınların akacağı düzeniciliğin sağlayacağı avantajlara bağlanan umuttur. "Yumuşadı" denilen devrimci radikal güçlerin reformizme çark edeceği beklentisidir. Yelkenlerini dolduracak olan sağdan esen rüzgarın hızıyla gerilla savaşını boğabilecekleri hesabılır. Reform bir yana, geniş halk kitlelerinin ekonomik-demokratik hak istemlerini karşılama durumları dahi yoktur.

Başansı bir yıllık süre olarak belirlenen bu politikaların ne ölçüde sonuç alacağı, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren güçlerin savaşın seyrine özgü nitelikleri objektif olarak değerlendirmeye tabi tutarak, karşı politika ve taktikler geliştirmede gösterdiği başarı ile Türk devletinin ekonomik olarak bu yükü uzun süre taşıyıp taşıyamayacağına bağlıdır. Ayrıca, özel savaş kumaylarının başansı için bir yıllık süreye istedikleri politikalarının tümü hedeflene ulaşsa bile, en az on yıl "tampon bölge"de 50-60 bin, 1. Kürdistanı'nda 250 bin, diğer gerilla bölgelerinde yüzbinlerce asker tutma zorunluluğu yine kendi itirafıdır. Bu da savaş giderlerinin artarak devam etmesi demektir. Onun için, bir yıl sonrası için kitlelere verilen vaatler ile tamamiyle yalan üzerine oturtulan %15 enflasyon hedefi aldatma dışında bir anlam ifade etmiyor. Sorun Türk devleti açısından bu yönü ile ele alındığında, bu politikayı uzun süre yürütmesinin koşullarının olmadığı görülecektir. Devlet olan ordunun "devlet nerede" diyerek çaresizliğinin suçunu "siyasi"lere yıkmasının nedemide budur. En iyimser yorumlarla açığı 4 katrilyon olarak hesaplanan 17 katrilyonluk bir bütçenin, 12,5 katrilyonluk borç ve borç faizi ödemelerini, 9 katrilyonluk spekulatif sermaye vurgunlarını, 7 katrilyonluk savaş giderlerini karşılamasının imkanı yoktur. Ve hiç bir ekonomide bunu kaldıramaz. Bu yıkımı; işçilerin ücretlerini dondurarak, memurların maaş artışlarını %15 sınırında tutarak, köylülerin borç erteleme ve faiz affını kaldırarak, destekleme alım flatlarını durdurarak, gübre sübvansiyonunu keserek telafi etmek mümkün değildir. Emperyalist ülkelerden veya IMF ile Dünya Bankasından sağlanacak dış borçla iç borç karşılanmaya çalışılsa bile, bu döviz Merkez Bankasında Türk lirasına çevrildiğinde ve piya-

saya sürüldüğünde yine sonuç ayıtı olacaktır. Son çare olarak, IMF'nin yüksek enflasyon için önerdiği çok tedbirler uygulansa bile, bu yüksek oranda devalüasyondur ki, ekonomi bunu kaldıramaz bir cızlık yaşıyor. Kaldığı, IMF'nin önerdiği bu sistem Güney Kore, Hongkong, Tayvan, Endonezya ve daha bir dizi ülkede iflas etmiştir. Spekülatif sermayenin hantumuna tutulan bu ülkelerden hergün bir borsanın çöktüğüne dair duyulan haberler dünya borsalarında panik yaratıyor. Japonya gibi güçlü ekonomiye sahip bir ülkenin en büyük borsa kuruluşlarından biri bile iflas etmiştir. Türk devleti böyle bir süreçte faizleri aşağıya düşürmeye kalkışsa, iç borçları döndürecek parayı bile bulamaz.

Karşı-devrim, takviye edilmiş bu yeni politikalarını uzun süre yürütme gücünde olmasa da, bunların devrim güçlerine ciddi görev ve sorumluluklar yüklediğinin bilincinde olmalıyız. Bu azgın saldırı politikaları sadece gerilla bölgelerini değil, şehirlerde hedeflemektedir. Bu da sürecin ihtiyaçlarına denk düşen taktik politikaları ve örgütsel düzenlemeleri gerektirmektedir. Düşman, devrim güçlerini kısa sürede kesin sonuç alan bir çatışmaya zorlayacaktır. Bir yıllık süreç tespit edilirken belirlenen taktiklerden biri de budur. Onun için, örgütlü yapılarımızın esasını gerilla bölgelerine kaydırarak, düşmanı gerilla savaşının vur-kaç taktikleri ile yıpratırken, şehirlerdeki örgütlü yapıları gerilla savaşına hizmet görevi ile konumlandırmalıyız. Bütün imkanlarımızı kullanarak gerilla birliklerinin silah, teçhizat, yiyecek, yiyecek vb. ihtiyaçlarını uzun süre karşılayan depolama çalışmalarını faaliyetimizin esas haline getirip, sürece güçlü hazırlanmalıyız. Proletarya partisinin şehir örgütüllükleri bütün bu görev ve sorumluluklarının bilincinde olmalıdır.

Bu görevleri layıkıyla yerine getirilebilmesi için, şehir örgütüllüklerinin dar bir illegal çekirdeğin önderliğinde tabana doğru indikçe alabildiğine genişleyen örgütsel inşa ve düzenlemeye hız vermesi gerekiyor. Legal, yarı-legal ve illegal faaliyetleri kesin hatlarla birbirinden ayırıp, bunların hepsini bir yerde merkezileştirmeyen bir örgütsel yapı önümüzdeki süreci güçlü bir şekilde karşılayamaz. Bu süreç kof, gevşek ve hantal bir bünye ile onun denetimsiz, disiplinsiz ve kendiliğindenci faaliyetini kaldıracak basitlikte değildir. Onun için, proletarya partisinin mücadeleyi sekteye uğratmadan yürüttüğü ideolojik donanım, arınma ve örgütsel inşa perspektifini doğru kavramalıyız. Değişim-dönüşüm derken, bunu politikaları uygulamaktansa, onları kendisine uydurma olarak anlayan sağ oportünist yorumların aksine, belirsiz hale getirilmek istenen ilkelerimizi mücadele sınavı içinde bilince çıkaran partili kişiliğini kazanma anlamına gelen bir değişim-dönüşüm olarak kavramalıyız. Ve parti önderliğinin belirlediği politikalar doğrultusunda mücadelemize hız vermeliyiz ●

Gençlik, sivil faşist saldırı kışkacında;

Çözüm, örgütlü mücadelede

Halkın Günlüğü/İstanbul: Her yıl okulların açılmasıyla birlikte "üniversiteli gençliği sindirmek" amacıyla, devrimci-demokrat, yurtsever öğrencilere karşı geliştirilen polis destekli sivil faşist saldırılar, bu yıl da tüm hızıyla sürüyor.

Susurluk'ta tüm çirkef yüzüyle ortaya çıkan faşist devletin ikratlarına karşı çıkan öğrenci gençliği, susturmak, pasivize etmek ve robotlaştırmak için, her yıl tekrarlanan saldırılar bu yıl da düğmeye basılmışcasına, tüm üniversitelerde aynı yoğunlukta devam ediyor. Üniversiteli devrimci gençliğin taleplerinden biri olan, "**parasız, bilimsel ve demokratik üniversite**" istemine bile tahammül edemeyen faşist devlet, tüm üniversitelerde desteklediği ve himayesindeki sivil faşistler aracılığıyla başvurduğu saldırı dalgasına karşı geliştirilen ortak direniş ve karşı koyuşa karşı da taktikler geliştiriyor. Politikalarının uygulanmasında yanına stepne olarak aldığı besleme medya aracılığıyla olayları "**sağ-sol çatışması**", "**sol provakatörler**", "**aşırı sol örgüt militanlarının kışkırtması**" olarak lanse ederek gerçekleri saptırmaya çalışıyor. Tüm hedef saptırma ve çarpıtmalara rağmen gerçek olgu, şu an üniversitelerde düzene yedeklenmeye çalışan öğrenci gençliğin önderliğini baskı altına almak istediği, gençliğin devrimci muhalif kimliğini törpülemeyi amaçlayan bir saldırı politikasının yaşandığıdır. Tüm bir coğrafyada korku imparatorluğunu inşa etmek isteyenler, bu imparatorluğun oluşumunda hedef seçtikleri önemli devrimci mevzilerden biri olma özelliğini her dönem koruyabilen üniversiteleri hizaya getirmek için, el altında tutarak uygun zaman dilimlerinde piyasaya sürdükleri küçük çatlıları kullanıyorlar. Sivil faşist grubunun, İstanbul başta olmak üzere, gerçekleştirdiği saldırılar boyutlanırken, devrimci-demokrat öğrenciler de saldırılara karşı ortak mevzi yaratma çabasıyla mücadele dinamiğini yakalamaya çalışıyorlar.

İSTANBUL

İstanbul Üniversitesi'nde 18 Kasım günü başlayan gerginlik, 20 Kasım günü, polis destekli sivil faşistlerin, İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü ve Edebiyat Fakültesi'ndeki öğrencilere taşlı, sopalı, satırlı saldırıda bulunmasıyla boyutlandı. Saldırı sonucu bıçak ve satırla yaralanan ikisi ağır olmak üzere 14 öğrenci Cerrahpaşa ve Haseki Hastanelerine kaldırıldı. Ağır yaralanan Kemal Sarısözen ve Yavuz Gönençay adlı öğrenciler yoğun bakıma alınırken, sivil faşistlerin saldırısına müdahale etmeyen polis, aralarında yaralıların da bulunduğu 30 öğrenciyi gözaltına aldı. Ya-

rah öğrencilerin aileleri ve arkadaşları Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi önüne gelerek bir basın açıklaması yaptılar. Yazar-yayıncı Ragıp Zarakolu ve gazeteci Musa Ağacık'ında destek verdiği basın açıklamasında öğrenciler, polisin, sivil faşist grupla sistemli bir şekilde kendilerine saldırdıklarını söylediler. Saldırı sonucu yaralanan Cemal Demiröven, Özgür Güvenç, Özgür Yurtsever, Didem Tanyeli, Ömer Özkardesler, Emine Koç ve Yeşim Sadık adlı öğrenciler tedavileri yapıldıktan sonra, polis tarafından gözaltına alındı. Saldırıları sırasında olayları görüntülemeye çalışan Ulusal Basın Ajansı ve Show TV kameralarını da sivil faşistler tarafından tekmele ve demir sopalarla tartaklandılar.

MARMARA ÜNİVERSİTESİ'NDE SİVİL FAŞİST SALDIRI

Aynı gün planlı bir şekilde, polislerin des-

min Beyazıt ve Cengiz Sazlı adlı öğrencilere saldırarak yaraladılar. Bu saldırının üzerine suç duyurusunda bulunmak için savcılığa giden öğrenciler, adliye çıkışı sırasında da aynı kişiler tarafından saldırıya uğradılar. Saldırıda bıçakla yaralanan bir öğrenci Taksim İlk Yardım Hastanesi'ne kaldırıldı. Saldırıları protesto etmek için Mimar Sinan Üniversitesi önünde bir basın açıklaması yapan öğrenciler, İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan faşist saldırıların bir uzantısının da okullarında yaşandığını belirttiler.

BEYAZIT MEYDANI'NDA 170 GÖZALTİ

Üniversitelerdeki sivil faşist saldırıları protesto etmek için Beyazıt Meydanı'nda toplanmak isteyen öğrenciler, siyasi parti başkanları, yöneticileri, Öğrenci Aileleri Derneği üyeleri, dernekler ve sivil toplum ör-

ganı günlerde ve aynı saatlerde üniversitelerde saldırılar başlamıştır. Öğrencilerin mizin üzerine satırlarla, kesici aletlerle her yerde saldırıyorlar. Biz bir basın açıklaması yapmak için Beyazıt Meydanı'na gidemeyen üniversitelere bu kesici aletler nasıl geliyor" diyerek, olayları tek merkezden yönlendirildiğini ifade etti. Atalay'ın konuşması sırasında polis grubu müdahale ederek 100 kişiyi gözaltına aldı.

Gözaltılar sırasında polisin şiddet gösterişinden basın mensupları da nasibini aldılar. Saldırıda 5 gazeteci polisler tarafından tartaklandı.

Gözaltına alınan öğrenciler ve kitle örgütleri temsilcileri 24 Kasım, Pazartesi günü İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nce serbest bırakılırken, Nail Yamanoglu, Bülent Arslan ve Zehra Çağla Yalçın adlı öğrenciler başka suçlardan arandıkları gerekçeyle tutuklandılar.

SİVAS

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde bir sivil faşist saldırısı devam eden gerginlik sivil faşistlerin saldırısıyla doruğa ulaştı. Saldırı, sivil faşistlerin devrimci, demokrat bir öğrenci dövmelelerinin ardından, merkezi kafeterya da oturan bir bayan öğrencinin tehdit edilmesiyle başladı. 24 Kasım Pazartesi günü merkez kantine sokulmayan öğrenciler taş, sopa, silah ve bıçaklarla dövmele başlayan sivil faşistlerin hedef göstermesiyle gözaltı operasyonları başladı. Saldırının ardından Sosyoloji, İktisat, Fen-Edebiyat, Mühendislik ve Tıp Fakülteleri'ni önünde yaklaşık 42 öğrenci sivil ve resmî polislerce gözaltına alındı. Göstermeli olarak sivil faşistlerden 7 kişinin gözaltına alınmasından sonra çifte standart Sivas Emniyet Müdürlüğü'nde de yaşandı. Devrimci-demokrat, yurtsever öğrenciler işkence ve dayatma maruz kalırken, sivil faşistler işkenceci ağabeylerinin himayesinde rahat bir gözaltı geçirdiler. Gözaltına alınan öğrencilerden büyük çoğunluğu 24 Kasım akşamı serbest bırakılırken, 6 öğrenci ertesi gün savcılığa çıkarılarak serbest bırakıldılar.

Gerginliğin hala sürdüğü üniversitede sivil faşistler ve polislerin terörü tüm hızıyla sürüyor. Öğrenciler, baskıların yoğunluğundan dolayı evlerine gidemeyen, tüm otobüs durakları sivil faşistler ve polisler tarafından tutulmuş durumda. Can güvenlikleri olmayan öğrenciler, diğer yandan üniversite rektörlüğünün anti-demokratik uygulamalarına maruz kalıyorlar. Rektörlük, olaylara katıldıkları iddia edilen öğrencilere, "okulun düzenini bozma" suçlamasıyla soruşturma açmak için hazırlık yapıyor ●

Sivil faşist saldırılara müdahale etmeyen polis, saldırıya uğrayan ve yaralanan öğrencileri yaka-paça gözaltına aldı

teğiyle hareket eden sivil faşistler, Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü Atatürk Eğitim Fakültesi'nde satırlarla, bıçaklarla devrimci-demokrat, yurtsever öğrencilere saldırdılar.

Saat 12.30'da bir araya toplanan faşistler, fakülte içerisinde öğrencilere saldırdılar. Öğretim elemanlarının müdahalesiyle dağılan grup, fakülte dışında bekleyerek öğrencilerin çıkışı sırasında satır ve bıçaklarla tekrar saldırdılar. 3 öğrencinin çeşitli yerlerinden yaralandığı saldırının ardından polis, sivil faşistlere destek verdiğini göstermek için 10 öğrenciyi gözaltına aldı.

SİVİL FAŞİSTLER MSÜ'DE İKİ KİŞİYİ YARALADI

Mimar Sinan Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi'nde, aralarında Beşiktaş Ülkü Ocakı Başkanı'nın da bulunduğu faşistler, Ner-

gütlere ve yöneticileri polis tarafından joplarla, tekmelemlerle tartaklanarak gözaltına alındılar.

23 Kasım Pazar günü saat 12.00'da Beyazıt Meydanı'nda toplanmak isteyen protestocuların da bulunduğu yaklaşık 70 kişilik bir grup polis tarafından, konuşmaya dahi izin verilmeden yaka-paça gözaltına alındılar. Bu sırada ikinci grupta Beyazıt Tramvay durağında durduruldu. "**Üniversitelerde eğitim hakkımız engelleniyor, üniversite öğrencileri olarak mağduriyetimizi ifade etmek istiyoruz. Beyazıt Meydanı'na gitmek bizim anayasal hakkımızdır**" diyen öğrencilere destek vermek amacıyla protesto eylemine katılan Öğrenci Aileleri Derneği Başkanı Mustafa Atalay bir konuşma yaptı. Atalay, "**bütün ülke genelinde sanki bir düğmeye basılmışcasına ay-**

OHAL uygulaması şimdi de Karadeniz'de

Haber Merkezi: Devletin, Türkiye Kürdistanı'nda uyguladığı özel savaş uygulamalarını Karadeniz'de de hızlı bir şekilde yaşama geçirmesi hızla siyasi parti, sendika ve demokratik kitle örgütlerini harekete geçirdi.

Binlerce asker, satılık özel timciler, özel savaş konusunda ayıce canışmış kurmayların bölgede görevlendirilmesi, koruculuk sistemi, yayla yasakları, yayla evlerinin boşaltılması ve yargısız infazlar gibi uygulanan terörü yerinde incelemek üzere Pir Sultan Abdal Derneği'nin organize ettiği ve ÖDP, HADEP, EMEP, BP, DBP, SIP, ÇHD, DISK, Halkevleri, İHD, İş Müfettişleri Derneği, KESK, TTB, TMMOB ve Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği temsilcilerinden oluşan Karadeniz heyeti, 19 Kasım sabahı Ankara'dan hareket ederek Tokat'a gitti.

Tokat'ta sendika, siyasi parti ve kitle örgütleri şube temsilcileri ile görüşen heyet, koy boşaltmalara, alevi-sünni ayrımının körüklenmesine, özel timin vahşi uygulamalarına, köylere uygulanan gıda ambargosuna, işkenceye ve baskılara karşı çıkan Tokatlıların içinde bulunduğu duruma tamlik etti.

Heyet daha sonra Pir Sultan Abdal Derneği Tokat Şubesi'nde ÖDP, EMEP, CHP, KESK, Eğitim-Sen, BP, Halkevleri, Atatürkçü Düşünce Derneği, PSAKD temsil-

cileri ile Tokat halkı ve öğrencilerle 3 saat yakın bir toplantı yaptı.

Toplantıda devletin, ileri ve alevi köylere yönelik özel savaş politikalarını, öğrencilere, öğretmenlere, köylülere yönelik gözaltı olaylarının yoğunlaştığını, ev baskılarının hızlandığını vurgulayan DKÖ temsilcileri, **Vali Ayhan Çevik**'in köy muhtarlarıyla yaptığı toplantıda muhtarları tehdit ettiğini, akşam saat 18.00'dan sonra rahat gezemediklerini, çünkü aramaların, kontrollerin ve gözaltıların yaşandığını, yayla yasasının sürdüğünü, Almus ilçesine bağlı **Mescit Köyü**'nün boşaltılması olayının devlet tara-

findan kabul edildiğini, Göleli Köyü'nün ise kısmen boşaltıldığını belirttiler.

Göçün de devletin uygulamalarından kaynaklandığını belirten temsilciler, **Eyneağzı, Olukalan, Çatak** köylerinin kısmen boşaltıldığını, 1995 seçimlerinde HADEP'e en fazla oyun çıktığı **Ormanlık Köyü**'nün de yoğun baskı gördüğünü, **Sogokpınar, Bostankolu, Muday** gibi bir çok Alevi-Kürt köyünün de baskılardan nasibini aldığını sözlerine eklediler.

Devletin bölgede alevi-sünni çatışması yaratmak için köylüleri silahlandırmaya çalıştığını, Kızıldere'de yaşayan alevilere kar-

şı, sünnilerin yaşadığı Arıpınar Köyü'nün silahlandırıldığına da dikkat çeken temsilciler, MHP'ilerin silahlanarak fiili koruluğa başladığını belirten heyet temsilcileri, "Çete davasından yargılanan özel harekâtçı **İbrahim Şahin Tokat'a** gelerek belediye başkanlarıyla görüşüp özel timin yerleştirilmesi için zemin yaratmaya çalıştı. Bölgedeki özel timler öğrenci yurtlarına yerleştirildi. Bazı köyler ise özel timlerin yerleştirilmesi için boşaltılmaya çalışılıyor. Örneğin özel timler **Kepirbaba Köyü**'nde siper kazıyorlar" diyerek Doğu ve Güneydoğu'da uygulanan orman yasama olaylarının Tokatın Kızıldere ve civar köylerinde de gerçekleştirildiğine dikkat çektiler.

Tokat'taki incelemelerini bitiren heyet, Tokat'tan Ordu'ya geçerken yolda askerler tarafından yarım saat alıkonulduktan sonra Ordu'ya girebildi. Ordu'da da DKÖ temsilcileri ile bir görüşme yapan heyet, devlet baskısının yoğunlaştığı yayla yasakları, koruculuk sistemi, yayla evlerinin boşaltılması ve kontrgerilla faaliyetlerine ilişkin son durumları aktardı. Ayrıca ülkeyi kücü mafya babası olarak bilinen **Sedat Peker**'in adamlarının da Ordu'da merce deslerle dolayacağı kaydedildi.

Türkiye Kürdistanı'nda uygulanan devlet terörünü aratmayacak uygulamaların Tokat, Ordu ve çevre illerde de uygulandığını yerinde inceleyen heyet, 22 Kasım gecesi Ankara'ya döndü.

KESK ÖFKESİNİ ALANLARA TAŞIDI

Halkın Günlüğü/İzmir: Kamu Emekçileri Sendikalar Konfederasyonu (KESK) İzmir Şubeler Platformu, 1998 bütçe tasarısıyla emekçilere dayatılan yoksulluk, sefalet ve örgütsüzleştirme politikalarına karşı alanlara çıkarak yanıt verdi. Grevli-Toplu Sözleşmeli hak talebi ile %30 zam aldatmacasına karşı alanlara çıkan kamu emekçileri, 22 Kasım Cumartesi günü İzmir Cumhuriyet Meydanı'nı doldurdular.

Dört kişilik bir ailenin aylık asgari geçim sınırının 130 milyona ulaştığı ülkemizde, %30'luk maaş artışlarıyla kamu emekçilerinin gözünün boyanmaya çalışıldığı, peşpeşe gelen zamlarla hayat şartlarının giderek kötüleştiği belirtilen basın açıklamasında; hükümetin yeni hazırladığı "Yeni Ekonomik Düzen" paketiyle birlikte özelleştirme saldırısının da artarak sürdürüldüğü, halkın malı olan karlı işletmelerin, termik ve enerji santrallerinin, limanların yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekildiği belirtildi.

"Kendilerine kıyak emekliliği çıkararak, ortalama yaşam süresinin 60 yıl olduğu Türkiye'de emeklilik yaşının kadınlarda 50, erkeklerde 55 olmasını istiyorlar. Hatta başbakan yüzüzsüzleşip, tek başına hükümeti kurduğu tabirde '60 yaşını yasallaştırdım' diyor. 'Bu kış zor geçecek' diyenlere yanıtımız açıktır. Evet, bu kış zor geçecek. Ama hi-

min için zor geçeceğini biz belirleyeceğiz. Bu kış kendimiz için bahara, hatla yaz sıcaklığına, iktidar içinse ayaza çevirmek elimizdedir," denilen açıklamada kamu emekçileri, KESK'in 1998 bütçesinde taraf olarak kabul edilmesi gerektiğini belirttiler. Tek tarafı belirlemeleri kabul etmeyeceklerini belirten kamu emekçileri, bükümete 11 Aralık ta-

rihine kadar süre verdiler. Bu tarihe kadar konfederasyon ile görüşülmemesi ve taleplerin kabul edilmemesi halinde tekrar alanların ve sokagın gücüne başvurulacağı belirtilen mitingde, KESK Genel Başkanı **Siyami Erdem** de bir konuşma yaptı. **Erdem**, "Grevli toplu sözleşmeli bir çalışmayı ülkemizde istiyoruz. Kayıt dışı ekonomiyi, rantı, talan önlemek için istiyoruz. Bu fedakarlığı %55'le hortumlayan kestimler TUSİAD MÜSİAD yapmalıdır" dedi.

"İşçi Memur Elele Genel Greve", "Sadaka Değil Toplu Sözleşme", "Yaşamın Sendikal Mücadelemiz", "Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Sılahımız", "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Nema Hakkımız, Gaspettirmeyiz" sloganlarının atıldığı ve coşkunla hakim olduğu miting, yaklaşık iki saat sürdü. Mitingin bitiminde Kızıl Bayrak çalışanları **Ahmet Subaşı** ile **Ozan Kocadağ** gözaltına alındılar. Gözaltına alınan **Ozan Kocadağ** aynı gün serbest bırakılırken, **Ahmet Subaşı** Pazartesi günü serbest bırakıldı.

Öğretmenler tebeşir bıraktı

Halkın Günlüğü/İstanbul: Bilimsel, demokratik, parasız eğitimin kayısından dahi geçilmediği ülkemizde, sendikal hak ve istemlerine yanıt olarak sürgünlerle, cezalandırmalarla hizaya getirilmeye çalışılan, sefalet ücretlerine talim ettirilen eğitim emekçileri, 12 Eylül AFC'sinin kendilerine "armağan" ettiği 24 Kasım Öğretmenler Günü'nde İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere bir çok şehirde gerçekleştirdikleri tebeşir bırakma eylemiyle talep ve istemlerini dile getirdiler.

İZMİR:

24 Kasım Pazartesi günü Eğitim-Sen üyesi yaklaşık 500 eğitim emekçisi, artarak yoğunlaşan sorunlarının, sendikaların muhatap alınarak çözülmesi amacıyla, Konak Meydanı'nda bulunan II Milli Eğitim Müdürlüğü önüne yürüdü.

Eylem nedeniyle yoğun güvenlik önlemi alan polis, eğitim emekçilerinin önüne barikat kurarak, protestoyu engellemeye çalıştı. Polisin tavrına oturarak karşılık veren eğitim emekçileri, ek ders ücret saatlerinin 1 milyon TL. olmasını, tüm öğretmenlere haftada 6 saat ders ücreti ödenmesini, her işyerine yeterli sayıda hizmetli alınmasını, her hizmetliye 8 saatlik işgünü sağlanmasını, her fazla çalışma saati için 1 milyon TL. ödenmesini, geçici çalışanların kadrolu hale getirilmesini, büro memurlarının ve hizmetlilerin yan ödemelerinin artırılmasını, teknisyenlerin teknik hizmet tazminatlarının artırılmasını isteyerek, taleplerinin dikkate alınmasını, aksi takdirde 11 Aralık'ta üretime gelen güçlerini yani grev hakkını kullanacaklarını belirttiler.

Oturma eylemi sırasında, "Çetelere Kiyak, Öğretmene Barikat", "Barikat

Kaldırılsın", "Öğretmenler Burada, Müdür Nerede" sloganlarını atan eğitim emekçilerinin ısrarı karşısında polis, geri adım atarak barikadı kaldırdı. II Milli Eğitim Müdürlüğü'ne tebeşir bırakarak eylemi gerçekleştiren eğitim emekçileri, 23 Kasım Pazar günü Beyazıt Meydanı'nda öğrencilere karşı geliştirilen faşist saldırıyı ve akabinde ailelere ve öğrencilere yönelik polisin gerçekleştirdiği acımasız, saldırgan tutumu da protesto ettiler.

İSTANBUL:

Eğitim-Sen İstanbul şubelerine üye 1500 eğitim emekçisi, 24 Kasım Pazartesi günü saat 14:00'da Çemberlitaş Tramvay Duragında toplandı. Öğrencilerin ve ailelerin de destek verdiği eylemde, kortejler halinde yürüyüşe geçen eğitim emekçileri sık sık "İşçi Memur Elele Genel Grev", "Savaşa Değil Emekçiye Bütçe", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Genel Grev Silahımız", "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste", "Çeteler Değil Üretenler Yö-

netsin" vb. sloganları atarak, faşist Türk devletini protesto ettiler.

İstanbul II Milli Eğitim Müdürlüğü önüne gelen eylemciler, basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasını Eğitim-Sen şubeleri adına İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Hasan Zenk okudu. Zenk; haksızlıklara, baskılara, anti-demokratik uygulamalara karşı çıktıkları için, her dönem hakim güçlerin ve onların bürokrasideki taşeronlarının buy hedefi olduklarını dile getirerek, "Bü-

11 Aralık'ta yapılacak eylemler için çağrıda bulundu. Eylem, basın açıklamasından sonra, eğitim emekçilerinin yürüyüş sırasında ellerinde taşıdıkları tebeşirleri ve kalemeleri İstanbul II Milli Eğitim Müdürlüğü önüne bırakmalarıyla sona erdi.

ANKARA:

Eğitim-Sen üyeleri, onlara destek veren aileler ve öğrenciler, 24 Kasım Pazartesi günü Ankara Beşevler Duragında toplanarak II Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yürüdüler.

Beşevler Duragında yürüyüşe geçen yaklaşık 1000 eğitim emekçisi sık sık; "Yaşasın Demokratik Eğitim Mücadelemiz", "Devlet Gündümlü Sendikaya Hayır", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe" vb. sloganlar attı. Ankara II Milli Eğitim Müdürlüğü önünde, Eğitim-Sen Ankara şubeleri adına bir açıklama yapan Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Nazım Alkaya konuşmasında; eğitim sisteminin sorunlarını sıraladı. Açıklamaya devam eden Alkaya; "Okul yöneticileri, tüm çalışanlar tarafından seçilme ile işbaşına getirilmelidir ve eğitimin tüm bileşenleri söz hakkına sahip olmalıdır. Her okulda öğrenci temsilciliği kurularak, işlevsel hale getirilmelidir" dedi.

Basın açıklamasından sonra II Milli Eğitim Müdürlüğü önüne tebeşir ve kalemelerini bırakan eğitim emekçileri, eyleme son vererek dağıldılar.

24 Kasım Öğretmenler Günü nedeniyle, Eğitim-Sen üyeleri; Adana, Mersin, Malatya, Konya ve Kocaeli'de de yaptıkları eylemlerle faşist Türk devletinin eğitim emekçilerine ve eğitime verdiği önem ve değerini boyutunun altını çizerek, tebeşir ve kalemelerini II Milli Eğitim Müdürlüklerinin önüne bırakarak protestolarını gerçekleştirdiler.

TÜM BEL-SEN HAK GASPLARINI PROTESTO ETTİ

Halkın Günlüğü/İstanbul: Tüm Belediye Memurları Sendikası (Tüm Bel-Sen) üyeleri, zabıta ve itfaiyecilerin mesai haklarının gasbedilmesini protesto etmek için 25 Kasım Salı günü saat 12:30'da İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde bir basın açıklaması yaptılar. İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan memurlar, "Anayasamızın Eşitlik İlkesi Uygulansın", "Mesai Nüfus Sınırlandırılması Kaldırılsın" dövizlerini açarak tepkilerini dile getirdiler.

Basın açıklamasını okuyan Tüm Bel-Sen Genel Sekreteri Hüseyin Akyıldız, devletin her türlü baskı ve yıldırma politikalarına, koyduğu anti-demokratik uygulamalarına rağmen, grevli toplu sözleşme hak ve özgür-

lükler mücadelesini 8 yıldır sürdürdüklerini belirtti. "55. Hükümet tarafından hazırlanan 1998 yılı bütçesi emekçilerin ve halkın bütçesi olmaktan uzak rant, fatz ve savaş bütçesidir. Bu bütçeden emekçilere ayrılan pay %30'luk sefalet ücretidir. Bu genel içinde görevleri gereği günün 24 saatinde devamlılık gösteren, zabıta ve itfaiye hizmetlerinde çalışan personel de, 1998 yılı bütçesinde fazla çalışma mesaisi için yapılan belirlemeler, bu konudaki istem ve taleplerimizin oldukça gerisindedir" diyen Akyıldız, gerek genel, gerekse itfaiye ve zabıta emekçilerinin mesaisi gibi özel sorunların çözümü için konfederasyonları KESK'in almış olduğu eylem programına uyacaklarını belirterek, kamu emekçilerinin taleplerini şöyle dile getirdi.

24 saat görev yapan zabıta ve itfaiye personelinin uğradığı kaybol giderilmesi, Nüfus sayımı baz alınarak belirlenen oranların kaldırılması, itfaiye ve zabıta mesailerinin belirlenme yetkisinin tekrar belediye meclisine devredilmesi, fazla çalışma ücretleri, görevin yapılması sırasında hastalanma, ve sakatlanma hallerinde tedavi masraflarının zamanında ödenmesi.

Taleplerine cevap verilmediği takdirde 11 Aralık'ta hizmet üretimini durduracaklarını belirten kamu emekçileri, kamuoyunu da parlı olmaya çağırdı.

Daha sonra eyleme katılan KESK Genel Sekreteri Faysal Özçift bir konuşma yaptı. Özçift, itfaiye ve zabıta emekçilerine yönelik gaspların, genelde sürdürülen gasplardan, saldırlardan ayrı olarak düşünülmeli-

ğini belirterek, bu saldırıların hayatın her alanında devlet tarafından uygulanmakta olduğunu belirtti.

Özçift konuşmasında; "Daha dün çocuklarımızın haklarını savunabilmek onları, saksız olmadıklarını belirtmek için Beyazıt Meydanı'na gitmiştik. Bizlere yani kamu emekçilerine emekten yana siyasi partilere, kurum ve temsilcilerine acımasızca saldırıp gözaltına aldılar. Onlar işliyor, bizler o çocukları saksız bırakalım. Ama biz onlara sahip çıkacağız" dedi. "Yaşasın Sendikal Mücadelemiz", "Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız", "Refah-Yol Ana-Sol Hepsini Aynı Yol", "Mesai Hakkımız Gasbedilemez" sloganlarını atan kamu emekçileri, basın açıklamasının ardından direnişte olan Tüm Yargı-Sen üyelerini ziyaret ettiler.

İşçiler alanlara çıktı

Halkın Günlüğü/İstanbul: İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu (İİŞSP), Anasol-D hükümetinin uygulamaya soktuğu zorunlu tasarrufların gaspını, mezarda emeklilik yasasını, istikrar paketini ve zamları, SSK'nın özelleştirilme yasasını protesto etmek için 27 Kasım Perşembe günü saat 11:00'da Fatih Parkı'nda toplanıp, SSK Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne yürüdüler.

TUZLA DERİ İŞÇİLERİ ENGEL TANIMİYOR

İİŞSP'nin çağrısı üzerine protesto eylemine katılan Tuzla Deri işçileri, sabah saat 10:30'da Laleli'de bulunan genel merkezlerinin önünden kortej oluşturarak, toplanma yeri olan Fatih Parkı'na doğru "Birlik-Mücadele-Zafer" vb. sloganlar atarak yürüyüşe geçtiler. Günlük öğrenciler üzerinde terör estiren polis, bu kez de işçiler üzerinde baskı oluşturmaya çalıştı. Polisin müdahale girişimini işçiler, "Mezarda Emekli Olmak İstemiyoruz, Biz Engeli Olmayalım" sözleriyle karşıladılar. Polis burada işçilerin kararlı tavrı karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Yenden sloganlarla yürüyüşe geçen deri işçilerinin önü bu kez Fatih Parkı'nın karşısında bulunan Büyükşehir Belediyesi önünde kesildi.

Pankartları almaya çalışan polislerle işçiler direnerek yanıt verdiler. Bu arada Tuzla Deri İş Şube Başkanı Musa Selvi, polislerle "Protesto eylemi bizim yasal hakkımızdır, engelleyemezsiniz" diyerek, polis barikatına doğru yürüdü, peşinden gelen iş

çiler de barikadı yararak Fatih Parkı'na girdiler.

İŞÇİLER YASAK TANIMİYOR

T. Haber-İş İstanbul 1 Nolu Şube, Harb-İş İstanbul Şubesi, Petrol-İş Anadolu, Boğaziçi ve Rumeli Şubeleri, Basın-İş İstanbul Şubesi, Belediye-İş 2 Nolu Şube, Tuzla Deri-İş Sendikası, Tez-Kop-İş 1 ve 2 Nolu Şube ve Hava-İş Sendikası'na bağlı yaklaşık 700 işçi Fatih Parkı'ndan, Unkapanı'nda bulunan SSK Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne yürümek için toplandılar. Polis burada da yürümek için kortej oluşturan işçilere izin vermeyeceğini açıkladı. İşçilerin kararlı duruşu ve tavrı karşısında, sendika ağaları polislerle yaptıkları görüşmede yürüyüş için izin aldılar. İşçiler daha sonra, "SSK İşçilerin Dir, Mezarda Emekliliğe Hayır" İstanbul Şubeler Platformu imzalı pankartı açarak, kortej oluşturup, Unkapanı'nda bulu-

nan SSK Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne doğru sloganlar atarak yürüyüşe geçtiler.

SSK Bölge Çalışma Müdürlüğü önüne gelen emekçiler, burada bir basın açıklaması yaptılar. İşçiler adına İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Basın-İş Şube Başkanı Kenan Kaya basın açıklamasını okudu. Kaya açıklamada; "Büyük bir gelir adaletsizliğinin yaşandığı, işsizliğin korkunç boyutlara ulaştığı, kayıt dışı koşullarda çalışmanın arttığı ve çalışanlarında sağlıksız bir şekilde çalıştığı Türkiye'de, işçilerin ortalama yaşam süresi diğer insanlardan daha düşüktür. Gerçeklerde SSK'nın kendi rakamlarına bakılırsa ortalama ölüm yaşının giderek düştüğü ve şu anda 62-63 olduğu görülmektedir. Bu da çalışanların ancak mezarda emekli olabileceğini göstermektedir" diyerek, devletin, SSK'yı "zarar edi-

yor" gibi göstermeye çalıştığını vurgulayıp, SSK'nın zarar etmediğini, baradan gelen fonların sermaye tarafından kullanıldığını vurguladı. Kaya, işçilerin talepleri olan;

"SSK tam anlamıyla, kurum ve çalışanlarının yönetiminde etkin olduğu,

Fonun yönetiminin siyasi iktidara ve özel kesime bırakılmaması,

İmtiyazlı ve özel emeklilik sistemine son verilmesi,

4.5 milyon kaçak işçinin SSK kapsamına alınmasını,

Sağlık hizmetlerinin altyapı ve kalitesinin artırılması,

SSK ilaç fabrikalarının geliştirilmesini ve üretim kapasitesinin artırılmasını,

SSK prim alacaklarının etkin biçimde tahsil,

Sen çıkarılan dövizle emeklilik yasasının iptali"ni istedi

Bu arada, TÜRK-İŞ Teksit, Sümerbank Bakırköy işçileri de ellerinde "Özelleştirme Kel'i Havaş ve Limanlarda Göründü", "Vatandaş Zamlarla Kahır Cefada, Sendikacı Ağalar Seyrû Sefada", "Filmin Adı: ANASOL-D, Senaryo: ARD, Yönetmen: IMF, Prodüktör: TÜSLAD" vb. dövizlerle SSK önüne geldiler. "Tibset İşçisi Yalnız Değildir", "Suskun TÜRK-İŞ İstemiyoruz", "Çeteler Mecliste, Öğrenciler Hapiste", "İMF Yazıyor, Hükümet Oynuyor", "Mezarda Emekliliğe Hayır", "SSK Bizimdir, Özelleştirilemez" vb sloganları sık sık atıldığı eylem, müdahale olmadan sona erdi.

"GEÇİNEBİLECEK ÜCRET İSTİYORUZ"

Halkın Günlüğü/İstanbul: Belediye-İş Sendikası'na bağlı yaklaşık 350 işçi, 26 Kasım Çarşamba günü saat 12:00'da Taksim Meydanı'nda yaptıkları basın açıklaması ve dağıttıkları bildirilerle toplu iş sözleşme dönemine yaklaşıldığı şu günlerde yaşadıkları ekonomik sıkıntıları dile getirerek İstanbul halkından kendilerine destek istedikler.

Belediye-İş Sendikası'na bağlı belediye emekçilerinin, ücretlerindeki erimeyi ve aldıkları maaşın komikliğini, "mezarda emeklilik" tasarısını protesto etmek ve 1 Mart 1998'de başlayacak olan toplu iş sözleşme görüşmelerine İstanbul halkından destek istemek için, Taksim Atatürk Heykeli önünde yapacakları basın açıklamasına polis izin vermedi. Bunun üzerine işçiler basın açıklamasını İstiklal Caddesi girişinde yaptılar.

Dört kişilik bir ailenin '97 Ekim ayındaki gıda harcamasının 44 milyona ulaştığı günümüz koşullarında en düşük ev kirasının 25 milyon lira olduğu İstanbul'da belediye emekçileri, aldıkları 33 milyon lira olan maaşlarını protesto etmek için açıklamadan önce maaş bordrolarını yakarak, işveren kendilerini bir dilim ekmeğe muhtaç ettiğini belirttiler.

"Söz Yetki Karar, İktidar Halka", "Yasasın İşçilerin Birliği", "Susma Sustukça Yeni Zamlar Gelecek", "Çeteler Değil, Üretenler Yönetsin" "Kahrolsun IMF" vb. sloganların atıldığı basın açıklamasını işçiler adına Belediye İş Sendikası Genel Sekreteri Ali Başdemir okudu. Başdemir açıklamada; "Belediye-İş Sendikası ve belediye emekçileri, 1990 yılında verdikleri onurlu mücadele ile toplu iş sözleşmelerinde önemli kazanımlar elde etmişti. Ancak o günden bu güne kadar gerek belediye işverenleri, gerek bazı ba-

sın ve köşe yazarları ve gerekse siyasi parti yöneticileri kamuoyunda çöpcü ve belediye işçilerinin ücretlerini olduğundan farklı göstererek aleyhte kampanya sürdürmüş ve bugünkü komik durum oluşturulmuştur.

1998 Mart ayından itibaren geçerli olacak yeni toplu iş sözleşmesi dönemine girmekleyiz.

Yeni sözleşme döneminde 1990 yılında olduğu gibi tüm yasal haklarımızı kullanarak günün şartlarına uygun olan hakları ve ücreti almaya çalışacağız" diyerek, başta basın emekçileri olmak üzere İstanbul halkından kendilerine destek olmaları çağrısında bulundu. Daha sonra İstanbul genelinde gerçekleştirilecek bildiri dağıtma eylem takvimini açıklayan Başdemir, 27 Kasım Perşembe günü İstanbul İşçi Sendikaları Platformu (İİSP) tarafından SSK'nın özelleştirilmesini protesto etmek için organize edilen eyleme destek çağrısında

bulundu.

Açıklamanın ardından toplu olarak yürüyüşe geçen belediye emekçileri, İstiklal Caddesi'nin girişinden Tüne'e kadar, "Bizler çöpleri toplayan, yolları asfaltlayan, parkları temizleyen, sel baskınlarında gece gündüz demeden çalışan belediye işçileriyiz. Ne kadar maaş alıyoruz, biliyor musunuz? Tam bir yıldır ayda ortalama 33 milyon maaş alıyoruz" diyerek, ellerindeki maaş bordrolarını içeren bildirileri dağıtarak, 1 Mart 1998'de başlayacak toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde doğacak olumsuzluklara karşı İstanbul halkından destek istedikler. Yine belediye emekçileri, 27 Kasım Perşembe günü saat 10:00'da Kadıköy İskele Meydanı'nda, 28 Kasım Cuma günü aynı saatte Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda, 29 Kasım Cumartesi günü aynı saatte Aksaray Metro önünde düzenledikleri basın açıklamalarıyla kamuoyu yaratmaya çalıştılar.

Oba Deri'de direniş

Halkın Günlüğü/ Kartal: Tuzla Organize Deri Sanayi bölgesinde bulunan Oba Deri Fabrikasında çalışan 30 işçi çadır kurarak fabrika önünde direnişe başladı.

Oba Deri Fabrikasında çalışan işçilerin sendikali olmasını hazmedemeyen işveren **Mehmet Büyükdere**, işyeri temsilcisi başta olmak üzere 3 işçiyi işten atarak sendikal faaliyete olan tahammülsüzlüğünü gösterdi. İşçilerin sendikal çalışmasını kırmak ve yıldırmak için işveren tarafından başvuru işten atma yöntemine karşı, fabrika çalışanları üretimi durdurarak yanıt verdiler. 25 Kasım Salı günü direnişe başlayan 30 işçi direniş çadırında eyleme başlarken, işverenin feodal yakını 5 işçi eyleme katılmadı. Direnişçi işçiler eylemi kararlılıkla sürdürme tavrı alırken, direnişe katılmayan 5 işçiyi de ikna etmeye çalıştılar. Zafere kadar direniş sloganıyla yola çıkan direnişçi işçilerin 20'sini oluşturan bayan işçiler, "Arkadaşlarımız işe alınana kadar eylemimizi sürdüreceğiz" diyerek, diğer sınıf kardeşlerinin direnişlerle kendilerine destek olmasını istediler.

Oba Deri işçilerinin direniş kararı üzerine durum değerlendirmesi yapan işveren, 26 Kasım Çarşamba günü direnişçilerin bütün talep ve istemlerini kabul etti. Sendika temsilcisiyle birlikte atılan işçilerin de tekrar işe dönmeleriyle sonuçlanan direnişin zafiri, Oba Deri işçisinin mücadelesini coşkusunu ve morelini yükseltti.

Deri işçileri dayanışma şöleni düzenledi

Halkın Günlüğü/İstanbul: Deri İşçileri Kültür ve Dayanışma Derneği girişimi 23 Kasım Pazar günü 300 işçinin katıldığı bir şölen düzenledi.

Zeytinburnu'nda düzenlenen şölene Deri İş Sendikası Örgütlenme uzmanı **Munzur Pekgüleç**, Beksav bünyesinde çalışmalarını yürüten Tiyatro Imge, Vardiya Müzik Grubu, Nehirler Şiir Topluluğu da katıldı. Şölende birer konuşma yapan **Munzur Pekgüleç** ile dernek girişimcisi **Hüseyin Akçiçek**; işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların giderek yoğunlaştığı böylesi bir süreçte tek çözümün örgütlenmekten geçtiğini ve bu anlamda Zeytinburnu'nda bulunan yüzlerce deri atölyesinde çalışan binlerce deri işçisinin örgütlenmesinin önündeki engellerin kalkmasında derneğe büyük görevler düştüğünü, ancak tek başına dernek çalışmasının yetmediğini, bu çalışmanın sendikal çalışmanın bir ön adımı olarak görülmesi gerektiğini belirttiler.

Direnişte bulunan **BRANDI** Tekstil işçilerinin de katıldığı şölen Tiyatro Imge'nin oynadığı "Fırtınadan Önce" adlı oyun, şiir dinletisi ve ardından Vardiya Müzik Grubu'nun dinletisi ile sona erdi.

Kayıpların adresi devlet

Halkın Günlüğü/İstanbul: Gözaltında kaybedilenleri bulmak ve katillerin kamuoyu önünde teşhir olması istemiyle her Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde oturan kayıp aileleri 132. ve 133. kez buluştular.

132. Hafta:

22 Kasım Cumartesi günü saat 12:00'da Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen kayıp yakınları, 20 Kasım 1980 yılında İstanbul'da kaybedilen **Hayrettin Eren**'i misafir ettiler.

Yapılan basın açıklamasında, "Bu hafta **Hayrettin Eren**'in gözaltında kayboluşunun yıldönümüydü. **Hayrettin** bundan 17 yıl önce, 20 Kasım 1980 günü kayboldu. 1954 doğumuydu. Kaybolduğunda 26 yaşındaydı. Yabancı Diller Yüksekokulu'nda gece bölümünde öğrenciydi. 20 Kasım günü babasını işe bırakmak üzere evden çıktı. Sonra arabayı tamire götürecekti. Akşam dönmedi. Yakınlarına telefon edip aramaya başladılar. Bir arkadaşıyla Saraçhane geçidinde buluşacağını, po-

lislerin O'nu orada gözaltına aldığını, arabasını da alıp götürdüğünü öğrendiler. Birinci Şubeyi aradılar. Polisler, kayıtlara göre böyle bir kişinin gözaltına alınmadığını söylediler.

Biz, Cumartesi insanları diğerleri gibi **Hayrettin**'in öyküsünü de tekrar tekrar anlatacak, bıkmadan usanmadan "Hayrettin nerede?" diye soracağız" denildi. Ayrıca açıklamada 3 yıldır kayıp olan **Kenan Bilgin**'in gözaltına alındığının resmi makamlarca doğrulandığı belirtildi. Basın açıklamasının ardından sonraki haftada buluşmak dileğiyle oturma eylemi sona erdirildi.

133. Hafta:

Kayıp aileleri, sanatçılar, DKO temsilcileri 29 Kasım Cumartesi günü 133. kez biraraya geldiler Galatasaray Lisesi önünde.

Oturma eylemi ailelerin lise önünde yerlerini almaları ile saat 12:00'da başladı. Analar en önce "Gözaltında kayıplar için 133. kez oturuyoruz" yazılı bir pankart açtılar. Ardından **Savaş Buldan**'ın eşi **Pervin Buldan** tarafından basın açıklaması okundu. Açıklamada ilk önce Cumartesi Annelerine Çağdaş Gazeteciler Derneği Güney Marmara Şubesi tarafından verilen İnsan Hakları Odülü'nün, analar adına **Hasan Ocak**'ın annesi **Emine Ocak**'a, 1 Aralık'ta saat 19:30'da Bursa Devlet Güzel Sanatlar Galerisi'nde düzenlenecek bir törenle verileceği duyuruldu. Ardından kayıp tanıtımında 1995 Ağustos'unda **Mardin**'in **Nusaybin** ilçesi'nde ailesinin gözleri önünde sivil polislerce gözaltına alınan 40 yaşındaki **Abdül-latif Yağızoy** tanıtıldı.

KASIM AYI KAYIPLARI

Aşağıdaki kişiler bir Kasım günü gözaltında kaybedildiler. Bu gözaltında kayıp olaylarının ikisi hariç tümü, savaş koşullarının sürdüğü Olağanüstü Hal Bölgesi'nde gerçekleşti. Hiçbirinden bugüne kadar bir haber çıkmadı. Hiçbiri için soruşturma açılmadı, resmi bir açıklama yapılmadı. Bu adları unutmayın. Onlar kayıp olduğu sürece, hiçbirimizin can güvenliği yok demektir.

Ahmet Çakıcı: 8 Kasım 1994 Diyarbakır-Hazro

Hüseyin Uğurlu: Kasım 1994 Muş-Altınova

Erdoğan Ergün: 10 Kasım 1994 İstanbul

Enver Demir: 11 Kasım 1994 İstanbul

Abdullah Aksoy: 12 Kasım 1994 Mardin-Derik

Şeraffettin Ersoy: 13 Kasım 1994 Mardin-Ömerli

Ali Tekdağ: 14 Kasım 1994 Mardin-Cizre

Şerif Budak: 27 Kasım 1994 Mardin-Cizre

Emin Kaynar: 27 Kasım 1994 Mardin-Cizre

İzzettin Acet: 27 Kasım 1994 Mardin-Cizre

Hüseyin Ulucan: 27 Kasım 1994 Tunceli-Ovacık

Ali Gür: 27 Kasım 1994 Tunceli-Ovacık

Hüseyin Öztürk: 27 Kasım 1994 Tunceli-Ovacık

A. Selam Şahin: 27 Kasım 1994 Hakkari-Yüksekova

Salih Aksoy: 28 Kasım 1994 Mardin-Derik

Eyüp Akdemir: 29 Kasım 1994 Diyarbakır

Kasım Ay: 29 Kasım 1994 Mardin-Nusaybin

Nedim Akyön: 1 Kasım 1995 Mardin-Dargeçit (12 yaşında)

Seyhan Doğan: 2 Kasım 1995 Mardin-Dargeçit (14 yaşında)

Davut Altunkaymak: 2 Kasım 1995 Mardin-Dargeçit (12 yaşında)

M. Emin Aslan: 2 Kasım 1995 Mardin-Dargeçit (19 yaşında)

Abdurrahman Olcay: Kasım 1995 Mardin-Dargeçit (19 yaşında)

Abdurrahman Coşkun: Kasım 1995 Mardin-Dargeçit (19 yaşında)

Süleyman Seyhan: Kasım 1995 Mardin-Dargeçit (65 yaşında)

Abdullah Yağızay: Kasım 1995 Mardin-Dargeçit

Direnişçilere kurşunla gözdağı

Halkın Günlüğü/İstanbul: Sendikal hak talebiyle örgütlendikleri Petrol-İş Sendikası'na üye TIBSET işçilerinin, işveren tarafından işten atılmasıyla başlayan direniş sürecinde yıldırma politikalarının son aşamayı silahlı saldırı oluşturdu. TIBSET işçilerinin fabrika önünden ayrılma kararının hayata geçirilmesini hazırlayan işveren ve jandarmanın ortak gerçekleştirdiği saldırı 26 Kasım Çarşamba günü meydana geldi. Sabah saatlerinde her zaman olduğu gibi fabrika önüne gitmek isteyen TIBSET işçilerine, işverenin tuttuğu güvenlik elemanları ve jandarma engel oldu. Fabrika önünü boşaltmak isteyen jandarma ile işçiler arasında yaşanan tartışma sırasında, direnişçiler için çalıştırılan işçileri taşıyan servis otobüsünün bir işçiye çarpması sonucunda ortam gerginleşti. Arkadaşlarının yaralanmasına öfke duyan işçilerin otobüsle re yönelmesi sonucunda, fabrikanın özel güvenlik elemanları işçilerin üzerine ateş açtı. İşçilerin silahlı saldırıya uğramasıyla birlikte jandarma da harekete geçerek direnişçi işçilerine saldırdı. Jandarmanın müdahalesi sonucunda yaralı işçilerle birlikte, aralarında Petrol-İş İstanbul Şube Başkanı Nejat Eliboğlu'nun da bulunduğu 45 işçi gözaltına alındı. Esenyurt Jandarına Karakolu'nda 24 saat gözaltında tutulan işçilerden 4'ü çıkarıldıkları savunulmuş tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edilirken, diğer 40 işçi serbest bırakıldı.

Kadınlar şiddeti lanetledi

Haber Merkezi: Egemen sınıfların özel mülkiyeti üzerine kurulan barbarlık düzeninde sömürü ve şiddetten en büyük payı kadınlar almaktadır. Her şeyi mal olarak gören egemen ideolojinin kadına bakış açısı da bir eşyaya bakışından farklı değildir. Toplumsal muhalefeti her türlü kirliliği yöntemi uygulayarak bastırmaya çalışırken uyguladıkları izlenç yöntemlerinden biri de (bilhassa kadına karşı) cinsel taciz ve tecavüzdür.

"S" açısı uzun aklı kısa", "ek-sik etek", "kaşık düşmanı" vb. bir yığın nitelendirmeyle kadın ikinci sınıf insan olarak gören, aşağılayan, bunu töre ve din gibi kavramlarla pekiştirerek kadınları toplumdaki dışlayan ve büyük oranda benimsenmeyen hakim sınıfların kadınlara seçme ve seçilme hakkı tanıyarak demokrasisi ve çağdaşlık pozlarına bürünmeleri sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Hakim sınıfların kadına bakışı hiç bir zaman değişmedi ve bu sistem varoldukça da değişmeyecektir. Kadınlara satarak zengin olan birinin, bu işten kazandığıyla vergi rekortmeni olmasıyla övünenlerden, tecavüzü mazur görüp meşrulaştıranlardan başka bir şey de beklenemez.

Sınıflar varolduğu müddetçe, bu durum değişmeyecektir. Burada kadına düşen görev sınırsız, sınıfsız bir toplumu hedefleyenlerle

güçlerini birleştirip, nihai kurtuluş için mücadelede katılmalarıdır.

Ülkemizde ve dünyada uygulanan her türlü şiddete karşı çeşitli bölgelerde 25 Kasım günü eylemlilikler düzenleyen kadınlar taleplerini haykırdılar. 25 Kasım Kadınlara Yönelik Şiddete Son Günü'nde yapılan bu eylemliliklerden biri de Kartal Kadın Platformu tarafından Kartal Meydanı'nda gerçekleştirildi. Emekli-Sen, Eğitim-Sen, EMEP, ÖDP, Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği vb. kurumlardan kadınların katıldığı eylemde, yapılan basın açıklamasında, "Kadın olduğumuz için aşağılan-

mak istemiyoruz. Suren kirliliği savaşta cinsel tacizi ve tecavüzü bir silah olarak kullananları ve cinsel şiddeti mazur gösteren anlayışı lanetliyoruz. Tecavüz mağduru olan tüm Kürt ve dünya kadınlarının yanındayız. Sisteme karşı birlik olmayı istiyoruz. Şiddetin olmadığı özgür bir toplum istiyoruz. Kadınların yalnız olmadığını haykırıp, dünyayı istiyoruz" görüşlerine yer verildi.

"Cinsel Şiddete Son", "Tecavüze Hayır" vb. sloganların atıldığı eylem İmge Müzik Grubu'nun verdiği dinletiyi sona erdi.

OKURLARIMIZA YÖNELİK GÖZALTI FURYASI İZMİR'DE DE DEVAM EDİYOR

Halkın Günlüğü/İzmir: Feodal-faşist diktatörlüğün gazetemiz çalışanları ve okurlarına yönelik bir süre önce İstanbul'da gerçekleştirdiği gözaltı operasyonlarına İzmir'de de devam edildi.

İzmir bürosu eski çalışanımız Oya Kaman ve okurumuz Bülent Esen 27 Kasım Perşembe gecesi Bozyaka TMS ekiplerince evlerine düzenlenen baskınla gözaltına alındılar. Kaman ve Esen'i gözaltına almakla bizzat almayan TMS ekipleri, 28 Kasım Cuma gecesi de İzmir bürosu çalışanımız Sefer Ada ile Menemen İlçesi'nden Fevzi Demirpençe, Ali Demirpençe ve soyadını öğrenemediğimiz Kenan isimli okurlarımızı gözaltına aldılar.

Tümüyle keyfi bir şekilde gerçekleştirilen, muhalif kimliğe hazımsızlığın bir göstergesi olarak gözaltına alınanlardan Sefer Ada, Fevzi Demirpençe ve Ali Demirpençe 29 Kasım Cumartesi günü, Oya Kaman ve Diren Aktaş 1 Aralık Pazartesi günü serbest bırakılırken, Bülent Esen ve Kenan isimli okurlarımız halen Bozyaka Terörle Mücadele Şubesi'nde gözaltında tutuluyorlar.

OKURUMUZ ÖLÜMLE TEHDİT EDİLİYOR

İstanbul Esenler'de oturan, devrimci kişiliği ve muhalif kimliğiyle devletin hedefi haline gelen Hidir Yeşil adlı okurumuz, evi 11 Kasım günü ve 30 Kasım günü 2 kez olmak üzere toplam 3 kez basılarak ölümle tehdit edildi. Eve baskın düzenleyen TMS ekipleri, eve girmeden önce binanın etrafına, TKP(ML)-TİKKO imzasını kullanarak hazırladıkları kuşlamaları serpererek, okurumuzun bu kuşlamaları yaptığını iddia ediyor.

Her baskın sırasında okurumuz ve evde bulunan çocuk, yaşlı herkesi ayrı ayrı sorgulayan, asılsız kişileri soran ve aradığını söyleyen polis, aile fertlerinin tavri üzerine; "Bölgenizde eylemler, kuşlamalar ve yazılamalar oluyor. Bunları yapanları bize bildirmedikçe bu baskılarımız devam edecektir" diyerek, okurumuza ve ailesine işbirliği teklifinde bulunuyor.

Her defasında okurumuzu ölümle tehdit eden polis; "Seni ne zaman öldürelim" diyerek korku yoluyla insanları işbirliğine zorlayacağını zannediyor. 30 Kasım günü evi iki kez basılan okurumuz ve aile-

lesi psikolojik olarak rahatsız edildiği gibi, 12 yaşındaki bir çocuk da sorgulanarak tartaklandı.

Öte yandan İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencisi ve gazetemizin okuru olan, soyadını öğrenemediğimiz Barış adlı kişi de Zeytinburnu'ndaki evine yapılan baskınla gözaltına alındı.

Muhalif kişiliğinden dolayı rahatsız edilen ve gözaltına alınarak yıldırılmak isteyen okurlarımızın başına gelecek her türlü olaydan Emniyet Genel Müdürlüğü ve Terörle Mücadele Şubesi sorumludur. Unutulmamalıdır ki hiçbir baskı gözdağı ve zorlama onurlu insanları yollarından alıkoymayacaktır.

GAZETEMİZE YAPILAN BASKINI KINIYORUZ

MLM güzergahta yürüyen, halkın dili, kültürü, sesi olan "Halkın Günlüğü" Gazetesi'ne yapılan baskınlar protesto ederek kınıyoruz. Bütün ezilen halk yığınlarının yaşam abidesi olan, adını da o büyük kültür devriminden alan "Halkın Günlüğü" Gazetesi'nin Maoist kültür perspektifiyle hedefine yürümesini kutluyoruz. Her türlü baskıya rağmen ısrarlı çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Halkın Günlüğü'nün tüm çalışanlarını MLM sıcaklığıyla kucaklarken içten duygularımızla öpüyoruz. Faşist diktatörlük ağır cezalarla yayım akışını boşa çıkarmak için

bütün yöntemleri denemekten geri kalmamaktadır. Oyleyse gazetemizin daha çok sahiplenilmesi, örgütlenmesi ve dağıtılması gerekir. Biliyoruz ki ancak, ağır bedeller ödemekle büyük kazanımlar elde edilebilir. Tüm benliğimizle Altın Çağ Yayıncılık'ın ve Halkın Günlüğü Gazetesi'nin yanına olduğumuzu yineliyoruz. Bilinmelidir ki devrim; cüret ve cesaret istiyor çünkü kavgamız zordur, kavgamızın töresi kanla yazılmıştır.

Mücadele hayatınızda başarılar diliyor, dostlukla kucaklıyoruz.

Gebze Esir Kampı'ndan TKP(ML) Dava Tutsakları

Kürt kimliği ölüm fetvası oldu

Halkın Günlüğü/Adana: Askeri birliklerde sık sık gündeme gelen Kürt kökenli asker ölümlerine bir yenisi daha eklendi.

İskenderun Akçay 39. Mekanize Tnik Taburu'nda askerliğini yapan Mardin'in Savur İlçesi Sürgücü Köyü nüfusuna kayıtlı İsa Salgın isimli asker nöbet sırasında vurularak öldürüldü.

Daha önce de sık sık gündeme gelen "şüpheli" asker ölümlerinde, "intihar" eden, "eğitim zaiyatı"na uğrayanların ortak özellikleri Kürt ulusuna mensup olmaları. 1972 doğumlu İsa Salgın da Kürt ulusuna mensup olmasının yanı sıra faşist diktatörlüğün baskı ve terör politikalarına alet olmamak için 4 yıl boyunca asker firarisi olarak yaşamış. Salgın, bu özelliklerinden dolayı, komutanları tarafından nöbetlere gönderilmediği gibi kendisine silahda verilmemiş. Ezilen ulusa mensup olmasından dolayı operasyonlara çıkmayı reddettiği için tehdit edildiği yakınları tarafından dile getirilen Salgın, 22 Kasım Cumartesi günü saat 17:00 sularında 2 No'lu Tel Devriye nöbet bölgesinde ölü olarak bulundu.

Salgın'ın otopsisini yapan Askeri Savcılık ölü muayene tutanağında; uzun namlulu silahla bitişik atış sonucu vurulduğu, merminin vücut üzerinde izlediği yol üzerinde bulunan kalp üst bölümü, akciğer ve büyük damarların parçalanmasına bağlı olarak gelişen ani dolaşım ve solunum yetersizliği sonucu ölüm olayının meydana geldiğini belirtirken, Salgın'ın habası Seyfettin Salgın, olayın intihar değil tamamen bir cinayet olduğunu belirtti. Otopsi

İsa SALGIN

sırasında oğluna görmesine izin verilmediğini belirten baba Salgın, "23 Kasım Pazar günü bana oğlumun intihar ettiği haberi geldi. Ben, bunun üzerine İskenderun'a gittim. Deniz Hastanesi'nde iki askerle olayı konuştuk. Onlara oğlumda ki kurşun yaralarını görüp görmediklerini sordum. Onlar da; kurşun deliklerinin arka tarafta küçük, ön tarafta ise çok büyük olduğunu söylediler. Bu durumda oğlumun intihar etmediği, arkasından vurularak infaz edildiği ortaya çıkıyor" diyerek, gerekirse Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na (AIHK) başvuracağını söyledi.

Salgın'ın ölümü ile ilgili araştırmayı yürüten Askeri Savcı Enver Ören de, Süleyman Salgın'la yaptığı görüşmede ölüm olayının kuşkulu yanları olduğunu, gizli so-

Abdullah KAYAR

rusturmanın devam ettiğini belirterek, "Şu anda bir karara varamadığımız için açıklama yapmıyoruz da yanlış olur. Ben bu azabı çekemem, kime dayanırsa dayansın bu işi çözeceğim" dedi.

İsa Salgın'ın cenazesi İskenderun Devlet Hastanesi'nden 25 Kasım Salı günü alınarak defnedilmek üzere Mardin Kızıltepe'ye götürüldü.

OĞLUMU KONTRGERİLLA ÖLDÜRDÜ

"Şüpheli" asker ölümlerinin yoğunlaştığı son günlerde bir diğer infaz olayı da Diyarbakır'da yaşandı.

Diyarbakır Ergani'de Topçu Er olarak askerlik yapan Sivas Hafik nüfusuna kayıtlı Abdullah Kayar'ın cenazesi "çatışmada öldü" denilerek ailesine teslim edildi. 25 Kasım Salı günü ailesine teslim edilen Kayar'ın cenazesi 26 Kasım Çarşamba günü resmi törenle Edirnekapı Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Kayar'ın çatışmada öldüğüne inanmadığını söyleyen Kayar'ın annesi **Emine Kayar** "Ben oğlumla Pazartesi günü saat 14:00'da görüştim. Oğlumun ölüm haberi ise saat 17:00'da geldi. Oğlum 3 saat içerisinde nasıl oluyorda çatışmaya katılıyor. Oğlumun devlet öldürdü" dedi. Yakınları tarafından çatışmalara katılmak istemediği belirtilen Kayar için resmi tören düzenlenmesini ikiyezülülük olarak ifade eden yakınları, alternatif temsili cenaze töreni düzenlediler.

26 Kasım Çarşamba günü Kayar'ın Örnektepe'deki evi önünde düzenlenen cenaze törenine kardeşleri, yakınları ve Örnektepe Mahallesi halkı katıldı. "Seni Unutmuyacağız" yazılı bir çelengi evin önüne bırakan kitle, burada bir basın açıklaması yaptı. Yıllardır yürütülen savaşta binlerce gencin öldüğü belirtilen açıklamada; "Susmayacağız, onaylamayacağız. Evlattığımızın kontrgerilla çetelerince infaz edilip sona da 'şehit' diye kendi askeri törenleriyle gömülmesini kabullenmeyeceğiz" denildi.

Temsili cenaze töreninde "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Apo'nun Katili Sursuluk Devleti" sloganları atıldı.

GÖKTEPE DAVASI YENİ HEYETLE DEVAM EDİYOR

Haber Merkezi: Gazeteci Metin Göktepe'nin gözaltında işkenceyle öldürülmesinden sorumlu olan polislerin Afyon Adliyesi'nde görülen davası yeni mahkeme heyetinin atanmasıyla devam etti. 27 Kasım Perşembe günü görülen davanın 11. duruşmasında da gözle görülen bir ilerleme olmadı.

Başkanlığı Mustafa Birişik, üyelikleri İbrahim Demirtaş ve Emine Zigan'dan oluşan mahkeme heyeti, sanık polislerin tahliye istemini redderken, daha önceden karar altına alınan keşif gününün olay tarihine denk gelmesinin önemli olmadığına karar verdi. Sanık polislerin keşif yerinde bulunma istemi de heyet tarafından reddedildi.

Diğer duruşmaların aksine kitleli katılımın olmadığı duruşmaya Göktepe'nin ya-

kınları katılırken, duruşmayı izlemek için Afyon'a giden gazeteciler yine yoğun aramalara, çalışmalarına engelleyici baskılara maruz kaldılar.

Davanın gelişimi içerisinde yüksek katlımdan rahatsız olan Afyon Valiliği de, duruşma öncesi belediye hoparlöründen "Göktepe davasının duruşmalarına katılmama" çağrısı yaptı. Duyuruda, Afyon Adliyesi önünde davaya katılmak için toplanan kişiler hakkında; "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası" ile "İller İdaresi Yasası"na muhalefetten dava açılacağı belirtildi.

Duruşmaya katıldıkları için karayolları işçisi Şahin Merdan Oğuz ve Kocatepe Üniversitesi öğrencisi Ufuk Karıl hakkında soruşturma açılırken, sonraki duruşma 25 Aralık 1997 tarihine ertelendi. ●

SİVAS DAVASI SONUÇLANDI

Haber Merkezi: 2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas Madımak Oteli'nde 37 aydın, sanatçı ve yazarı yakarak katleden devlet destekli gerici yobazların yargılanması sonuçlandı.

4 yıl boyunca süren, daha önce yargıtaydan dönen davanın karar duruşması 28 Kasım Cuma günü Ankara 1 No'lu DGM'de görüldü. Daha önce görülen duruşmalarda sık sık etrafa saldıran, taşkınlık çıkaran mahkumlar, mahkeme Başkanı Orhan Karadeniz'in "Taşkınlık yapan kişiye 6 aya kadar hapis cezası veririm" uyarısıyla tüm duruşma boyunca sesizliklerini korudular. CHP Ankara Milletvekili Yılmaz Ateş, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı Murat Demir, çeşitli DKÖ temsilcileri ile mağdur yakınlarının da izlediği duruşmada, polis tarafından çok

sık güvenlik önlemleri alındı. Sanıkların etten duvar içerisine alındığı duruşma sonunda mahkeme heyeti, Yargıtayca bozulan bir önceki kararın aksine sanıklara ağır cezalar verdi. Daha önce olayları tahrik etmekle mahkeme kararlarına kışkırtıcı olarak geçen Aziz Nesin'e ilişkin hiç bir açıklama yapılmadı.

Duruşma sonunda mahkeme heyeti, 27'si tutuklu 98 sanıktan 33'üne idam, 45 sanığa 1 yıl ile 20 yıl arasında değişen hapis cezaları verdi. 14 sanık beraat ettirilirken, 6 sanık hakkında açılan davanın da reddine karar verildi.

Idam kararlarına okuyan mahkeme Başkanı Orhan Karadeniz, duruşma sonunda kalemini kırarak salonu terketti. Sanıkların karara itiraz etmesi halinde dava 2. ve son defa Yargıtay'a gönderilecek. ●

Siyasal gelişmeler göstermiş-
tiki, devlete yönelmeden ne
Susurluk aydınlatılabilir,
nede illegal devletin özü anlaşılabilir.
Ülkemizin toplumsal formasyonu,
toplumsal yapıya ilişkin, uygun devlet
şekillenmesi, yasama, yürütme ve yargı
denilen devletin bileşik organları, kurumları
ve illegal, legal devleti oluşturan bütün
kurum ve kuruluşların berrak analizi
yapılmadan, dış görüngülerle, biçimsel
yönleriyle uğraşmak veya mücadele
ediliyormuş gibi görünmek, hangi hedeflere
yönelmesinin gerektiğinin deşifre edilmesi
ve değiştirilmesi gereken şeyin, hem özü
kararlı olarak olunur, hemde mücadele
lenin ana yönelimi saptanmış olur.

Devletin bilinen tanımlamasına girmeyeceğiz. Ancak, devlet ile "derin devlet" terimlerine yüklenen anlamın, nasıl ifadelendirildiğinin, hedeflenen örgütlülüğün nasıl kullanıldığının, hangi sınıf ve sınıflara yöneldiğinin iyi kavranılması gerekiyor. Bunun doğru kavranılması ile hem güncel politik mücadele biçimlerinin saptanması hemde taktik politika ve mücadele biçimlerinin belirlenmesi doğru ve isabetli olur. Stratejinin başarısı, doğru taktik politika ve mücadele biçimlerine bağlıdır.

Bir dönemin İçişleri Bakanlığı'nı yapmış Mehmet Agar, akabinde Meral Akşener tarafından dillendirilen ve meşrulaştırılmaya çalışılan "derin devlet" örgütlülüğünün özü (ki, bu bir devlet politikasıdır) Gladio ve kontrgerilla örgütlenmesidir. "Sosyal hukuk devleti"nin yapılmasına da ters düşen bu örgütlülük, "resmi" kuruluşların dışında, halka karşı her türlü araç ve meto-

du kullanmayı içeren silahlı örgütlenmedir. Hem askeriye ile hem de polisle bilinen o malum ilişkiler sürdürülerek! Bu yönlü epeyce mesafe alınmıştır. Demirel'in "gidileceği yere kadar gidilsin", Mesut Yılmaz'ın "Susurluk kazasını aydınlatmak boynumun borcudur" beyanatlarından kısa bir süre sonra geriye "U" dönüşü yapılarak, gazetecilerin "muhalafeti" susturulmaya çalışılmıştır.

Devletin bizzat örgütlediği ve örgütlemeye çalıştığı mafya-çete örgütlülüğünün, yine devlet tarafından cezalandırılmasını, aydınlatılmasını istemek siyasi gaffettir. Çete unsurlarının göstermelik tutuklanmaları, sadece görüntüyü kurtarmak ve halkın öfkesini yatıştırmak amaçlıdır. Görüldüğü, devletin yargı sistemi, suçları sabit çetelerin kılına dokunmamış/dokunamamıştır. Yargılamak bir tarafa bayram havası içinde bırakılarak suçlarına devam etmeleri için terfi edilmişlerdir.

Mafyalaşan devletin legal düzeydeki birinci derecede sorumlu insanı bay Demirel'in, gazetecilere "yargıyı rahat bırakın", "yargıya saygı gösterin" gibi tüm cümleleri, gladio, kontrgerilla örgütlenmesinin açık savunusudur. Sedat Bucak ve Mehmet Agar'ın fevlekelerinin mecliste olmasında hiç bir şey değişmeyecektir. "Derin devlet" in

ÖNCÜ BAKIŞ

ŞERİF UĞUR

Susurluk devlettir

bekası için bunlar parlamentodan azledilselerde, çete örgütlülüğün açığa çıktığı veya çete örgütlülüğüne karşı çıkıldığı anlamına gelmez. Parlatmentonun milletvekillerinin dokunulmazlık zırhını delemediklerini Türkiye kamuoyu çok iyi biliyor. Dokunulmazlık üzerine yapılan tartışmalar da gevezellikten başka bir şey değildir. Çünkü, çete örgütlülüğüne önderlik eden milletvekillerinin kendileridir.

Yine kontrgerilla örgütlülüğü içinde yeralan ve kara para aklama organizatörü Veli Küçük "paşa", Karadeniz Bölgesi Jandarma Komutanlığı'nı yapmaktadır. Hakkında suç duyuruları olmasına rağmen, soruşturma dahi yapılmamıştır. Anayasa'da yer almaması açık iken, JITEM örgütlenmesiyle, yüzlerce mazlum Kürt köylüsü katledilmiş, binleri aşan faili "meçhul" cinayetler işlenmiştir. Bırakalım komünistlerin, devrimcilerin imha edilmesini, devlete destek veremeyen her muhalif, potansiyel suçlu ilan edilmiş ve aralarından bir çoğu JITEM tarafından imha edilmiştir.

Halk arasında "Yeşil", "sakallı" diye bilinen Mahmut Yıldırım'da JITEM üyesidir. Devlet, büyük bir sahtekarlık ve iki yüzlü, pişkin bir tutumla Mahmut Yıldırım denilen JITEM üyesi caniyi "partizana katılmış, TIKKO üyesi" diye lanse et-

me alçaklığını göstermiştir. Yalan ve sahtekarlık devletin resmi politikasıdır. Alaattin Çakıcı'dan, Tevfik Ağansoy'a, Abdullar Çatlı'dan Mahmut Yıldırım'a kadar uzanan çatışma rant çatışmasıdır. Bunu organize eden, örgütleyen devletin kendisidir. Sedat Bucak'ın silahlı karargahı, çetelerin fink attığı karargahıdır. Bunlar bilinmiyor değil silah temininden yeşil pasaport düzenlemesine kadar bütün bu çirkeflikleri devlet organize ediyor.

Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'a ve parlamentodaki siyasi partilere kadar bunların hepsi birer figürandır. Uzaktan kumanda ile yönlendirilen ve oynatılan biçare ve zavallılardır. Her birisi birer kukla ve piyondurlar.

"Derin devlet" in, illegal devletin önderliğini MGK yapmaktadır.

MGK'nın "Gizli Anayasa" veya "Siyaset Belgesi", devletin legal kurumlarının biat ettirilmesi ve çatlak seslerin çıkartılmaması için hazırlanmış ve uygulamaya geçirilmiştir. Savaş alanına gazetecilerin çağrılmasının nedeni de, medyanın daha fazla "mehmetçik" olmalarını sağlamak içindir. Zaten o çağrılıştan sonra gazeteciler "mehmetçik" olmaya hız vermişlerdir.

Katliamların, yargısız infazların, faili "meçhul" cinayetlerin, yakılan köylerin, zorla göçertmelerin, ekonomik ambargonun, doğanın yakılması ve tahrip edilmesinin ve haksız savaşın baş sorumlusu MGK ve ona bağlı örgütler ve kurumlarıdır. Bu kurumlar tasfiye edilmeden, bu örgütlere yönelinmeden Susurluk kazaları aydınlatılamaz.

GÜMÜŞPINAR HALKI "ECELSİZ" ÖLÜMLERE İSYAN ETTİ

Halkın Günü/Kartal: Sık sık kamuoyuna yansıyan altı ve üst geçitlerin olmamasından kaynaklı trafik kazaları her gün yeni bir can alıyor. Son iki ayda 7 kişinin ölümüyle sonuçlanan trafik kazalarından sabrı tüken Yakacak Gümüşpınar Mahallesi sakinleri bu sorunun çözümü için son çareyi eyleme buldular.

Trafik sorunundan ötürü 7 kişinin hayatını kaybettiği Gümüşpınar Mahallesi halkının çoğunluğunu Kürt ulusundan ezilen emekçiler oluşturuyor. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin yükselmesi

sonucunda diktatörlüğün "bahçı yakalamak için denizi kurutmak" taktiğiyle başvurduğu zorunlu göçle büyük şehirlere savrulmuş, gerekmedikçe yaşam mücadelesi veriyor mahalle sakinleri. Yol, su, elektrik gibi sorunlarına çare bulamamaları yanı sıra Kürt kimliğinden ötürü çifte standartta yaşıyorlar. Devlet tarafından potansiyel terörist olarak görüldükleri içinde son iki ayda 7 can verdikleri yol sorununda şimdiye kadar hiç bir ilerleme sağlayamadı Gümüşpınarlılar.

E-5 karayolunu TEM yoluna bağlayan mevkide en son 23 Kasım Pazar günü 7

yaşındaki Bedriye Solhan adındaki kız çocuğu yaşamını yitirdi. Kazada yaşamını yitiren Bedriye Solhan'ın cenazesi 24 Kasım Pazar günü toprağa veren mahalleli yaşadıkları ecelsiz ölümlere tepkiyi yolu trafiğe kapatarak gösterdiler. 100 kişilik bir grupla yolu 1 saat boyunca trafiğe kapatan mahalleliler "Yeni Ölümler İstemiyoruz, Köprü İstiyoruz" pankartı açarak barikat kurdular. Köprü taleplerini defalarca yetkililere iletmelerine rağmen sonuç alamadıklarını ifade eden mahalle sakinleri, otobanlardan trilyonlarca gelir elde eden devletin yoksul emekçiler için bir köprüye bile kaynak bulmamasının düşün-

dürücü olduğunu söylediler. Barikat kurulmasının ardından olay yerine gelen polis, kitleye müdahale ederek eylemin bitirilmesini istedi.

Mahalle sakinlerinin kararlı tavrı karşısında zora başvuramayan polis bu defa da "Size söz veriyoruz. Gereken yapıcağı, sizi yetkililerle görüştüreceğiz. Sizler aramızda bir komite seçin ve bizimle gelin" diyerek yolun açılmasını tedi.

Polisin, sorunu çözeceği demesi üzerine barikadı kaldıran mahalleli üst ge-

"Gazi Mahallesi'ne devletin görevlendirmesiyle gittik"

Haber Merkezi: Gazi katliamında 23 kişinin ölümü, onlarca insanın yaralanmasından sorumlu olan katil polisler, ilk kez sanık sandalyesine oturarak ifade verdikleri katliam davasında "görevlerini" yaptıklarını ifade ettiler.

Katil polislerin ağızlarından ifade edilen sözlerle, katliamın gerçek suçlusunun devletin kendisi olduğu piyonlarca da dile getirildi. 2 yıl boyunca sürecin birakılan davada bu süreçten sonra ne kadar yol alınabileceği de böylelikle belli oldu. Gerçek katilin devlet olduğu gerçeğinin gözlerden gizlenmediği davaya aileler ve demokratik kitle örgütleri temsilcileri katıldı.

17 Kasım Pazartesi günü görülen davaya tutuklu sanıklar Adem Albayrak, Metin Gündoğan, Hasan Yavuz, Hayrullah Şişman ve Metin Çakmaz ile tutuksuz yargılanan 12 polisten Süleyman Memişçi, Yakup Murat, Uğur Duran, İbrahim Serdar, Mehmet Türk, Selçuk Biçer, Ali Ulukaş, Ahmet Türkmen, Yetkin Korkut ve Mustafa Keleş katıldı. İstanbul'dan duruşmayı izlemek için 7 otobüsle Trabzon'a gelen aileler, DKO temsilci ve üyeleri kente girişte polis tarafından engellenmeye çalışıldı. İstasyon meykinde "Adalet İstiyoruz", "Katilleri Halk Yargılasın", "Gazi Davası İstan-

bul'a Alınır" pankartlarını açan kitlenin, polisin engellemesini protesto etmesinin ardından geçişe izin verildi.

Katliamda yaşamını yitirenlerin birinci derecede yakınlarından 8 kişinin alındığı duruşmada, fotoğraf ve pankartlara el konuldu. Duruşmaya ilk defa sanık sandalyesinde katılan katil polis Adem Albayrak, "Mehmet Gündoğan, Hüseyin Kocadağ, Yaşar Kesin, Mehmet Çağlar ve Mehmet Han Tokuş Gazi olaylarında görevliydim. Fotoğrafta

ateş ederken görülen kot takımlı kişi ben değilim. Ben ateş etmedim" ifadesini kullanarak, Gazi olaylarına devletin görevlendirmesi ve bilgisi dahilinde katıldığını söyledi. Mağdur avukatlarının, Albayrak'ı ateş ederken gösteren iki yeni fotoğrafı mahkeme heyetine sunması üzerine tekrar söz alan Albayrak, "Buradaki kişi de ben değilim, ancak diğer polis Mehmet Gündoğan'dır" ifadesini kullandı. Hadesine başvurulmuş polis Mehmet Gündoğan'ın fotoğ-

raftaki kişinin kendisi olduğunu kabul etmesi üzerine katliamda yaşamını yitiren Reis Kopal'ın annesi Binnaz Kopal fenalaşarak baygınlık geçirdi. Hadelere başvurulmuş bütün polisler, görevli oldukları için Gazi olaylarında bulunduğunu, kendilerine verilen görevi yaptıklarını belirterek suçlamaları reddettiler. Duruşma sonunda mahkeme heyeti, 8 polisin tutukluluk hallerinin devamına, olaylar sırasında Gazi'de görevli Emniyet Müdürleri Mehmet Çağlar, Mehmet Han Tokuş ve İlhan Çetingöz'ün İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'nde talimatla ifadelerinin alınmasına karar verdi. Dava 15 Aralık 1997 tarihine ertelendi.

CHP İstanbul Milletvekili Mehmet Seviçen, İzmir Milletvekili Sabri Ergül ile İstanbul Barosu Başkanı Yücel Sayman'ın da izlediği oturum katıldığı davanın çıkışında aileler, bir grup MHP'linin sloganlı tahrikiyle uğradı. Duruşma öncesinde 5 kişi polisler tarafından gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan Ergül Aydoğan adlı kişi Dersim'e gönderilmek üzere tutulurken, diğer dört kişi serbest bırakıldı.

Duruşmayı izlemek için gelen aileler ve DKO temsilcileri İstanbul'a dönmek üzere yola çıktıktan sonra Trabzon çıkışında MHP'lilerin saldırısına uğradı. Saldırıda iki otobüsün camları kırıldı.

BEDEL ÖDENEREK KAZANILAN HAKLAR ÜMRANIYE'DE GASPEDİLİYOR

Halkın Günlüğü/Kartal: Türkiye ve T. Kürdistan'daki tüm esir kamplarında kamufle edilerek yapımı tamamlanan hücre silahıyla devrimci, komünist, yurtsever tutsaklara yönelen diktatörlük, kontra basın vasıtasıyla kamuoyunu "koşullarda güvenliği sağlayamıyoruz, yaptıklarımız hücre değil, oda" yalanına inandırmaya çalışarak sonuç almaya çalışıyor.

Devrimci muhalefetin yükseldiği dönemlerde tutsakları dışarıya karşı koz olarak kullanmaktan ve saldırmaktan çekinmeyen faşizm, can çekişen saltanatını biraz daha uzatmak ve krizlerini gizleyebilmek için devrimci, demokrat kişi ve kuruluşlara saldırılarını arttırırken, bu saldırılardan en fazla payı devrimci tutsakların alması, onların işçi-emekçi kitlelerin öncüleri olmalarından kaynaklanıyor.

Baskılar ve hak gaspları tüm esir kamplarında yoğunlaşırken, Ümraniye (Üskü-

dar-E Tipi) Esir Kampı'nda yürütülen baskılar da çığırından çıkmaya başladı. Temmuz ayından beri uygulanan "Aileleri görüşe yavaş alma", "Getirilen eşyaları içeri almama" gibi uygulamaların yanında son dönemde ziyaretçiler

ayakkabı çıkarmaya zorlanarak, esir kampı çıkışında gözaltına alınarak baskılar bir üst boyuta taşındı. Son 1 aylık süreçte polis, ziyaretçileri gözaltına alarak sindirmeye çalışırken görüşü engellemek için elinden geleni yapan idare,

sorumluluğu jandarmaya atarak muhatap olmaktan kaçıyor. Tutsak yakınlarının sayısız girişimlerine ve suç duyurusuna rağmen uygulamalarda hiçbir değişiklik yapmayan idarenin kirliliğinden içeriye giren mahkumlarla işbirliğini bilmeyen ise yok. Ziyaretçilerin tutsaklarla görüşmesini engellemek için her türlü zor ve baskıya başvuran idarenin tavrına karşı aileler, 27 Kasım Perşembe günü gerçekleştirilen görüş sırasında baskıları protesto ederek, görüş yerlerinden dışarıya çıkmadılar. Saat 24:00'a kadar işgalini sürdürüp, sloganlarla eylemlerine devam eden tutsaklar ve yakınlarıyla görüşen savcının, talepleri kabul etmesine ve verilen söze rağmen çıkışta jandarmalar, tutsak yakınlarına saldırıp provakasyon yaratmaya çalıştılar. Tutsak yakınları yaptıkları açıklamayla kan ve can bedeliyle kazanılan hakların gaspedilmesine mücadele etmeyeceklerini belirterek esir kamplarındaki uygulamalara karşı kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyor.

Eleştiri-özeleştiri diyalektiğinde dönüşümü sağlayacak olan esas güç:

ÖZELEŞTİRİ

Lenin, "Proletaryanın partisinin demir disiplini azıcık da olsa zayıflayan kimse gerçekte proletaryaya karşı burjuvaziye yardım etmektedir" der. Doğrusu, itiraz kabul etmeyecek bir gerçektir bu. Lakin, bizleri burjuvaziye yardım noktasına götüren zayıflıklara sebep, niyetlerden öte varolan zaaflarımızdır.

Hatalarımızın ve zaaflarımızın kaynağı varolan toplum ise ve bizler de bu toplumdur yalıtık, statik bir varlık değil isek, hatalar ve zaafılar kaçınılmazdır. Önemli olan, bu hata ve zaafılara karşı alacağımız tutum ve izleyeceğimiz yöntemdir. Bu noktada doğru yöntemi tutturabilmek için, özellikle insanın hatalara ve yanlışlara düşebileceğini kabul etmek gerekir. Ki bu, akıllı insan ile aptal insan arasındaki önemli bir farktır. Akıllı ve aptal insan arasındaki ikinci önemli bir ayrım noktası ise; yapılan hatalara karşı tutumdur.

"Herkes günde beş dakika aptallık yapar. Akıllı kişi bunu uzatmayandır". Bu, söylemek istediklerimizi çok güzel ifade eden bir sözdür. Benzer şekilde, Lenin'de şu sözleri ifade eder: "Akıllı adam yanlış yapmayan adam değildir. Böylesi yoktur ve olamaz. Akıllı adam odur ki, pek vahim olmayan yanlışlar yapar ve onları kolayca ve çabuk doğrultur."

Hatalarımızı düzeltmede, "onları kolayca ve çabuk" doğrultmada kullanacağımız silah, ağıttır ki eleştiri ve özeleştiri silahıdır. Birbirinden koparılamayacak şekilde diyalektik bir bütünlük içerisinde olan eleştiri ve özeleştiri, devrimci savaşımız açısından muazzam derecede önemi vardır. Sosyalist Çin'de, felsefe çalışması yapan köylülerden birinin, "kitle eleştirisi olmayan bir gün geçirelim, kapitalizmi ayırdedemeyecaksınız, iki gün geçirelim, kendimizi yanlış tarafta bulacağımız; nelerin yanlış olduğu eleştirilmeden üç gün geçerse, revizyonizmin tutsağı olacaksınız. Eleştirinin bundan daha uzun bir süre boşlanması, ülkeyi renk değiştirme (yeniden kapitalist yola girme-bn) tehlikesiyle karşı karşıya getirecektir" şeklindeki haklı sözleri, eleştirinin önemine vurgu yapar iken; Lenin'in şu sözleri de özeleştiriye önemine vurgu yapmaktadır:

"Bir siyasi partinin kendi yanlışları karşısındaki tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığını, kendi sınıfına karşı ve emekçi yığınlar karşı görevini yerine gerçekten getirip getirmediğini saptayabilmemiz için en önemli güvenilir ölçütlerden biridir. Yanlışlarını açıkça kabul etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanlışları meydan veren tutumu tahlil etmek, yanlışlığı doğuran durumu dikkatle incelemek, işte ciddi bir partinin belirtileri bunlardır. Bu, ciddi bir parti için görevlerini yerine getirmek, sınıfı ve ardından yığınları eğitmek ve bilinçlendirmektir".

Eleştiri ve özeleştiri diyalektik bir bütün olmakla birlikte, gelişimi ve dönüşümü sağlayacak esas güç özeleştirdir. Zira, özeleştiriye olmadı ya da özeleştiriye kültürünün önemli oranda rencide olduğu bir anda, eleştirinin kayda değer bir anlamı yoktur. Bununla beraber, eleştirideki yetersizliklerin telafi edilmesi ve eleştirinin dinamik kılınması için de, özeleştiri kültürünün içselleştirilmesi şarttır. Dolayısıyla bu yazımızda eleştiriden çok özeleştiri üzerinde duracağız.

Lenin'in, özeleştiriye dair söylediği sözleri, kuruluşundan bu yana kendisine perspektif kabul eden TKP(ML), en son Kongre Hazırlık Konferansı'nda gerçekleştirdiği Kardelen Harekati'yle, içerisine sızmış olan ve kendisini içten hançerlemeye çalışan Karşı-Devrimci Hücre'yi, askeri bir operasyonla fizik olarak imha ederken; yine Kardelen Harekati kapsamında "Dün bizimdi, Gün bizindir, Zaffer de bizim olacak" şiarını, güçlü bir özeleştiri bayrağı olarak bir kez daha gönderme çekmiştir. Bu özeleştiri bayrağının hepimizin elinde güçlü bir silah; hata ve zaafımıza karşı çevrilmiş bir kış, bir G-3 ve bir bombaya dönüşebilmesi için hatalarımıza ve zaafalarımıza karşı acımasız olmak zorundayız. Bu bizi yüceltecektir. Çünkü, Mao Zedung'un da hakkı olarak belirttiği gibi, "üstün insanın hataları güneş ve ay tutulmasına benzer. Hata yaptığında bunu herkes farkeder, hataları düzelttiğinde ise herkes yine ona hürmet eder".

ÇKP içerisinde doktor olarak faaliyet gösteren, Kanadalı Doktor Norman Bethune'nin hayatını anlatan bir filmde, Dr. Bethune, yanlış yapan bir yoldaşını affetmemekte ve uzun bir süre onu hor görmektedir. Oysa, hor gördüğü yoldaşının çok büyük bir kahraman olmadığı gibi, kendisini geliştirmek içinde yoğun bir çaba sarfettiği de görülmektedir. Ne var ki, Dr. Bethune bunun farkında değildir. Bir başka yoldaş tarafından hatası gösterilen Dr. Bethune, büyük bir iç sıkıntı yaşar ve savaşçıları içerisinde özeleştiri yapar. Özeleştirisinin bir yerinde "içimdeki faşizmi yendim" der. Bu, diyalektik bir yaklaşımdır. Her birimizde bir burjuva, bir faşist yan vardır. Dr. Bethune'yi hataya sürükleyen de bu faşist yan olmuştur. Ancak O, hatasını düzelterek yücelmiştir.

Unutmayalım ki, hiç kimse yüzde yüz komünist değildir. Başkan Mao, arslan ve maymun yönlerinden yani proleter ve burjuva yönlerinden bahseder. İnsanda çelişkili bir birliktir. Diyalektik kanunu gereği zıt yanları mücadele halindedir. Nasıl ki, bir kişi zamanla devrimcileşebiliyorsa aynı şekilde karşı-devrimcileşebilir. İhanetçiler buna canlı birer örnek. İçindeki düşmana karşı yeterince mücadele etmemiş ve dolayısıyla mücadeleyi tatil etmeyen-ek düşman, kendisini ha-

kim kılacak kişiyi ihanete götürüp, düşman karşısında diz çöküp çanak yalama sebebi olmuştur.

Bundan ötürü kitlelerden ve yoldaşlarımızdan gelen eleştirilere açık olmalıyız. Kendimize karşı özeleştirel davranmalıyız. Özeleştiri ne bir gönüllü çıkarımdır ne de basit bir tarzda yanlış kabul etmektir. Bu, özeleştiri değil, özeleştiriye seviyesizleştirmektir. Özeleştiriye yaklaşımımız Lenin'in bizlere öğrettiği gibi; "yanlışlarımızı açıkça kabul etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanlışları meydan veren durumu tahlil etmek, yanlışlığı doğuran durumu dikkatle incelemek" şeklinde olmalıdır. Yine, Başkan Mao'nun "çalışmalarımızı her şeyin olumlu olduğu bakış açısından ya da her şeyin olumsuz olduğu bakış açısından değerlendirmek yanlıştır" öğretilerinden hareketle, ne bir bütün onaylayıcı ne de bir bütün redci olmalıdır.

Kitlelerden ve yoldaşlarımızdan gelen eleştiriler bizleri rencide edebilir. İncinebiliriz. Fakat, "unutulmamalı ki arının ağzında bal varsa, kuyruğunda da iğnesi vardır." Bal almak isteyen arı, kovana yaklaştığında arının iğnesinin acı verebileceğini düşünmelidir, hesaba katmalıdır. Dolayısıyla her zaman iyi şeyler değil, kötü şeylerde duyabiliriz. Doğru tutum, gelen eleştirileri değerlendirip doğru sonuçlar çıkarabilmektir. Mao Zedung'un bir konuşmasında söylediği şu sözleri iyi değerlendirmeliyiz:

"Bazı insanlar, üzerinde baskı olduğunu hissederek, yani başkalarının kendileri hakkında kötü söz söylemesini istemezler. Kötü şeyler değil, yalnız iyi şeyler duymak isterler. Bu yoldaşlara dinlemesini tavsiye ederim. Üç çeşit laf vardır. Ve ağzın iki görevi vardır. Bir insanın yalnız bir ağzı vardır ve bunun birinci görevi yemek yemek, ikinci görevinde konuşmaktır. Kulaklar da dinlemek içindir. Eğer birisi konuşursa ne edersiniz? Bazı yoldaşların meselesi kötü şeyleri dinlemekten hoşlanmamalarıdır. Ama iyi sözlerinde, kötü sözlerinde hepsi sözdür ve yoldaşlar her ikisinde dinlemelidirler. Üç çeşit söz vardır: Birincisi doğru, ikincisi esas olarak veya pek doğru değil ve üçüncüsü esas olarak hatalı veya tamamen hatalı".

Mao Zedung'un da öğütlediği gibi, önce dinlemek zorundayız. Gelen eleştirilerden kavrama düzeyinde bir sonuç çıkarmak istiyorsak önce algılamak zorundayız. Bunun için de iştirne duyusu olan kulaga, fonksiyonunu yerine getirme izni tanımalıyız. Algılayamadığımız bir eleştiriyi nasıl değerlendirebiliriz? Eğer eleştiriler karşısında tahammülsüzlük gösterip dinlemez isek; Dr. Norman Bethune'nin yaptığı gibi, yoldaşlarımızın eleştirilerini değerlendirmeyiz "içimizdeki faşizmi" yenmek mümkün değildir. Ve bu, niyetlerden bağımsız olarak proletaryaya karşı burjuvaziye yardım etmektir. Çünkü bu,

at izi ile it izini birbirine karıştırarak karşı-devrimin içimize sızdırmak istediği unsurlarına kamutle olma fırsatı tanımaktır. Oysa ki, Kongre Hazırlık Konferansı'nın ortaya çıkardığı sonuçlardan biri, "düşmanla aramızdaki çizgiyi netleştirmeliyiz" belirmesi iken; bir diğende, "Partimiz saflarında düşmana hizmetin yeri yoktur" belirlemesidir. Tüm bunlardan sonra çıkardığı önemli sonuçlardan sonuncusu ise, "devrimci savaşımızın hayatın her alanını kapsadığı unutulmamalıdır" belirlemesidir. Dolayısıyla bizler aynı zamanda karşı-devrimin içimize sızdırmak istediği unsurların da boş çıkarmak için hata ve zaafalarımıza, özeleştirel yaklaşarak düzeltmek zorundayız. Çünkü biz biliyoruz ki, bir devrimci ile bir karşı-devrimci arasında nitelik farkı vardır. Dolayısıyla, Mao Zedung'un da, karşı-devrimcilerin gizlenmelerine karşı uyarıda bulunmak üzere söylediği gibi, karşı-devrimciler "yanlış izlenim vererek gerçek yüzlerini sakladılar. Fakat devrime karşı oldukları için, gerçek yüzlerini tam olarak gizlemeleri olanaksızdır." Bundan ötürü bizler, onlarla, yani karşı-devrimciler ile aramızdaki çizgiyi ne kadar netleştirirsek, onların deşifre edilip cezalandırılmaları da o kadar kolay olur. Ve onların canları çok tatlı olduğu için, bir daha hain emellerine cüret etmekte ürkek davranırlar.

Hiç kimsenin, özellikle de hata yapanların eleştiriler karşısında kızmaya hakları yoktur. Aksine onların dinleme gibi bir zorunlulukları vardır. Çünkü, eleştiriler hatalarımızı göstermeye yöneliktir. Çünkü eleştiriler, hatalarımız olduğu için yapılmaktadır. Yine Mao Zedung'a kulak verelim:

"Kızma. Hatalar yaptın; o halde bırak herkes konuşsun, bırak söyleyecekleri bir şey kalmayana dek konuşsunlar. Söyleyecekleri bir şey kalmamasının sebebi, senin hataları düzeltmiş olacağıdır. Sen insanlara karşı dostça bir tutum takınır ve kendi hatalarına karşı bir özeleştiri tavrı benimsersen, başkaları senin hakkında konuşmaya neden devam etsin?"

Ama bizler özeleştirel tutum takınıp, hatalarımızı düzeltmezsek, kimsenin de ağızını büzemeyiz. Çünkü, ağız çuval değildir. Ve üstelik sadece ve sadece kendimize zarar veririz. Çünkü, eleştirilere karşı samimiyet gösterilmediği takdirde, eleştiriyi yapanların bir bütün susma gibi bir tavra girmeleri de mümkündür. İşte burada felsefe çalışması yapan Çin köylüsünün sözünü hatırlamak ve böylesi bir durum karşısında kişiyi bekleyen son üzerine düşünmek gerekir●

Yararlanılan Kaynaklar:

1) "Sol" Komünizm

Bir Çocukluk Hastalığı-LENİN

2) Yayınlanmamış Yazılar-Mao Zedung

3) Felsefe Bir Sır Değildir.

"Terör Zirvesi" ve Karadeniz

Özel savaş aygıtının merkezi MGK, Ekim ayı toplantısına yoğun bir gündemle girdi. Bu gündemlerden bir tanesinde Karadeniz'de gerilla savaşına karşı geliştirilecek "tedbirler"di.

M GK toplantısı öncesi, bölgede dört bir koldan araştırma-inceleme gezileri yapıldı ve ardından "terör zirvesi" toplandı. Bu toplantıya İçişleri Bakanı başkanlığında on ilin valileri, emniyet müdürleri, alay komutanları, "terörle mücadele" uzmanları, istihbarat görevlileri vs. katıldı. Kontregerilla uzmanı ve insan kasabı Veli Küçük'ten briefing alındı. Yapılan tüm araştırmalar, bilgiler, "tedbirler" noktasında yaklaşımlar paket haline getirilerek özel savaş aygıtının merkezi MGK'ya sunuldu. MGK, uzun süren bir toplantıdan sonra kamuoyuna herhangi bir açıklama yapmadan "devlet sırrı"nı saklı tuttu. Yalnız, ülkenin "milli" çıkarları açısından kendi anayasalarını da hiçe sayan yeni bir "milli güvenlik konsepti" kamuoyuna sızdırdı.

Alınan kararlar "gizli" tutulsa da, bugüne kadar yapılanlar yetersiz görülerek daha üst boyutta "tedbirler" alınmışa benziyor. Peki bu "tedbirler" bölge halklarına ve devrimci kuvvetlere nasıl yansıyor? Bu "yeni süreç" kimlerle pratiğe geçirilecek? Özel savaş aygıtı, "yeni süreç" bölgedeki özel savaş kadrolarını yetersiz görerek yeni kadroların takviyesiyle başladı. Bu özel savaş kadroları kamuoyuncada yakinen tanınan simalardır. Kemal Yazıcıoğlu Ordu Valiliği'ne getirilirken, Reşat Altay Tokat Emniyet Müdürlüğü'ne atandı. Kemal Yazıcıoğlu, Ankara DAL işkence merkezinin kurucusu ve günümüze kadar onlarca devrimcinin katilidir. Karşı-devrimin has adamı olan bu şahıs, özel savaş noktasında deneyim sahibidir. Yine Reşat Altay, 16 Mart '78'den beri kontregerilla elemanı olarak çalışmaktadır ve Abdullah Çatlı ile yakın ilişkisi bulunan biridir. Sasurluk'ta açığa çıkan kirli ilişkiler ağına çözöleceğini söyleyen Mesut Yılmaz, ne kadar sahtekarca davrandığını saklayamıyor. Reşat Altay'ın Abdullah Çatlı ile olan ilişkisi açığa çıkmasına rağmen Tokat'a atanması buna sadece bir örnektir. İnsan kasabı Veli Küçük kendi ekibini bölgeye toplamaktadır. Reşat Altay da bunlardan biridir. 1991 sonrası kentlerde gerçekleştirilen tüm sokak infazları, gözaltında katletmeler, işkenceler vb. nin altında Reşat Altay'ın imzası vardır.

Karadeniz'de gerillanın hissedilir derecedeki etkinliği sonucu egemen sınıfların temsilcisi olan tüm düzen partileri harekete geçti. MHP, bölgede özel timlerle kolkola gösterilere başladı. DYP, kontregerilla şefi Mehmet Ağar'ı Karadeniz teşkilat sorumluluğuna getirdi. Muhterem hanımefendi, gailan ile ünlü Tansu Çiller bölgede halka hitap etti(!) Aslan sosyal demokrat CHP, Adnan Keskın önderliğinde bölgeye giderek, bölgedeki araştırmaları rapor haline getirip kamuoyuna açıkladı; "önlemler yetersiz, acil önlemler

alınmalı, terör örgütlerinin elde ettikleri lojistik destekler kısa sürede tespit edilerek ortadan kaldırılmalıdır" gibi önemli belirlenimlerde(!) bulundu.

Yüzüne "sol" maske geçirerek kendini sosyal demokrat gösteren, her seferinde demokrasiden, adaletten, haktan, hukuktan yana olduğunu açıklayan CHP'nin Karadeniz raporu üzerinde kısaca durmak lazım.

Özel savaş partisi durumunda olan ve bir çok kontregerilla şefini başında toplayan DYP ile CHP(SHP)'nin '91-'95 arası devam eden dört yıllık beraberlikleri oldu. Bu süre zarfında demokratikleşme, şeffaflaşma vb. gibi söylemlerle kamuile edilmeye çalışılan karşı-devrimci terör, topyekün savaşa dönüştürüldü. Türkiye Kürdistanı'nda üçbin köy boşaltıldı. Köylüler sürgün edildi, köyler yakıldı, yaylalar yasaklandı, en temel gıda maddeleri ambargoya tabi tutuldu, yüzlerce insan gözaltında kaybedildi, doğa tahrip edildi, binlerce insan tutuklandı, Newroz bayramları katliamlara dönüştürüldü, gazeteciler, aydınlar öldürüldü, gözaltına alındı. Kentlerde sokak infazları, gözaltında katletmeler, zindanlarda katliamlar yaşandı. Karşı-devrimin başlatmış olduğu bu topyekün savaşın sonuçları ortadadır. CHP, bu sürecin başından sonuna kadar vardır. Alınan tüm kararların sorumlusudur. İşte bu süreç içerisinde özel savaş konusunda uzmanlaşan CHP, raporunda çekinmeden "lojistik destekler ortadan kaldırılmalıdır" demektedir. Bu, Çiller'in "terörü finanse eden odaklar kurtulacaktır" açıklamasını yaptıktan sonra Kürt işadamlarının, aydınlarının, Kürt mafyasının birer birer öldürülmesine benzemektedir.

Gerilla kuvvetlerine kim destek sunuyor? Lojistik destek kimdir? Karadeniz'de Türkü, Lazı, Çerkezi, Rumu, Kürdü ile emekçi halk. Yani CHP, Türkiye Kürdistanı'nda yapılanları Karadeniz'de de olmasını istiyor. Sözde çetelerin açığa çıkarılmasını isteyen CHP, Karadeniz'de yığınak yapan insan kasaplarına ses çıkarmazken, onlara yol da göstererek, "bunları ortadan kaldırın" talimatı veriyor. Türkiye Kürdistanı'nda tabela partisine döner ve yüzündeki sahte maske düşen CHP'nin Karadeniz'de de maskesi düşecektir. Halkın katledilmesini, köylerin boşaltılmasını, yaylaların yasaklanmasını, köylülerin "terörist" ilan edilerek vurulmasını, böylelikle halka gözdağı verilmesini istiyor CHP. Karadeniz halkına karşı girilen "yeni süreçte" geliştirilecek tüm karşı-devrimci terörden DYP, MHP, ANAP gibi faşist diktatörlüğün siyasi partileri ne kadar sorumlu ise, onlardan hiçbir nitel farkı bulunmayan CHP'de, DSP'de o kadar sorumludur. Bunların birbirinden hiçbir farkı yoktur ve sadece son CHP raporu bile bunun göstergesidir.

Özel savaş aygıtı, Karadeniz Bölgesi'nde, ilk anda halkı karşısına almamak için çaba sarf ediyor gözükürken, mevcut toplumsal ilişkiler içerisinde bunu fazla sürdürmesi mümkün değildir. Bölgedeki emekçi halkın sistemle yoğun ilişkileri

vardır. Estirilen şovenist politikanın etkisinde kalan halk, gerillanın gelişimiyle bu şoven politikanın etkisinden kurtulacaktır. Yaylaya çıkamayan, hayvançılık yapamayan halk, giderek yoksullaşacak, gerçek düşmanını tanıyacaktır. Hakim sınıfların emekçi halkın ekonomik, demokratik istemlerini karşılama durumu yoktur. Ondandır ki, her ne kadar halkı karşısına almamaya çaba gösterse de, bölgede karşı-devrimci şiddete göre örgütlenmektedir. Kemal Yazıcıoğlu'larını, Reşat Altay ve Veli Küçük gibi özel savaş konusunda deneyimli kadrolarını bu bölgeye kaydırmaları bundandır. Kısa vadeli hedefleri gerilla kuvvetlerini etkisizleştirmeyi içerse de, bu durum fazla bir sürece yayılmada halk üzerinde etkisini gösterecektir. Daha bugünden bunu görmek mümkündür. Şu an "yanlış yapıldı, özür dileriz"lerle geçirilse de, bu durum yarın, "teröristlere destek veriyorsunuz, onun için sizi cezalandırıyoruz" şekline dönüşecektir. Bu andan itibaren de T. Kürdistanı'nda yaşananların benzeri yaşanacaktır. '95-'96'da Sivas'ta, Tokat'ta yayla yasaklamalar, köy boşaltmalar, işkence ve yoğun tutuklamalar yaşandı. Bu uygulamalar önümüzdeki süreçte gerilla etkinliğinin olduğu tüm bölgelerde uygulanacaktır. "Bölgede yerleşim alanları dağıtık, denetleyemiyoruz" demektedirler. Buradan hareketle, "denetim" sağlamak için ne yapacaklar? T. Kürdistanı'nda uygulamaya sokmak istediklerini "Merkezi Köy" projelerini Karadeniz'de de uygulamak isteyeceklerdir. Karadeniz'de, bu uygulamaları çok kolay kabul etmeyecektir. Özel savaş aygıtı, göstermelik sevecenliğini(!) bir kenara bırakarak abasının altında tuttuğu sopasını çıkaracaktır. Gözdağı, tehdit, öldürme, yakma, yakma ile politikasını hayata geçirip halkla gerillanın kaynaşmasının önüne geçmeye çalışacaktır.

Karadeniz'in mevcut durumu özel savaş aygıtı açısından oldukça önemlidir. Karadeniz'in Dersim'leşmesine, Botan'laşmasına engel olmak için her türlü yöntemi devreye sokmaktan çekinmeyeceklerdir. Kürtleri bölücü olarak göstererek, İstanbul'daki, Ankara'daki, Antalya'daki vb. yerlerde yaşayan halkı aldatabilmekteydiler. Yarın Karadeniz'de özel savaş uygulamalarına maruz kalarak bölgeyi terkeden halkı, nereye gönderecekler, diğer yerlerdeki halka bu durumu nasıl anlatacaklar? Özel savaşın boyutlarında her döne uydurulacak bir şeyi olsa da, emekçi halklar buna inanacaklar mı? Sanmıyoruz. Özel savaşın durumu hiç de kolay olmayacaktır. Bunun için, Karadeniz'de ellerinden geleni ardlarına koymayacaklardır. Devrim cephesi, Karadeniz'in özel savaş açısından stratejik durumunu bilerek sürece hazırlanmalı, taktik politikalarını ve örgütlenmelerini, kitleleri yaşanacak çatışmanın şiddetine göre hazırlayacak tarzda zenginleştirmeli ve geliştirmelidir.

Özel savaş kurmayları, burjuva medya aracılığıyla, Karadeniz'de faaliyet yürüten devrimci örgütler arasında ittifak ve birlik yapıldığını TKP(ML) ve DHKP-C'nin

PKK'nin taşeronu olduğunu, terörün strateji değiştirdiğini, artık dayanışma içerisinde bulunduklarını vs. işlediler. Bu benzeri yaklaşımlarının esas nedensiz emekçi halkları şovenizmin etkisinde tutmak istemeleriydi. Ancak, son dönemlerde devrimci örgütler arasında birlik ve dayanışma olamayacağını yaymaya çalışıyorlar. Birdenbire neden böyle bir değişikliğe girdiler acaba? Özel savaş, devrimci örgütler arasında birlik ve dayanışmanın bulunduğu söyleyerek, kendisini ne taban oluşturayım derken, devrimci örgütler arasındaki bu dostluk, dayanışma ve birlik durumunu duyan geniş emekçi halklar, bundan büyük sevinç duymuştu. Çünkü, emekçi halk yıllar yılı devrimci örgütler arasında birlik olmasını istemiştir. İdeolojik ayrılıklara, farklılıklara bakmadan, "hepiniz birsiniz, niye ayrıyorsunuz", "birlik olmadığınız için bir şey yapamıyorsunuz" deyip durmuş, savaşın tüm devrimcilere olanaklarını sunmuşlardır. İşte şimdi, devrimci kuvvetlerin anti-propagandası adına yapılan bütün bunları emekçi halk nezdinde olumlu karşılamış, bunun üzerine özel savaş, birlik ve dayanışma söylemlerini bir kenara bırakmış, devrimci örgütler arası ilişkileri bozma çabalarına dönük yaklaşımlar içerisine girmiştir. Daha önceleri de, değişik bölgelerde devrimci örgütler arasında provakasyonlar geliştirmek için bir örgüt adına bildiri kaleme alarak diğer devrimci örgütü karalayıcı içerikte şeyler yazarak kitlelere dağıttığı olmuştur. Özellikle TKP(ML) ve PKK'yi karşı karşıya getirmek için yoğun çabalar içerisine girmiş, ancak hiçbir biçimde başarılı olunamamıştır.

Önümüzdeki süreçte Karadeniz'de de bu tür yaklaşımlar içerisine girileceği ortadadır. Karşı-devrimin bu politikalarını boşa çıkarmak, devrimci örgütler arasındaki dostluk ve dayanışmanın pekiştirilmesine bağlıdır. Dar grup çıkarları düşünülerek içerisine girilen kiskançlığa, rekabetçi yaklaşımlara dergi sayfalarında rastlıyoruz. Bu tarz yaklaşımlar, dost örgütler arası ideolojik mücadele ve devrimci eğilimi olamaz. Başka örgütlerin propagandası olmasını(!) diye, devrimci örgütlerin isimleri dahi yazılmayarak ucuz hepsaplar içersine girilmektedir. Bu tür yaklaşımları bir kenara bırakarak daha uzun vadeli düşünmek, eylem birliklerinde güne cevap vererek, dostu düşmanı bilimsel bir tarzda ayırtılabilmek, halk iktidarı bilinciyle hareket etmek zorunludur.

Karadeniz'de devrimci güçler savaşıyorlar, şehitler veriyorlar. Böyle ortak mevzilerde, devrim yolunda verilen şehitler, hepinizin şehitleridir. Devrimci kuvvetlerden şehit düşen her nefer, gerilla, hangi örgütten olduğuna bakılmadan sahiplenilmeli, cenaze törenleri kitleseleylemlere dönüştürülmelidir. Bu noktalarda yakalayacağımız birlikler, beraberlikler, dostluğu ve güveni geliştirecek, özel savaşın ekmeğe çalışacağı tüm politikaları boşa çıkaracak, proletarya ve emekçi halklara güven verecektir. Özel savaşın ise korkusunu artıracaktır ●

Karadeniz'de "PKK+TIKKO" söyleminin altında yatan gerçek

Yeni Yüzyıl Gazetesi'nin 16,17,18 Kasım 1997 tarihli sayılarında "Cehennem Ateşi-ni Kim Getirdi" başlıklı, Prof. Dr. Ahmet Yücekök imzalı Karadeniz üzerine bir "araştırma" yazı dizisi yayımlandı. Kendi-sini şahsen tanıtmıyoruz. Yazmış olduğu "araştırma" yazısındaki anlayışları, amaç-ladıkları, yazdıkları ile neye ve kime hiz-met ettiği üzerinde duracağız.

Yazı dizisinde, Karadeniz'deki du-rum altı başlık altında "varsayımlar"a dayandırılarak, açıklanmak isteniyor. Yapılan "varsayımlar" yeni değil, yazı dizisi derin araştırmalar sonucu yapılmış gibi gösterilmek istense de, aslında bugüne kadar söylenen, özel savaş kumaylığı tarafından resmi olarak yapılan açıklamalardan pek farklı değil.

Yazar; TIKKO ve DHKP-C'nin yörede PKK'nin taşeronluğunu yaptığını söyle-mektedir. Bu yeni söylenen bir şey değil-dir. PKK'nin Karadeniz'e gerilla birliği çı-kardığı andan itibaren özel savaş aygıtının şovenist, ırkçı yaklaşımlarının sonucu oluşturulan merkezi politikasının gereği bu durum kamuoyunda çokça işlendi. Bu-na karşın; özel savaş politikasının amaçla-rı, bölgede geliştirilecek karşı-devrimci savaş taktiği, ezilen Kürt ulusu nezdinde PKK ve bölgede yaşayan halkın karşı kar-şıya getirilmek istenmesinin mantığı, dev-rimci cephenin izlemesi gereken doğru politika, proletarya partisi tarafından ka-muoyuna açıklandı. Dolayısıyla varsayı-mın bu boyutu üzerinde ayrıntılı bir şekil-de durmayacağız. Üzerinde duracağımız nokta "varsayım"ın açıklama kısmında, "öyleyse birinci varsayımımız PKK'ya söz-konusu yörelerdeki eylemlerinde TIKKO yada THKP taşeronluk yapmakta yada or-tak hareket etmektedir. Terör olayları es-nasında toplanan insanlara çektikleri söylevlerin ve siyasal propagandanın PKK+TIKKO kanjını söylemler taşıması buna kanıt oluşturabilir" deniyor. "Taşer-onluğa" PKK ve TKP(ML) TIKKO'nun or-tak toplanmalar yapması kanıt oluşturuyor-muş!!

Yukarıdaki yaklaşımı, özel savaş aygıtının proletarya partisinin Karadeniz bölgesin-de izlediği politik hattın doğruluğundan duyduğu endişenin dışıdır. Prof. Dr. Ahmet Naki Yücekök, özel savaşın borazanlığını yapmaktadır. Yapığı değeri-lendirme kendi değerlendirmesi değildir, bölgedeki özel savaş kumayları tarafın-dan bizzat tespit edilerek, yazması için önüne görev olarak konulmuştur. Dolayı-sıyla kendisi de kimin tarafında olduğunu, kime akıldanlık ettiğini açık bir şekilde dışı vurmaktadır. Hakim sınıfların talan, baskı, zor iktidarına karşı proletarya ve ezilen emekçi halkın kurtuluşu için geli-şen haklı savaş, kitleleri kendi burjuva gazete sayfalarında yalnız ve çarpıtarak anlatma uğraşı içerisinde. Varsayımla-rın doğruluğu, pratik tarafından gerçekliğe

dönüşür. Pratik tarafından kabul görme-yen varsayımlar kof söylemin ötesine geç-mez. Sayın profesörün (!) önermelerinde de, pratikle gerçeğin buluşturulmasından ziyade, kandırmaca, çarpıtma ve bilinçli yanlış yönlendirme görülmektedir. Bölge-deki çeşitli ulus ve milliyetlere mensup halklar üzerinde özel savaş aygıtının geliştireceği karşı-devrimci terörün kökleş-mesine hizmet etme çabası vardır. Bilim-miş, araştırmamış, halkın sorunlarını, onu ilgilendirmiyor. Onu ilgilendiren tek sorun, kendisinin dışlılarından birini oluşturduğu hakim sistem çarkının daha fazla dönebilmemesini sağlamaktır. Bunun için, gelişen haklı savaş, bir nebze de olsa karalamak, etkiliyebiliyorsa bazı insanla-rın kafasını karıştırmak, köhnemiş düzene omuz vermenin zevkini yaşamak, onun için en büyük mutluluktur!!

TKP(ML)'nin, "ideolojik görevimiz, Türk şovenizmini teşhir etmektir. Okun sivri ucunu Türk şovenizmine ve sosyal şove-nizme yöneltirken, PKK ve Kürt ulusal ha-reketi hakkında olumlu propaganda ve ajitasyon çalışması yapmalıyız" belirle-mesi, özel savaş aygıtı tarafından yaratı-lan şovenist etkilenme sonucu halkların birbirine kırıdırılması politikasının boşa çıkarılması için atılan büyük bir adımdır. PKK ve ezilen Kürt ulusunun açıkça des-teklenmesi "taşeronluk" olarak yansıtıl-maktadır. Devrim cephesindeki birlik, da-yanışma yaklaşımlarının devrimi büyütüp halklara umut olmasından korkulmakta-dır. Yalvarca halkları birbirine kırıdırma politikalarıyla Türkiye Kürdistanı'nda geli-şen devrimci savaş durdurmak için Kara-deniz halkı taban olarak kullanılmıştır. Gerçeklerle yüzyüze gelen halk, Kürt hal-kını daha iyi anlayacaktır. Karadeniz hal-kının gerçeği kavramasında bölgede gerilla faaliyeti yürüten güçlerin izleyecekleri doğru taktik politikanın önemi büyüktür. İşte, komünist partisinin Karadeniz poli-tikasının doğruluğu bir anda "PKK+TIKKO" durumuna dönüştürülerek karşımıza çıka-rılmaktadır. Bu, bizi küçük-burjuva veya dar grupçu zannedip "gururumuza" oynan çaba, TKP(ML)'nin "taşeron" oldu-ğunu değil, ne kadar doğru yolda olduğunu gösterir ancak.

Diğer taraftan, bu doğru politika sonucu-du ki, düne kadar "devrimci örgütler ara-sında birlik var. Terör strateji değişirdi" diyenler, "bunlar uzun süre birlik yap-mazlar, DHKP-C ve TIKKO çocuk öldür-müyor, PKK öldürüyor" gibi ayrılık noktalarını işleme ve devrimci örgütler arasında çelişki ve çatışma yaratma çabasına gir-mişlerdir. Önümüzdeki süreçte daha fark-lı boyutlarla bunu sürdürecekleri açıktır.

Yeri gelmişken, TKP(ML)'nin Karadeniz politikalarını PKK kuyrukçusu olarak de-ğerlendirenlere de, sınıf bilinçli proletar-yanın ezilen ulus gerçekliği karşısındaki tutumu ne olmalıdır tartışmasına uzun

uzun girmeden, özel savaş aygıtının bu yaklaşımları üzerinde düşüncelerini öne-ririz. Bu bağlamda kendilerinin sosyal şo-venizmin neresinde olduklarını sorgula-maları ve bulmaları da mümkün olur.

Profesör beye (!) şunu söyleyelim, PKK ve Kürt ulusuna "taşeronluk" değil, yapılması gereken görev ve sorumluluklarımızla yaklaşıyoruz. Bu sizi rahatsız ediyorsa, biz bundan memnun oluruz. Bu bize ne kadar doğru yolda olduğumuzu gösterir. Politikamızın emrettiği şekliyle PKK ve Kürt ulusu ile dostluğu büyüme çabaları-mız devam edecektir.

Profesör "bey", etnik sorun yok diyor. Özel savaş kumaylığının kaleşörlüğünü yapacağına, bölgede yaşayan halkların ta-rihini araştırıp, bugün "etnik sorun yok" denilecek düzeye getirilen Laz, Çerkez, Rum, Ermeni, Abhaza, Gürcü milliyetlerin Türk hakim sınıfları tarafından Türkleştir-me operasyonlarıyla yok edildiğini, bu milliyetlerin dilleri, kültürleri, tarihi nasıl çarpıtılıp yok sayılarak ortadan kaldırıldı-ğını araştırarak ortaya koysaydı, akade-misyen ünvanına bir nebze olsun yakışanı yapmış olurdu. Ancak bunu yapmak için bırakalım "bilim adamı" olmayı, insan ol-manın etik değerlerine sahip olmak gere-kir. Özel savaşın kaleşörlüğünü yaparak insan kanı ile beslenenler, insan olmanın en asgari etik değerlerini bile üzerlerinde taşıyamazlar. Onlar; Şebinkarahisar'da "yüzde yüze yakın sünni bir yapı var" di-yerek, sünni mezhebine mensup ezilen emekçi halkı özel savaşta taban oluşturma-k, süren haklı savaşın sünni yada alevi değil, tüm ezilenlerin savaşı olduğunu saklamak için sünni-alevi çelişkisi yarata-rak mezhep çatışmalarını körüklemekle uğraşırlar. Karadeniz'deki çeşitli millet ve milliyetlere mensup ezilen yoksul emekçi halkın düzenle varolan sınıfsal çelişkileri-ni, nedenlerini gömmezden gelip, "Mesu-diye Fatma arasındaki Gököy, Gürgente-pe, Aybastı, Kargan, Kumru, sol örgütle-rin öteden beri çok etkili olduğu yerler-dir" deyip açık açık kelle avcılarının nere-lerde katliam yapacaklarına adres göster-mektedirler. Mesudiye'de iki çocuğun ve bir evin basılarak iki kızkardeşin katledil-mesi suçuna ortak olmaktadırlar.

Altı başlıklı "varsayım"larının diğerleri de "silah kaçakçılığı", "uyuşturucu ticareti", "ilçelerin il yapılması", "yeni ticaret yo-lu", "Kafkas petrolünün Ceyhan'a indiril-mesini istemeyen dış güçler" söylemlerin-den ibarettir. Uyuşturucu ticaretinin de, silah kaçakçılığının da kimler tarafından yapıldığı, özel savaş aygıtının kendi içeri-sindeki rant payı noktasındaki anlaşmaz-lıklar sonucu açığa çıkmıştır. MGK-ordu kliginin ipleri elinde toplayarak DYP-Pe-lis-korucuların bir kesimine müdahale et-mesi sonucu sözde açığa çıkarılan Yüksek-kovalı Çetesi, Susurluk kazası, Kocaeli çe-tesi, vb. bütün bu kirli işlerin bilfiil özel

savaş tarafından organize edildiği gözle önüne serildi. Şu anda Karadeniz'de li-manların özelleştirilmesi ve özelleştirile-ben bu limanların çoğunun daha önce işle-dikleri pislikler nedeniyle kamuoyunda teşhir olmuş MHP kökenli kişilere veril-mesi tesadüfi değildir. Limanların öze-timler tarafından korunmaya alınması, ba-likçı teknelerine giriş çıkışların yasaklan-ması, uyuşturucu ve silah kaçakçılığını kimler tarafından yapıldığını yeterince gösteriyor.

Dış ülkelerin maşası belirlemesine gelim-ce, devrimimizin ana hedeflerinden biri de emperyalizmin ekonomik, siyasi, aske-ri alandaki ilişkilerine son vermektir. Ül-kemiz; komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağaları tarafından tüm yeraltı ve yerüstü zenginlikleriyle emperyalizme ta-bakta meyve sunar gibi sunulmuştur. Ül-kemiz ekonomik, siyasi ve askeri olarak bağımsız değildir. Dünyanın jandarmalı-ğını yapan ABD'nin uydusu durumunda-dır. ABD; istediği gibi ülkemiz toprakları-nı kullanarak, gerek Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden proletarya ve emekçi halk-larımıza karşı olsun, gerekse herhangi bir nedenle ABD ile çelişkiye düşmüş bir ü-kenin halklarına karşı olsun tehdit ve sir-dirmek, olmuyorsa katliamlarla bastırma amacını yerine getirmektedir. 1991 Kö-füz krizi ve son ABD-Irak arasındaki dü-rumlar buna en somut örneklerdir. Kafkas petrolü de ABD emperyalizminin çık-larına hizmet etmektedir. ABD istediği için boru hattı projesi bu ülke toprakları-nan geçecektir. Bu borudan gelecek pe-rolde proletarya ve emekçi halkın hiç b-çkanı yoktur. Bunda başta ABD emperya-lizmi olmak üzere, emperyalizmin uşak-larını yapan komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağalarının karı olacaktır. Ayrıca bu paranın çoğunda özel savaş aygıtını-bütçesine akacaktır. Bu da proletarya ve ezilen emekçi halk açısından daha faz-lıkan, daha fazla köy yakma, daha fazla "kayıp", infaz, göçettirme anlamına gelecektir. Emperyalizmin ve onun uşakları-nı yarar sağlayan her şey devrimci hedefli-arasındadır. Dolayısıyla emperyalist he-deflere vuranlar, onların çıkarlarını bal-tılayanlar, ülkenin tam bağımsızlığını isteyenler "maşa" olamazlar. Maşa olanlar IMF ve Dünya Bankası'nın kapılarında c-lenenlerdir. Yeni Yüzyıl Gazetesi'nde y-yımlanan yazı dizisinin ve Ahmet Na-Yücekök'ün amacı, özel savaş aygıtın-psikolojik savaş yönteminin hizmetine olmaktadır. Yalan ve çarpıtma üzerine kur-lu bir düzen, uzun ömürlü olamaz, ken-sininde düştüğü bu bataktan kurtulma-gelişen devrimci savaşla mümkündür.

Onurlu bir bilim adamı olunacaksa, sal-tın hakim sınıflardan yana değil, halkta-yana belirlemesi şarttır. Bizim kendisi-önerimiz, halka karşı suç işlemekten va-geçmesidir ●

Psikolojik savaş ve g

"Düşük Yoğunluklu Savaş (DYS) askeri güçle ne durdurulabilir ne de kazanılabilir. Tüm milli gücün çatışmayı yaratan kaynaklar üzerine senkronize (uyumlu hale getirilerek) yönetilmesi gerekir."

Aktardığımız bu sözler, ABD emperyalizminin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde sürdürdüğü haksız savaşlardan çıkardığı dersler neticesinde kendi ordusunda ve egemenliği altındaki genci, faşist ordularda eğitim konusu yaptığı "eğitim doktrini"nden alındı. Özellikle ABD emperyalizminin Vietnam yenilgisinden sonra sistemleştirilen bu doktrin, son kırk yıldır ABD egemenliğindeki onlarca sömürge ve yarı-sömürge ülkede uygulanmaktadır. Tamamen gerilla savaşlarına karşı geliştirilen bu kontrgerilla savaş stratejisi El Salvador, Peru, Filipinler, Sri Lanka, Nikaragua, Angola, Kamboçya ve Türkiye gibi ülkelerde çok somut bir şekilde hayata geçirildi ve geçirilmektedir. 50'ye yakın ülkede uygulanan bu politikanın Asya kıtasındaki en temel ayaklarını ABD'nin denetimindeki Mısır, Ürdün, Pakistan, Türkiye, Kore, Tayvan, İsrail ve diğer işbirlikçi gerici-faşist iktidarlar oluşturmaktadır.

Yıllardır Türk devleti sınırları içinde bir iç savaş gerçekliğinin yaşandığını belirtmemize rağmen, faşizm, bu gerçeği halkların gözünden ustalıkla kaçırmayı başarmıştı. Ancak sınıfsal ve ulusal kuruluş hedefli gerilla savaşının '90'lı yılların ilk yarısında azımsanmayacak bir coğrafyada maddi bir olguya dönüşmesiyle faşizm, bu gerçeği daha fazla gizleyemedi. "Uç beş eşkiya" denilen gerilla, 1992 yılından itibaren varolan savaşın karşıt gücü olarak görülmek zorunda kaldı. Faşizmin 74 yıllık tarihi boyunca toplam dört kez değiştirilmeye ihtiyaç duyulan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nin sondan bir önceki değişikliği uğradığı tarih ise 1992'dir. Faşizmin

asıl anayasası olan bu belge, basma yansıdığı kadınıyla iki kitap ve onlarca ekten oluşmaktadır. 1992'deki konsept değişikliğinden sonra gizlenilmesine dahi ihtiyaç duyulmayan Düşük Yoğunluklu Savaş, zamanın Genel Kurmay Başkanı Doğan Güreş tarafından ilk kez 1995 yılında kamuoyuna deklar edildi.

Yazımızın konusu Düşük Yoğunluklu Savaş'ın önemli bir ayağı olan psikolojik savaş olduğu için sorunu bu boyutuyla irdelemeye çalışacağız. Psikolojik savaş; esas olarak kitleleri gerilla güçlerine karşı önyargılarla doldurmayı, gerilla güçlerine karşı yürütülen yalana dayalı propagandanın etkisi altına almayı ve karşıt güçlerde inançsızlık ve yılgınlığı geliştirmeyi amaçlar. Bu anlamıyla tam bir ideolojik saldırıyı hedefler. Örneğin; gerilla güçlerinin "acımasızlığı" üzerine kurulu propaganda ile kitlelere daha insani koşulların yaratılması amacıyla bir çok ülkeye yapılan işgaller bile izah edilmeye çalışılır. Bununla birlikte savaşta belirleyici olan insanın bilinçli dinamik rolünün yok sayılması için yığınca gösteriler yapılır. Teknik bakımdan ellerinde bulundukları vuruş gücü üstün silahlar medya aracılığıyla reklam edilerek, kitlelere, bu silahlara sahip bir ordunun yenilemeyeceği düşüncesi zikredilmeye çalışılır. Abartısız denilebilirdi, egemenlerin psikolojik savaşta üstünlüğü elde tutmak için başvurduğu en temel araç burjuva medyadır. Zaten gerilla savaşlarına karşı geliştirilen Düşük Yoğunluklu Savaş stratejisine uygun olarak medyaya da biçilen rol psikolojik savaş kurumuğudur. "Medya; sivil halkın daha kültürlü tabakalarının, özellikle de ordu ve gizli haberalma teşkilatı üyelerinin, kendi kimlikleri, ülkeleri ve kültürel değerleri için duygularını yitirmelerini, kendilerini saldırganın gözdele görmelerini sağlayan araçtır. Medya,

hedef kulture, saldırganla işbirliği yapanların modern, dürüst ve saygıdeğer oldukları, buna karşılık "durumu anlamayacak" kadar aptal yada dikkatli olanların, sosyal olarak aşağılanmayı, hapse atılmayı, yada hatta öldürülmeyi hakettikleri imajını zorla kabul ettirir." (Düşük Yoğunluklu Çatışma, İlan Edilmiş Savaş sf:37) Amerika psikolojik savaş merkezi tarafından sistematik hale getirilen Düşük Yoğunluklu Savaş stratejisinde medyanın rolü böyle ayrıntılandırıldıktan sonra, asıl hedef, "medya vatandaşa asker arasında bir bağ oluşturmak için kullanılmalıdır" diye özetlenmektedir.

Psikolojik savaşın aracı olarak görülen medyanın, gerilla güçlerinin "kadın ve çocuklara tecavüz ettiği", "azınlıkları ve kendisinden farklı dini mezheplere mensup olanları kestiği", "uyuşturucu ticaretiyle dünya çocuklarını zehirlediği" vb. karalamalar eşliğinde sürdürülen propaganda bombardımanı ile beyinler adeta teslim alınmaya çalışılır. Düşük Yoğunluklu Savaş'ın psikolojik savaş ayağını Türkiye'ye en iyi uyarlayan M. Ali Kışlalı'dır. '96 yılında yazdığı Düşük Yoğunluklu Çatışma" adlı kitabında şöyle demektedir: "Ayaklananlar arasında fikir ayrılıkları yaratma, düzenlerini bozma, morallerini yıkmaya, aralarında firarı çoğaltmaya yönelik kampanyalar kadar asileri devlet adına kazanmaya yönelik psikolojik kampanyaların önemi de açıktır. Sivil halkın desteğini sağlama, koruma ve güçlendirme, öncelliği olan hedeflerdir. Askeri güçlerin morallerinin güçlendirilmesi, disiplinlerinin ve amaca motive edilmelerinin ne kadar kritik unsurlar olduğu bilinir." (İlge, sf: 160) Savaşın sadece karşılıklı silahlı güçlerin çatışmasından ibaret olmadığı gerçeğini özümseyen egemenler, tamamen yürüttükleri haksız savaşa göre şekillenmektedirler. Bundandirki, bütün devlet

kurumları periyodik olarak kontrgerilla kurmaylarınınca eğitime tabi tutulurlar. Örneğin, sık sık basında çıkan "kamu diplomasisi eğitimi", "psikolojik savunma eğitimi" vb. isimler adı altında verilen kurslar, tamamen bütün devlet kurumlarını savaşa göre hazırlamayı amaçlamaktadır. Özel savaşın fiili yürütücüleri olan ordu, polis, özel tim ve köy korucularının yanı sıra üniversitelerde, bakanlıklara bağlı tüm müsteşarlıklarda, valilerden kaymakamlara kadar tüm devlet bürokrasisi özel olarak psikolojik savaş eğitime tabi tutulmaktadır. Özel Kuvvetler Kamu Komutanlığı'na bağlı olarak çalışan Toplumsal İlişkiler Başkanlığı (TİB), "tüm milli gücün çatışmayı yaratan kaynakların üzerine senkronize yöneltilmesinin" Türkiye uyarlamasıdır. Bir çok faktörün yanı sıra psikolojik savaş hazırlığı esas olarak böyle yapılır. Genelde olduğu gibi özelde Türkiye'de de psikolojik savaş için öncelikli olarak öne çıkanlar "milli güç" hiç tartışmasız medyadır. Bu güne kadar bu "milli gücün" yeterince kullanılmadığından yakınan M. Ali Kışlalı, bu noktada özel savaş güçlerinin politikasına net bir çerçeve çizmektedir. "Medyanın bu tür mücadeleler sırasında nasıl davranması gerektiği hakkında dünyaca kabul edilmiş kurallar yoktur. Medya mensuplarının istihbarat kaynağı olabileceği savı çok öne sürülmüş, taraftarda kazanmıştır. İyi tertiplenmiş halde ilişkiler planlarının güvenlik güçleri adına kamuoyu oluşturmada ne kadar yararlı olabileceğini söylemeye bile gerek yoktur. Bunlar, halk desteğini güvenlik güçlerine sağlar. Dolayısıyla parlamentolar da bundan etkilenir. Sürdürülen mücadele millete mal olur. Asilerin elinden bir silahları daha alınmış olur. Enformasyon konusunda medyanın bilgilendirilmesi bir yandan güvenlik sınırlamaları içerisinde kalma koşuluyla en üst düzeyde yapılmalı, ne koşul altında olursa ol-

Devlerimizi kavrayalım

sun, bunlar mutlaka inandırıcı düzeyde olmalıdır." (age, sf: 161-162)

Medya kuruluşlarının tamamen egemenlerin denetiminde olduğu, medya etisinin gelişmediği, kraldan daha çok kralcı kesilen "mehmetçik" basının kalamtor kalemlerinin su başlarını tuttuğu Türkiye'de, bu kurumun tam bir psikolojik savaş merkezi gibi çalıştığını kabul etmeyen yoktur. Örneğin, son olarak Kürt illerine düzenlenen sefere katılanlardan Ali Bayramoğlu'nun bir açık oturumda "gezinin amacı neydi?" sorusuna verdiği yanıt yukarıdaki saptamayı daha da perçinlemektedir. Psikolojik savaş kurmaylığının sınırları belirlenmiş çerçevesinin dışına çıkılırsa, "açıkça bize, nasıl zor koşullarda mücadele ettiğimizi gördünüz. Bu savaş kazanmamız için sizinde psikolojik savaş kurumu gibi çalışmanız gerekir dediler" yanıtı herşeyi anlaşılır kılmaktadır.

Sorunun bütünlüklü olarak kavranması amacıyla bir makale yazısı için uzun ve sıkıcı sayılabilecek bazı aktarmaları bilinçli tercih ettik. Egemen sınıfların "yeniden yapılandırma" adı altında emekçi halklara ve öncü güçlerine karşı çok yönlü olarak tımandırdığı ekonomik ve siyasi terör, dikkat edilirse, büyük bir psikolojik savaş eşliğinde yürütülmektedir.

ANASOL-D hükümeti, kusursuz bir şekilde MGK politikalarını hayata geçirirken, hükümet olarak psikolojik savaş görevini en üst düzeyde yerine getirdiğinin de görmek gerekir. On yıllardır süren iç savaştan edindiği deneyimlerle bütün devlet kurumları "senkronize" bir şekilde hareketlendirilmiş durumdadır. Daha önceleri Irak Kürdistanı'na yapılan ilk büyük işgalle birlikte tasarlanan bu plan, PKK'nin "biz teröristin kalbindeyiz" diyen işgalci gücün savaş kurmaylığını Skorski helikopteriyle be-

haber imha etmesi üzerine istenilen amaca ulaşamamıştır. Bunun yanı sıra Susurluk'taki devletin, geniş kitlelerin nezdinde önemli oranda teşhir olmasının verdiği gedikte istenilen amaca ulaşılmasını önemli oranda engelledi. ABD, MGK ve TÜSIAD politikaları ekserinde işbaşına getirilen ANASOL-D hükümetiyle uç boyuttaki gedikler nisbeten onarılarak dizginsiz saldırıların startı verilmiş oldu. Bu süreçte birlikte Irak Kürdistanı'ndan Karadeniz'e kadar uzanan geniş bir coğrafyada "gerillanın belinin kırıldığı" ve "terörün kabullenilebilir bir noktaya indirildiği" propagandasına hız verildi. Bir yandan Kürt coğrafyasındaki savaş düzeyinin Karadeniz'e ve İç Anadolu'ya taşınması hızlanırken, öte yandan geniş halk kitleleri ruhsal olarak savaşa hazırlıklı hale getirildi. "Hükümet nezdinde Kürt illerine ve Karadeniz'e en üst düzeyde yapılan seferler medya aracılığıyla neredeyse canlı bir şekilde kitlelere aktarıldı. Verilen mesaj açıktı:

- "Devletimiz bütün alanlara hakimdir, endişelenecek bir durum yoktur."
- "Terörün belini kırmış durumdayız. Sakın bir yanlışlık yapıp teröre destek vermeyin."
- "Bizim sahip olduğumuz savaş araçları karşısında (bazı komşu ülkelerde dahil) hiçbir güç duramaz."
- "Her Türk vatandaşı bu savaşta devletimize ve güvenlik kuvvetlerimize yardımcı olmak zorundadır."
- "Her vatandaş bazı sıkıntılara katlanmayı göze alıp bazı temel haklarından feragat etmelidir."

Bütün bunların yanı sıra TKP(ML) ve PKK'nin önderlik ettiği gerilla güçlerinin morallerini bozmak, saflarda güvensizlik yaratmak, gerillada bir "bozgun varmış" havasını yaratmak gibi özgün politikalarda devreye sokuldu. Örneğin PKK'nin bölündüğü ve Apo'nun eski eşi Kesire Öcalan önderliğinde yeni bir Kürt partisi kurulduğu propagandası oldukça geniş biçimde işlendi. Yine TKP(ML)'nin Kardelen Harekatı'yla açığa çıkarıp ezdiği Karşı-Devrimci Hücre elemanlarının öldürülmesine karşı çıkan bir grubun TKP(ML)'den ayrıldığı propagandası da tamamen psikolojik savaş kurmaylığının ürettiği yalanlardır. Bu yalan ve karalamalarla sözünü ettiğimiz partilerin saflarında moral bozukluğu yaratmayı amaçladıkları açıktır. Burada bir parantez açarak bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz:

Psikolojik savaş kurmaylığının "PKK bölündü" propagandasını bir bombardıman şeklinde beyinlere zikrettiği süreçte, başta Ülkede Gündem Gazetesi olmak üzere (günlük olmanın verdiği avantajla) sosyalist ve devrimci basın ulaşabildiği kitleye bunun "psikolojik savaş taktiği" olduğunu kavratmaya çalışarak tavrı aldı. TKP(ML)'ye yönelik aynı politikanın psikolojik savaş kurmaylığı tarafından yürürlüğe konulması üzerine ise, birakalım karşı tavrı, halkın objektif ve güvenilir habercilik anlayışına itibar ettiği Ülkede Gündem Gazetesi, psikolojik savaş ürünü olan bu haberin üstüne atlayarak, bu politikanın aracı oldu. Bunun yanı sıra, özel savaş kuvvetlerine karşı TKP(ML) ve diğer devrimci parti ve örgütlerin yaptığı askeri saldırıları genel olarak "eylemin ... militanları tarafından yapıldığı" ve "gerillaların yaptığı saldırıda..." vb. türünden bir çizgiyle kitlelere ileten Ülkede Gündem Gazetesi, son dönemde belirgin bir şekilde bu çizgisinden uzaklaşmaya başladı. Örneğin, TKP(ML)'den yapılan açıklamaya göre, 6 Kasım günü İstanbul Avcılar'da işkenceci bir polisin cezalandırılması eylemi telefonla Ülkede Gündem'e bildirilmesine rağmen, bu Gazete eylemi "kimliği meçhul kişi-

lerce yapıldı" biçiminde verebilmektedir. Gerilla alanlarında askeri hedeflere yapılan saldırıları tereddütsüz bir şekilde "gerillaların yaptığı saldırıda..." biçiminde haberleştiren Ülkede Gündem Gazetesi, Topçam'da askeri konvoyu saldırıya düzenleyen gerillaları da "meçhul kişiler" diye okuyucuya sunabilmektedir. Açıkça yanıltılması gerekir. Sıraladığımız bu örneklerde Ülkede Gündem Gazetesi nasıl bir işlev görmüştür. Yanıtını biz verelim. Niyet ne olursa olsun, nesnel olarak, bu olaylar özgünlüğünde psikolojik savaş kurmaylığının sözcülüğü üstlenilmiştir. Haksız savaşın hedefleri arasındaki Ülkede Gündem Gazetesi'nin niyetler sorgulanmaksızın nesnel olarak böyle bir konuma düşürülmesi herşeyden önce Musa Anter'lerin, Hüseyin Deniz'lerin, Hatiz Akdemir'lerin ve onlarca basın şehidimizin kemiklerini sıztırır. Bu noktadaki hassasiyetimizi belirttikten sonra tekrar konumuza dönersek;

Yukarıda şıklar halinde sıraladığımız politika eksenindeki psikolojik savaş, son günlerde mangalar halinde Kürt illerine taşınan "mehmetçik" gazeteciler ve köşe yazarlarıyla doruğa varmıştır. Genel Kurmay Genel Sekreteri Tümgene Erol Özkasnak önderliğinde yapılan bu sefer algılagelmişin dışında bir özgünlüğe sahiptir. Öncelikle böyle bir medya ordusuyla yapılan Türkiye Kürdistanı seferine 1960'tan beri ilk kez küçümsemeyecek farklı misyon yüklenmiştir. İkinci olarak, seçilen medya mensupları kendilerince "muhalif gazetecilerdir". Yıllardır psikolojik savaşın bir kurumu olarak çalışan medya mensuplarına pek ihtiyaç duyulmamıştır. Zaten onlar görevlerini eksiksiz yerine getiriyorlardı. Önemli olan, Kürt sorununa resmi ideolojinin penceresinden "bakmayan" medya mensuplarını da psikolojik savaşın araçları olarak kullanmaktır. Nede olsa "muhalif"tiler. "Muhalif" oldukları için de onların kamuoyuna şırınga edecekleri bilgilerin geniş kitlelerde etkisi çok daha büyük olacaktır!

Psikolojik savaş kurmaylığının temel hedefine ulaştığını ve nisbeten geri ve şovenizmin etkisindeki kitlelerin faşist orduya olan güveninin "muhalif gazeteciler"ler ağızıyla tazelenmesinin doyumsuz keyfini yaşadığını belirtmek gerekir. Gezi sonrası "izlenimlerini kitlelerle paylaşmak" için mikrofonu her eline alan "sosyal-demokrat" ve "muhalif" gazetecinin birleştiği ortak noktaları şöyle sıralayabiliriz:

- Türk ordusu hiç kimsenin tahmin etmediği kadar zor koşullarda, büyük bir özveriyle "hain düşmana" karşı savaşıyor. (Şimdiye kadar savaş kelimesi özenle kullanılmaz, bunun yerine "mü-

cadele" kelimesi kullanıldı).

b) 1992'deki Milli Güvenlik Siyaset Belgesi ve devamında askeri konsept değişikliğinden sonra gündeme sokulan "alan hakimiyeti" hedefine ulaşmış ve savaşta kesin üstünlük Türk ordusuna geçmiştir.

c) Türk ordusu toplumun en demokratik kurumudur. Bölgede insan haklarına oldukça saygılı davranmaktadır. Bundan dolayı bölge halkı (siz korucular anlayın. Çünkü Mehmetçik yazarlar korucu köylerinin dışına çıkarılmamıştır. Yalçın Doğan'ın sunduğu Güncel programında A. Altan "Korucular dışında kimseyle görüşemedik ki" serzenişinde bulunmak zorunda kalmıştır) tamamen Türk ordusundan yana saf tutmuştur.

d) Türk ordusunun dışında vatan için kılını kıpırdatan yoktur. Savaşın yanısıra eğitim, bayındırlık, sağlık ve ulaşım gibi kamu görevlerini dahi Türk ordusu yapmaktadır.

e) Bölgedeki gerilla savaşı sayesinde ordumuz (Kore savaşı ve Kıbrıs harekâtını saymazsak) kurtuluş savaşından beri ilk kez bir savaş deneyimi yaşamaktadır. Ve bu savaş sayesinde oldukça modernize olduğu için hiçbir komşu ülke devletimize yan gözle bakamamaktadır.

Bütün "Mehmetçik" yazarlarının psikolojik savaş kurmaylığının verdiği briefinglerin özeti olan bu tespitler "izlenim" olarak kitlelere şırınga edilmektedir. "Muhaliif ve sosyal-demokrat" kimlikle bu psikolojik savaş politikaları günün en aktüel sorunu olarak döne döne işlenmektedir. Hürriyet, Milliyet, Sabah, Yeni Yüzyıl, Radikal, Cumhuriyet gibi büyük basın araçlarının yanısıra tüm TV kanalları aracılığıyla adeta herkes faşist Türk ordusu karşısında "esas duruşunu göstermek ve onun hizmetinde olmak zorundadır" denilmektedir. Özet olarak toplumun devrimci dinamiklerinin kendine olan güveni dumura uğratılmaya ve komünist, devrimci politik yapıların etkisindeki emekçilerin umutları ve inançları kırılarak dikensiz bir gül bahçesi yani "vatan" manüple edilmektedir. Bu psikolojik saldırıyla kitlelerin ruh hali şöyle şekillendirilmek istenmektedir:

a) "Vatanın" gerçek sahibi ve koruyucusu ordudur, bundan dolayı herkesin mutlak bir şekilde orduya biat etme zorunluluğu vardır.

b) Ordu yaz-kış demeden cansiperane şekilde savaşırken, halkında maddi ve manevi olarak orduyu destekleme zorunluluğu vardır.

c) "Ordu dışında güvenebileceğiniz hiçbir kurum kalmamıştır." Ordunun ihtiyacı için sirtınıza bindirilen ağır vergiler ve zamlar karşısında gikınızı çıkarmayın. Ters durumda "vatan bölünecektir."

d) Orduyu desteklememek, karşı gelmek "vatan hainliği ve bölücülüktür". Dünyanın en ileri teknolojisiyle donatılmış NATO'nun ikinci büyük ordusu

olarak "iç ve dış düşmanların üstesinden gelmeye muktediriz."

e) "Bu ülkeye demokrasi lazımsa zamanı geldiğinde onuda biz getiririz" mesajı verilmektedir.

Açık ki, bütün bu pespayelikler, toplumun devrimci dinamiklerinin yeterince örgütlü olmamasından dolayı emekçilerle alay edilmesine yapılabilmektedir. "Muhaliif" ve "sosyal demokrat" köşe yazarlarından hiçbiri "bu ordu onyıldır kime karşı savaşıyor" deme cesaretini dahi gösteremiyor. Psikolojik savaşın sözcülüğünü üstlenmiş medya gerçek durumu ne kadar gözlerden uzak tutmaya çalışsada, halkların engin dehasından tümüyle kaçırması artık olanaksızlaşmış durumdadır. Örneğin, bir generalin 14 yaşındaki çocuğa "ne olmak istiyorsun" sorusunu sorduğunda aldığı "PKK'li olmak istiyorum" yanıtından gerçek durumu kavramak pek zor olmasa gerek. Bütün bu olgulardan temel bir sonuç çıkar. Faşizm "yeniden yapılanma" programını hayata geçirmek amacıyla halklara yönelik girişeceği daha üst boyutta saldırı için kitlelerde ruhsal bir şekillenme yaratmaya çalışmaktadır. Yani gelecek ekonomik ve siyasi terör dalgasına karşı direnişin gösterilmemesi halklara dayatılıyor. Sonuç olarak şu saptamayı yaparsak sanırız yanılmamış oluruz: En azından yakın gelecekte psikolojik savaş daha da boyutlandırılacaktır.

Buraya kadar aktardığımız, esas olarak son sürece ilişkin bazı belirlemelerden ibaretti. Somut olgular temel alınarak doğru belirlemelere varmak önemlidir. Ancak, tek başına iyi-kötü bazı belirlemelerde bulunmak yalnız başına pek birşey ifade etmiyor. En önemlisi, kendimiz başta olmak üzere sürece karşı nasıl bir duruş aldığımız ve süreç üzerinde yapacağımız etkidir. Bu önemden dolayıda, her konuda olduğu gibi psikolojik savaş noktasında da net bir politikaya ve yönelime sahip olmak zorundayız. Psikolojik savaşı boşa çıkarmak için anahtarlarıyla aşağıya aktaracağımız görevlerin zaman yitimesizsin yerine getirilme zorunluluğu vardır.

İlk olarak egemenlerin savaşta tayin edici olarak reklam ettikleri "teknolojik üstünlük bizdedir. Onların savaşı kazanma şansları yoktur" gerçekdışlığını çok iyi kavramalı ve kitlelere kavratmalıyız. Başkan Mao'nun dediği gibi, "Bilinçli dinamik rol oynamak insanlara özgü bir nitelik. İnsan savaş sırasında bu özelliğini güçlü bir şekilde ortaya koyar. Savaşta zaferi yada yenilgiyi, her iki tarafın askeri, siyasi, ekonomik ve coğrafi koşullarının ve her iki tarafın yürüttüğü savaşın niteliğinin ve her birinin sahip olduğu uluslararası desteğin belirlediği doğrudur, ama zaferi yalnız bunlar belirlemez; bütün bunlar kendi başlarına ancak zafer yada yenilgi olasılığını sağlar, ama belirleyici değildir. Belirleyici olabilmeleri için öznel çaba, yani savaşın yönetilmesi ve sürdürülmesi, insanın savaşta dinamik rolü gereklidir." (SE, Cilt 2 sf: 157-

158)

Bir savaşın kazanılmasında, savaşın niteliğinin yanısıra, yapılacak planlamaları, politikaları, stratejileri, taktikleri, talimatları üretebilecek ve bunları pratiğe geçirebilecek insanlar olmaksızın, teknik bakımdan ne kadar donanımlı olunursa olunsun savaşın kazanılması olanaklı değildir. Özellikle uzun bir sürece yayılmış Halk Savaşı Stratejisi karşısında, stratejik olarak "üstün teknik donanımın" beş paralık hükmünün olmadığı yaşanan onlarca, yüzlerce deneyimle sabittir. Vietnam'dan Laos'a, Kamboçya'dan Yugoslavya'ya ve en nihayetinde Çin'den Arnavutluk'a kadar birçok ülkede emperyalistlerin ve işbirlikçileri gerici faşist iktidarların tüm "üstün teknik donanım"larına rağmen savaşta muzaffer olan ezilen halklar olmuşlardır. Doğru, haklı ve geleceği temsil eden devrimci teori kitlelere nüfuz ettiğinde ve doğru strateji ve taktiklerle pratiğe geçirildiğinde, halkın o kahredici devrimci kuvveti karşısında hiçbir emperyalist haydutun ve onların çanak yalayıcılarının tutunamayacağı bıkıp-usanmadan kitlelere kavratılmalıdır. Unutmamalıyız ki, bilinci açık, morali diri ve öncüsüyle bütünleşen bir halk yenilmez. Kendimizi ve halkı bu noktada yeterince silahlendirdiğimizde görülecektir ki, faşizmin psikolojik savaş bombardımanının ciddi bir hükmü kalmayacaktır. Sadece zorla silah altına aldıkları halk çocuklarını bir süre daha kandırabileceklerdir. Hepsi o kadar.

Psikolojik savaşın bir kurumu gibi çalışan burjuva medya, "artık gerillanın tamamen denetim altına alındığını, barış ve huzurun sağlandığını" üç aşağı beş yukarı aynı cümlelerle beyinlere şırınga etmeye çalışmaktadır. Gerilla bölgeleri dışındaki geniş kitleler, henüz yeterince bir savaş psikozunu birebir yaşamadığı için, bu tür propagandaların etkisini küçümsememek gerekir. Bundan dolayıdır ki, egemenler, yalana ve sahtekarlığa dayalı propagandalarında dizginsiz davranabiliyorlar. Irak Kürdistanı'ndan Ordu'ya kadar büyük bir coğrafyada oluk oluk akıtılan kanlar adeta gözlerden geçirilmakta ve sorun "dış düşmanların kışkırtması" ile izah edilmeye çalışılarak Türk gençliğini güçlendirilmek istenmektedir. Faşizmin bu politikalarına ve benzeri politikalarına karşı arında politika üretme ve bunu hayata geçirmede oldukça hızlı davranma zorunluluğu vardır. Örneğin, gerçekten huzur ve barış sağlanmışsa ve gerilla tamamen denetim altına alınmışsa, ülkenin ekonomik kaynaklarının yarısının nereden savaş sanayine ve savunma sanayine aktarıldığı sorusunu geniş kitlelere tartışma ustalığını ortaya koymak zorundayız. Psikolojik savaşın politikalarını boşa çıkarmak için, kitlelere enjekte edilen her somut taktiğe karşı doğru bir taktiğe sahip olmak zorundayız. Her psikolojik savaş saldırısına karşı özgün politikamızın zorunluluğunun yanısıra, genel olarak psikolojik savaşın gerilla alanlarında boşa çıkarılmasının ilk şartı güçlü gerilla vuruşlarıdır. Örneğin,

"terörün kalbine girdik" diyen savaş kurmaylığının imha edilmesi saldırısı bile tek başına düşmanın "bizde" dediği psikolojik üstünlüğü yerle bir etmiş ve en geri kitlelerde bile "bu orduya bu kadar güvenmemek gerekir" hissini uyandırmıştır. Kitlelere yoğun biçimde "belini kırdık" propagandası yaptıkları bir anda gerillanın eskisinden daha güçlü bir şekilde Karadeniz'de boy vermesi, bu "psikolojik üstünlüğü" önemli oranda darbelemiştir. Bu iki örnek bize gerilla alanlarında, faşizmin "psikolojik üstünlüğü"nü gerçekdışlığının kitlelere nasıl kavratılacağına da yol ve yöntemini göstermektedir. Bunun yanısıra, köylü kitlelerinin şovenizmle zehirlenmesine karşı politik ve canlı kampanyalar düzenleyerek, gerillaya karşı oluşturulmaya çalışılan gerici yargıları yıkmayı da asla ihmal etmemeliyiz.

Susurluk'taki faşist devletin her yönüyle ifşa olmasından sonra küçümsenmeyecek bir kitlesel tepkinin oluştuğu bilinmektedir. Irili-ufaklı tepkilerle yüzbinlerce insan "temiz toplum" istemini somut bir şekilde ortaya koydu. Egemenlerin, bu istemi boşa çıkartmak için sahtekarca binbir daleveraya başvurduğuda bilinmektedir. Göstermelik olarak "tutuklanan" katiller sürüsünün tümünün birer birer salıverilmesiyle, kitlelerde önemli oranda demoralize bir durum oluştu. Açıkça halk kitlelerinin gelecek umutları kırılmaya çalışılmaktadır. Bu durum yeterince kavranılmadığından, halkın "temiz toplum" talebine istenilen düzeyde kafa yorulmadı. Harekete sıçratma yaparak halkın umutlarını büyütme noktasında bir eylem planı oluşturulamadı. Susurluk rezaletinin yıldönümünde, dağınık bir şekilde de olsa bu hava önemli derecede değişikliğe uğradı. 2 Kasım'da Susurluk'ta yapılan miting ve sınırlı sayıda insanın katılımıyla da Halk Meclisleri'nin Ankara yürüyüşü, kitlelerin kendine olan güveninin pekişmesinin ve geleceğe ilişkin umutlarının kolay kolay söndürülemeyeceğinin somut örnekleri oldu. Bu da bize, kitleleri, ekonomik-demokratik ve siyasi talepleri etrafında harekete geçirmeyi ve hareketi giderek radikalleştirerek sokakları kavgaya alanlarına dönüştürmeyi dayatmaktadır. Nicelik küçümsenmeden niteliği temel alarak kitlelerin geleceğe olan umutlarını diri tutmak ve egemenlerin bu alanda yaratmak istediği umutsuzluğu ve inançsızlığı kırmak zorundayız. Bunun biricik yolu sokaktır.

Üç ana başlık altında özetlediğimiz bu görevler faşizmin psikolojik savaş üstünlüğünü yerle bir edecektir. Bunların daha da zenginleştirilerek hayata geçirilmesiyle toplumun devrimci dinamiklerine dayatılan inançsızlık ve umutsuzluk karabasanı da paramparça olacaktır. Unutmamalıyız ki, savaşta temel belirleyici güç "insanın bilinçli dinamik rolüdür". Bu gerçeği benliğimize kazıdığımızda ve kitlelere mal ettiğimizde görülecektir ki, faşizmin hiçbir psikolojik savaş taktiğinin ciddi bir hükmü olmaz ●

Hakim sınıfların oyalama taktiklerini kamu emekçileri güçlü eylemlerle cevaplamalıdır

Siyasal duruş ve pratik yönelimiyle mevcut sistemin emekçi halk üzerindeki baskısının katmerlice devamının temsilcisi, haksız savaş aygıtlarının "yeni" silahlarda donanmış bir devamcisi, çeteleşmiş veya çetelerin toplamı olan devletin bir versiyonu, çetelerin koruyucusu, kollayıcısı ve yaratıcısı, MGK güdümlü ANASOL-D hükümeti; hakim sınıfların halka yönelik saldırılarını farklı farklı biçim ve yöntemlerle hayata geçirmenin yoğun çalışması içersindedir.

MF gibi emperyalizmin uluslararası haydutluğunun pratikteki ifadesi olan bir kurumun talimatlarını yerine getirmedeki tereddütsüz duruşuyla, bu saldırı politikasının alacağı biçim ve uygulama yöntemi konusunda son hazırlıkları büyük bir gayretle bitirme uğraşındadır. Mevcut sosyal adaletsizliği, halk katmanları için yaşanmaz bir noktaya götüren, uygulanması düşünülen bu ekonomik "tedbirler," otomatize bağlanmış zamlar, enflasyon, gelir dağılımı dengesizliği, işsizlik vb. gibi durumlarda maddeleşmiş ve emekçi halka karşı saldırılar mevzisinde yerini almıştır. "Bu kıs zor geçecek" biçiminde formüle edilerek, "fedakarlık" safsatası altında ezilen sınıf ve katmanlara yönelen saldırı oku, bir yandan ekonomik ve fiziksel yönelimlerle tezahür ederken, bir diğer yandan gelişebilecek muhalefetin altını boşaltmak, düzen içine çekmek maksadıyla, "demokratik" söylemler rötüşlanarak tam anlamıyla bir kuşatma hareketinin bütün ayaklarıyla bütünleştirilmektedir. Hakim sınıfların hedefi nettir. İçinde bulundukları ekonomik krizi "aşmak" ve sürmekte olan savaşa gerekli olan finansı sağlamak için ezilen halk katmanlarının yaşam hakkı yok sayılarak çeşitli yöntemlerle, varolan sömürüyü, baskıyı daha yoğunlaştırmak. Eşyanın tabiatı gereği, bu yönelim ve uygulamalar karşısında bir muhalefet, bir devrimci karşı koyuşu mutlak kılacaktır. Hakim sınıflar, varlıklarına ve uygulamak istedikleri saldırı politikalarına tehlike arzeden bu karşı koyuşları yok etmek ve zayıflatmak için geçmişten bu yana temel iki yöntem kullanmışlardır. Esas anlamda cebir-şiddet biçimindeki bir yönelimle örgütlenmiş devrimci karşı koyuşu ve muhalif odakları fiziksel imhaya giderken, diğer yandan, zeminini yakaladığı veya önünü alamadığı noktalarda da çeşitli politik manevralarla muhalif cephenin

altını boşaltıp çıkarılma hizmet edecek tarzda düzene tehlike olmaktan karnaya uğraş göstermiştir.

Son dönemlerde kamu emekçilerinin mücadelesinin üzerinde oynanan oyunlar da bu politikanın bir parçasını teşkil etmektedir. Kamu emekçilerinin grevli ve toplu sözleşmeli sendikalaşma istemi çerçevesinde son sekiz yılda daha ciddi bir biçimde (kendi içindeki zaafiyetlerine rağmen) sürdürdüğü hak arama mücadelesine karşı hakim güçlerin sergilediği tavır irdelenirse, sözünü ettiğimiz bu yönelim politikası bütün çıplaklığı ile ortaya çıkmaktadır. Kamu emekçilerinin, en doğal hakkı olan grevli ve toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkı mücadelesi boyunca maruz kaldığı saldırının bilançosu yüzeysel bir tarzda dahi gözden geçirildiğinde çıkan tablo, devletin en doğal

parçasını oluşturacak tarzda şekillenen devletin resmi ideolojisinin siyasetidir. Geline aşama itibarıyla soruna baktığımız zaman, hakim güçlerin bütün bu saldırılar kamu emekçilerinin haklı mücadelelerinde bir istarda somutlaşmış ve belli oranda iktidarı olumsuz yönde etkilemiştir. Sorunun birde geleceği açısından gideceği nokta hesaba katıldığında, hakim sınıfların bu saldırılarında bir taktik değişikliğinin gitmeleri kendileri açısından bir ihtiyaç haline almıştır. Sözünü ettiğimiz bu taktik değişikliği Amerika'nın yeniden keşfi olmasada, tamda kamu emekçilerinin eylemlerinin boyutlandığı bir noktada devreye sokulması tesadüfi olmadığı gibi, demokratikleşmeye, ekonomik ve sosyal yaşamın toplumsallaşmasına, kamu emekçilerinin meşru haklarına bir cevap olma niteliğinde de değildir.

demokratik ve ekonomik haklarını kullanma noktasındaki tahammülsüz tutumunu göstermektedir. Bu süreç içinde kamu emekçilerinden açığa alınan kişi sayısı 21, sürgün edilen 4428, para ve fon kesintisine uğratılan 71444, görevine son verilen 3090, derece ve kademe ilerleme cezası verilen 1509, kadrosu alınan 1851, meslektan ihraç istenen 600 ve disiplin cezasına çarptırılan 7669'dur. Ozenle dikkat edilmesi gerekir ki, burada sergilenen bu rakamlar, en basit yöntem ve araçlarla en doğal ekonomik ve demokratik hak arama mücadelesine karşı devletin izlediği politikayı belirtmektedir. Sokak ortasında polis ve askeri güçlerce saldırıya uğrayıp gözaltında alınmalar; kamu emekçilerinin sendikalarının kapılarına fiziki saldırılar eşliğinde kilit vurulmalar, bütün bu yönelimlerin bir

Bu fiziki saldırılar eşliğinde kamu emekçilerinin hak arama mücadelesinin altını boşaltma, beklentiye sokup yükselen tansiyonu düşürme ve akabinde kendi denetimine alacakları bir "sendikal" örgütlenmeyle kamu emekçilerinin mücadelesini düzene yedekleme manevralarıdır.

1998 bütçe tasarısı saldırısına yeterli olmasada, kamu emekçilerinin belli bir tepki göstermesi ve bu tepkiyi kendi sendikal mücadelesiyle bütünleştirmesi sözkonusu. Aynı biçimde, olması gerekenin çok altında da olsa, işçi sınıfının ve diğer katmanların yarattığı muhalefetin kamu emekçilerinin mücadelesiyle bütünleşmeside hakim sınıfları rahatsız etmektedir. Dikensiz bir gül bahçesi isteyen hakim sınıflar, bir yandan sopa, bir yandan havuç politikasıyla tamda böyle bir dönemde

bazı demagojik söylemlerle gelişen tepkiyi yatıştırmak istemektedir. Zorunlu tasarruf binkimlerinin karşılığında emekçilere telekom hisselerinin verilmesi safsatası eşliğinde, memurun sendikalaşması hakkı ismi altında önce şatafatlı bir başbakanı genelgesi yayınlanmaları, ardından Bakanlar Kurulu'nun gündemine almaları tamda gelişmeye yüz tutmuş tepkileri yatıştırmaya ve oyalayıp beklentiye sokma hesaplarıdır. Zira genelgenin içeriğine baktığımız zaman bu hesabı çok rahat bir biçimde görebilmekteyiz.

MGK'nın açık müdahalesi sonucu REFAH-YOL hükümetinin post-modern bir "darbeyle" düşürülüp, faşist politikalarını hayata geçirmenin itirazsız bir bileşeni olarak medyatik manipülasyonlarla "işbaşına" getirilen ANASOL-D hükümetinin güdümlü Başbakanı Mesut Yılmaz tarafından devletin bütün kurumlarına medyatik pozlarla gönderilen 1997/70 sayılı genelgenin içeriğine ve uygulanabilirliğine baktığımız zaman ne denli demagojik olduğunu görürüz. Genel hatlarıyla genelgenin içeriği, "sendika üye aidatlarının maaş bordrosundan kesilerek sendika hesabına yatırılması, kamu görevlilerinin sendika ve üst kuruluş kurma, sendikalara üye olma, sendikal etkinliklerde bulunma girişimlerinin engellenmemesi, sendikaların genel kurul, kendilerini ve çalışmalarını tanıtıcı yayımlar yapma, çeşitli toplantılar düzenleme, sosyal, kültürel ve sanatsal etkinliklerde bulunmalarının kısıtlanmaması, sendika yöneticisi ve üyelerine sendikal çalışmaları nedeniyle disiplin cezası uygulanmaması, sendikaların kanunlar çerçevesindeki etkinliklerine kolluk güçleri kullanılarak müdahale edilmemesi, sendikalarla işbirliği yapılması, götüş ve önerilerinin alınması" biçimindedir. Genelgenin mantığındaki kamu emekçilerine sendikalaşma hakkının verilmesi adı altında teslimiyet çizgisinin dayatılmasına ve bunun büyük bir yenilik olarak sunulmasına geçmeden önce, bu genelgeye dahi riayet edilmeyip pratikte kamu emekçilerinin eylemlerine militarist güçlerle müdahale edilmesinde bir başka komedi olduğunu vurgulamak gerekir. Keza KESK'in eylem takviminin bir parçası olan Diyarbakır'daki mitinge "memur miting yapmaz" biçiminde izin verilmeyip müdahale edilmesi, yine Ordu'da memur eylemlerine, yargısız infazları ve işkenceleriyle ünlü yeni Vali Yazıcıoğlu tarafın-

dan müdahale edilip izin verilmemesi genelgenin samimiyetsizliğini anlamamız için yeterli bir veridir.

Pratikte uygulanmazlığın yanında, bu genelgede esas irdelememiz gereken, sergilenen mantık ve kamu emekçilerinin sendikalaşma hakkına hakim güçlerce giydirilen kefenidir. Sendikalaşma adı altında, adeta kamu emekçilerinin örgütlenme hakkına sıradan bir demek misyonu biçilmeye çalışılmaktadır. Kamu emekçilerini örgütlü bir şekilde hak arama mücadelesinde güçlü kılacak olan üretimden gelen gücünü kullanmasının önüne tamamiyle set çekilmektedir. Sendikalaşma adı altında işlevsiz, hiç bir yaptırım olmayan bir bileşke sunulmaktadır. Bütün bunların üzerine, kamu emekçilerinin hareketine "Anayasa'ya aykırı olmaması" biçimindeki bir pranganın vurulması, hedeflerini çok açık bir şekilde ifade etmektedirler. Keza "Anayasa'ya aykırı olmamak" denen şey, kamu emekçilerinin hak arama mücadelesinde en basit bir eyleme dahi geçememesinin, hakim güçlerce dayatılanların itirazsız kabul edilmesinin teorisidir. Genelgenin son bölümü ise tam bir aymazlık örneğidir. "Sendikalarla işbirliği yapılması, görüş ve önerilerinin alınması" denmektedir. Hakim güçlerle emekçi halk kesimi arasındaki uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını soyut bir önermeyle yok sayıp, "sorunlara ortak çözüm bulma" demagogik söylemiyle işbirlikçi, düzene yedeklenmiş bir "sendikal" yapılanmayla kamu emekçilerinin mücadelesinin boğulmak istenmesinin hedefini en somut tarzda formülasyonlaştırmaktadırlar. Bu sağlanmaya çalışılırken iki yöntem denenmektedir. Bir yandan, cebir-siddet politikası eşliğinde fiziki saldırılarla kamu emekçilerini sindirmek, kamu emekçilerinin çıkarları temelinde "bağımsız" tarzda gelişebilecek örgütlenmeleri yok etmek veya en azından zayıflatmak, diğer yandan, "herkesin hakkını verme" yalan söylemleri eşliğinde reformist sınıf uzlaşmacı yapılanmaların oluşmasına zemin sunarak gelişen eylemlilikleri düzene yedeklemek istemektedirler.

Yayınlanan bu genelgenin ardından Bakanlar Kurulu'nun alelacele bir şekilde kamu görevlileri sendikal kanun taslağını gündemine alıp, grevsiz toplu sözleşmesiz bir biçimde çerçevesini çizmesi, hakim sınıfların yaklaşımında dayatılan teslimiyeti ve kulluk zincirini apaçık bir tarzda ortaya çıkarmaktadır. Hatırlanacağı gibi hakim sınıflar, kamu emekçilerinin eylemliliklerinin yoğunlaştığı 1993 yılı döneminde de aynı taktiksel manevrayı kullanmış ve kamu emekçilerini bir beklentiye sokarak emellerinde kısmi şekilde başarıya ulaşmış ve gelişen tepkiyi zayıflatmıştı. Bakanlar Kurulu'nda ele alınıp biçimine değinerek ve kamu emekçilerinin mücadelesinin karşısına örülen "yasal" engelleri irdeleyerek meseleye vakıf olmak gerekirse;

a) Kamu emekçilerinin üretimden gelen güçlerini canlandırıcı bir şekilde hak arama mücadelelerine çevirebilecekleri Genel Kurmay Başkanlığı, Milli Savunma Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı'na bağlı görevliler ve Adalet Bakanlığı personeline sendikalaşma hakkını yasaklamaktadır. Genel anlamda kamu emekçilerine giydirilen toplu sözleşmesiz ve grevsiz sendika mantığı ele alındığında, sözü edilen bu tür bakanlıklar kapsamında olan kamu çalışanlarına bu hakkın dahi verilmek istenmemesi, hakim sınıfların bu konudaki ciddiyetsiz, içi boş yaklaşımını anlamamızı yeterli kılacaktır.

b) Tayin, terfi, isten atma, cezalandırma gibi kamu emekçilerinin işgüvenliği açısından büyük bir önem arzeden durumlarda, sendika tamamiyle işlevsiz bırakılıp, hakim sınıfların keyfi tutumlarına havale edilmektedir. Bunun yanında "siyaset yasağı" adı altında, en ufak bir hak arama mücadelesi bahane gösterilerek, bu tür cezai müeyyidelerin uygulanmasına sonuna kadar kapı açılmaktadır.

c) En basit bir biçimde, resmiyet açısından bir zaruret olan noter onayıyla sendikal olma durumu gözardı edilerek, noter onayı şartı koşulmadan sendikaya üye olabilmek fikri, düşünülen

saklar kapsamına alınmak istenmektedir.

Gerek Başbakanlık genelgesi ve gerekse Bakanlar Kurulu'nun "kamu emekçilerinin sendikalaşma hakkını" gündeme alıp biçimi ile çizilen çerçevesi dikkate alındığında, hakim sınıfların niyetleri kendisini ele vermektedir. Sürgün, görevine son verme, meslekten ihraç vb. gibi tedbirler eşliğinde gelişen eylemlilikleri militarist güçlerce gerçekleştirilecek fiziksel saldırılarla sindirme esas yönelim olma özelliğini korurken, diğer yandanda çeşitli politik manevralarla kamu emekçilerini belirsiz beklentilere sokarak gelişecek tepkiyi yatıştırmak istiyorlar.

Bugüne kadar emekçi kesimin yaşam hakkını dumura uğratan ekonomik-demokratik hak gasbetme saldırılarına, 1998 bütçe tasarısı politikası kapsamı dahilinde uygulanması düşünülen "istikrar paketleri" ile daha katmerliliğini ekleneyeceği gözönüne alındığında, önümüzdeki sürecin daha çetin geçeceğini görebilmemiz olanaklıdır. Tamda bu noktada, genelde tüm ezilen sınıf ve katmanların, konumuz itibarıyla özeldir kamu emekçilerinin durumu, süreci lehimize dönüştürme açısından önem arz etmektedir.

sendikaların ne denli meşru kabul edildiğini açık bir şekilde göstermektedir. Yine düşünülen "sendikal yapılanmanın" ne denli işlevsiz olduğuna bu durum bir kanıttır. Sendikasız "sendikaların" teorisi bunlarda bitmiyor. Olabilecek bir toplu sözleşme durumunda, kurum özgülünde tüm memurların toplu sözleşmeden yararlandırılması, sendikalı-sendikası olmayanı gözetilerek toplu sözleşme sonuçlarından yararlanabilmesi düşüncesi, kamu emekçileri içinde bir parçalanmışlık yaratıp, sisteme işbirliğini sağlayacak kanallar "kanunlar" çerçevesinde açık tutularak meşrulaştırılmaktadır. Bütün bu yaklaşımların üzerinde aymazlığın dozu artırılarak, Asim-Sen, Yargı-Sen gibi sendikaların kapısına kilit vurulup bu kurumlar kapsamındaki çalışanların sendikalaşma hakkı, kanunlarla ya-

lıkeye karşı uyanık olacak biçimde uyarlamalıdır. Birincisi; düzenin politik manevralarla eylemliliklerinin içini boşaltmalarına olanak vermeyip, yalan vaadlere aldanmayarak mücadelelerini sürekli üst boyuta sıçratmanın, daha da kitleselleştirmenin zeminini yaratmaktır. Toplumun tüm dinamikleriyle bağ kuran kanalları açmaktır. İkincisi; mücadele çizgisinin önemidir. Mücadele çizgisi aynı zamanda öndertir, yönelinen hedeftir. Hakim sınıfların yönelimi, KESK'te somutlanmış kamu çalışanlarının sendikal yapılanmalarının fiili, meşru mücadele ekseninden kaydırılıp, TÜRK-İŞ, DISK, HAK-İŞ gibi düzen içine çekme, kamu emekçilerine ihanet eden potaya dahil etmektir. KESK'in bileşeni değerlendirildiğinde, bu duruma müsait bir yapılanma olduğu görülecektir. KESK'in kendi mücadelesine ve tabanına güvenip ona göre hareket tarzı belirleme yerine burjuva partilerinden, vahşiliği tescillenmiş hükümet ve iktidar organlarından medet umması eğilimi, bu bakış açımızı güçlendiren veridir.

Bu iki temel tehlikeden hareketle, kamu emekçilerinin çatısı altındaki devrimcilere, yurtseverlere, emeğin özgürleşmesinden yana olan geniş emekçi kesime büyük görevler düşmektedir. Unutulmamalıdır ki, bu görevler sınıfsal sorumluluklarımızın omuzlarımızı yüklediği görevlerdir. Hareket biçimimizi bizi kurtuluşa götürecektir politik düşüncelerin üzerine oturtmalıyız ve bu politik düşüncemizi zengin kılacak eylemliliklerde ısrar etmeliyiz. Meşru mücadelemizin üzerinde oynanan senaryoları ve hapsedilmek istenen kapalı salonları tabandan gelen gücümüzle parçalamak, eylemlerimizi sokaklara taşımak, hakim sınıfların yönelimlerinin önüne geçmenin vazgeçilmez araçlarıdır.

KESK'in eylem programı dahilinde, 11 Aralık iş bırakma gününde alanlara akmak, bir yandan düzene karşı savaşımları boyutlandırmak, diğer yandan KESK'in içine yerleştirilmeye çalışılan ihanet çizgisini teşhir-tercit etmek gerekir. Mücadelemizin dününü bugüne bağlamak, buradan yarıya ulaşmak ve yaratılan kavga değerlerini tek kurtuluş olan devrimin ihtiyaçlarına sunmak, düzen karşısındaki tavizsiz duruşumuzun temel ilkelerinden bir tanesidir. Bu anlamda, halkımızı kasıp kavuran zamlara, reva görülen açlık ücretine, emeğimizden çalınmış saltanatlarına, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesini boğazlama savaşına kaynak aktarılmamasına, anti-demokratik uygulamaya ve tüm ekonomik saldırılara karşı kamu emekçileri, kendi güçlerini toplumun diğer muhalif odaklarıyla bütünleştirerek eylemliliklerle hesap sormalıdır. Kazanımlar ancak böyle hareket edildiği zaman çıkarımıza göre şekillenir ve hakim sınıfların saltanatına tehlike arz eden bir tarza bürünebilir ●

Üniversitelerde faşist saldırılar ve tavır

Tek bir gün bile yaşanmıyorki, üniversitelerde polis ve sivil faşistler terör estirmesin. Elbette bu, son dönemlerde oldukça yükselen demokratik öğrenci hareketini sindirmeye, bastırmaya, geriletmeye dönük devlet politikasının doğal sonucuydu.

Geçtiğimiz ay, üniversite gençliğinin akademik ve demokratik hakları uğruna ve oldukça politikleşmiş gösterileriyle geçti. Öğrenciler kendilerini ve tüm üniversite bileşenlerini cendereye alan YÖK'e karşı tepkilerini gösterirken, YÖK'ün feodal-faşist diktatörlüğün halihazırda yürüttüğü özel savaşın uygulanabilmesinin ideolojik ve örgütsel araçlarından biri olduğunu büyük oranda bilince çıkarmış görünüyordular. Binlerce öğrenci, haraçları, üniversitelerin ticarethanelere ve kışlalara çevrilmesini protesto ederken hep bir ağızdan "savaşa değil, eğitime bütçe" diye haykırıyorlardı, ki özel savaş karşıtı ve parasız eğitim hakkını isteyen bu haklı talep yanıtını devletin, sivil faşistler ve polis aracılığıyla estirdiği terörde ve gözaltılarda bulmakta gecikmedi. Sadece Kocaeli Üniversitesi'nde bile tek bir günde bıçak ve demir çubuklarla yapılan saldırının ardından 8 yaralı ve 123 gözaltının olması, saldırının boyutunu sergilemekle kalmıyor, ayrıca polisin sivil faşistlerle sıkı ilişkilerinin de alışıldık bir örneği oluyordu. Saldırılar Ankara, Diyarbakır, İstanbul, Bursa vd. pek çok kentte

bulunan üniversitelerde de sürdü, sürüyor.

Hakim sınıflar, gerek politik gerek ekonomik krizin kendisini çok zorladığının ve mevcut durumun yükselen iç savaş ve çözülme devlet gerçekliğinin sistemleri açısından tehlikeli çıkışlara gebe olduğunun farkındalar elbette. Halkın hemen tüm kesimlerinde giderek artan kızırdanmalar, oldukça sıcak bir sürecin öngünlerini yaşadığımızı gösteriyor. İşçi ve memur hareketleri artıyor. En son IMF ve ABD talimatları, hükümetin açıkladığı 1998 bütçesi, hepsi bir arada ekonomik terörün dozunun çok daha fazla yükseleceğinin göstergeleridir. Öyleki, o derece yoğun ve boyutlu ekonomik zoru, ancak çok daha şiddetlendirilen, dozajı her açıdan artırılmış bir politik zorla gerçekleştirebilecekleri açıktır. Sürekli zam, yüksek enflasyon ve giderek düşen reel ücretler, artan işsizlik koşullarında açlığın ve sefaletin katmerleştiği, emekçiler açısından bıçağın kemiğe dayandığı bir süreç söz konusudur.

İşçi, memur ve emekçi hareketlerinin boyutlanacağını, ivmeleneceğini şimdiden kestirmek güç değil. Bu objektivitenin karşısında hakim sınıflar elbetteki tedbirler geliştirmekte, sindirme ve bastırma yöntemleri arayışına girmekte gecikmediler. Demokratik kitle örgütleri baskınları, sendikacıların, gösteri ve eylemlere katılanların kitlesel gözaltıları artarak sürüyor. Öğrenci gençliğin de bu sürecin di-

şında olması düşünülemezdi. Ülke-deki objektif durum, iç savaş gerçekliği tüm halk sınıf ve tabakalarına yansıdığı gibi, halk gençliğine de yansıyor, doğrudan etkiliyor. Ülkede yaşanan sorunlardan, zulüm, sömür, şiddet-devlet terörü- gerçekliklerinin nesnesi olmaktan halk gençliği de muaf değil kuşkusuz. Aynı objektivitenin üniversiteler ayağının özgün sorunlarında buna ek olarak katarsak, öğrenci gençliğin düzenle çelişkilerinin keskinleşmiş olduğu ve öğrencilerin de artık pek sessiz kalmayacağı anlaşılıyor.

Öğrenci gençliğin aydın karakteri ile hızlı harekete geçen kesimlerden olduğu bilinir. Buna ek olarak, dinamizmi ve ataklığıyla öğrenci hareketinin kısa sürede radikal bir karaktere büründüğünde ortadadır. İşte tam da bu gerçekliktendir ki, kaleleri olan kentlerde geliştirdiği tedbirlerde feodal faşist diktatörlük, öğrenci gençlik üzerine "özgün" ve "özgül" politikalarla yönelme ihtiyacını duyuyor. Ve bu korku, saldırganlığını arttırmaktan başka çıkar yolu olmayan katliamcı Türk devletinin sivil faşistler bağlamındaki politikasının da ana kaynağı olmaktadır.

Üniversitelerdeki YÖK kontrolünde bulunan idare ile polis ve sivil faşistler üçgeninin cenderesini baskı ve sindirme aracı olarak kullanmak devletin geleneksel zor politikasının bir parçasıdır. Ve demokratik öğrenci hareketinin yükseldiği her süreçte sivil

faşist saldırıların pervasızlaşması ve çoğalması da gene devletin geleneksel hedef saptırma ve hareketi manipüle etme aracı olagelmıştır.

Tekrarlırsak, devletin sivil faşistleri öğrenci gençliğin üzerine kudurgan-ca sürmesini iki noktada özetleyebiliriz. **Birincisi;** terör estirerek yıldır-mak, sindirmek, bastırmak ve kontrol etmek. **İkincisi ise;** sivil faşistlerle daraltılmış bir mücadele hattında devlet gerçekliğini ve devletin bu saldırıların ve zulmün esas kaynağı olduğunu gizleyerek hareketi boğmak, hedef şaşırtmak.

"Olağan" dönemlerde tek tek tehdit ve saldırılarla kontrol mekanizması olarak kullanılan sivil faşistler, demokratik hareketin yükseldiği dönemlerde kitlesel ve askeri boyutlarda daha yaygın biçimde kullanılmaktadır. Son aylarda sivil faşistlerin hemen tüm demokratik eylem ve gösterilere öncesinde ve sonrasında kitleler halinde saldırdığını görüyoruz. Ve bu saldırılarda bıçak ve demir çubuklardan tutalım da ateşli silahlara kadar tepeden tırnağa askerileşmiş bir kudurganlık var. Dolayısıyla bu çok yönlü ve kapsamlı saldırılara, doğru bir hatta doğru politikalarla karşı duruş geliştirebilmek, gerek saldırıları puskurtebilmek ve can güvenliği dahil bulunan mevzileri koruyabilmek, gerekse de mücadelenin gerçek hedefleri noktasında şaşmadan ileri mevzilere taşıyabilmek, yeni mevziler kazanabilmek açısından son derece önemlidir.

Polis ve sivil faşistler o kadar azgınlaştılar ki, yurtlarda, anfilerde, kampüste, kantinde, üniversitenin hiçbir alanında olağan hareket zemini bırakmamak için azami gayret sarfetmekle kalmıyor, tek tek öğrencileri bir kenara çekip, işkence, tehdit, sorgu vb. pervasızlıklara girmekten dahi çekinmiyorlar. Sivil faşistlerin polisle kolkola gerçekleştirdiği tüm bu saldırılar karşısında tek tek demokrat öğrencilerin canlarını dahi koruyamayacak durumda oldukları açıktır. Sivil faşistler, özellikle demokratik öğrenci hareketine sempatiyle bakan ancak henüz harekete tam olarak dahil olmamış kesimleri hedefliyor ve korkutarak tecrit etmeye çalışıyorlar. Bu noktada belirli oranlarda başarılı olabilmelerinin temel sebebi, pek çok alanda henüz ciddi örgütlülüklerin oluşturulmamış olması ve dağınıklığıdır.

Öyleyse ilk olarak yapılması gereken, toplu gezen ve polisle de sıkı ilişkile-

ri ile gözaltı, "faili meçhul" tehditlerini sürekliştiren sivil faşistlerin bu çabalarını etkisizleştirmektir. Bunların askerleşmiş örgütlenmeleri karşısında demokrat öğrenciler çoğunlukla tek tek, örgütsüz ve dağınıktır. Özellikle yurtlarda yoğun bir kitle çalışmasıyla bu dağınıklığın giderilmesi ve sivil faşistlerin sözkonusu etkinliklerinin kırılmasının adımlarının atılması gerekiyor. Özellikle yurtlarda kalan öğrencilerin daha örgütlü, daha kolektif bir yaşam ve ortak hareket tarzı ilk adım olarak oluşturulmalıdır. Bu tarz, genelde demokratik öğrenci hareketinin her alanda sahip olması gereken bir tarzıdır.

Ortak yaşam, ortak hareket etme, toplu oturup kalkmalar küçümsenmemelidir. Sadece eylemlerde biraraya gelen bir kitle değil, birlikte yaşayan, üreten, dayanışma içerisinde olan insanlar olabilmek gerekiyor. Mekanik anlaşılması için şöyle özetleyelim: Hiçbir öğrencinin, sivil faşistlerin baskı ve tacizleri, saldırıları karşısında kendini yalnız ve çaresiz hissetmemesi amaçlanmalı, sıkı bir beraberlik ve dayanışma içerisinde olunmalıdır. Sivil faşistler, karşılarında birbiriyle ilgisiz, birbirine yabancı, dağınık bireyler değil, örgütlü bir güç bulmalıdırlar.

Derslere, yemeğe toplu gidip gelme, ortak sohbet toplantıları, çeşitli kültürel etkinliklerle beraberlik ve dayanışma oturtulmalıdır. Örneğin bir yurttaki idare, sivil faşistler rahatlıkla dolapları arayamamalı, herhangi bir öğrenciye keyfi davranışlarda bulunamamalı, tüm öğrencilerin bu noktada duyarlılığı sağlanmalıdır. Bu da sıkı kitle çalışması, kitleyle bütünleşerek kitleyi de kendi için de kaynaştırabilmek ve bütünleştirebilmekle olur. Böyle olmadı mı, keyfi uygulamalar ve sivil faşistlerin baskı ve tacizleri en fazla bireysel duruşlarla karşılanmaktadır. Bir öğrenci kitaplarından, okuduğu bir dergiden, gazeteden dolayı örneğin yurttaki aramada dolabından çıkmıştır) çok ciddi baskılar görebiliyor, işkence, dayak vb. ile karşılaşabiliyor. Devrimci, demokrat öğrenciler, bu tür durumlara olup bittikten sonra en fazla basın açıklaması ile tepki gösterme alışkanlığını bir kenara bırakmalıdır. Bunu yapabilmek için çaba harcamak ve sabırlı, planlı, disiplinli kitle çalışması yürütmek, kitleyle sıkı bağlar içerisinde olabilmek şarttır.

Herkes bireysel olarak başının çaresine bakmamalıdır. İş isten geçtikten sonra biraraya gelinip protesto ediliyor. Öyle olmaz. Öğrencilerin dolaplarının keyfi aranmasına müsaade edilmemeli, bu noktada kitle çalışmaları yapmak ve direnişler örgütlemek küçümsenmemelidir. Neden ki-

taplar, gazete ve dergiler hep birlikte okunup bir yerde tutularak (bir kütüphane oluşturularak) korunamamaları ki? Neden ortak karşı duruşlar geliştirilemesin ki?

Daha pek çok örnek verilebilir, ancak sanırım ortak yaşamın, beraberliğin ve dayanışmanın öne çıktığı bir yaşam vurgusundan kastımız anlaşıldı. Sorun şu ki, örgütlü davranılmıyor. "Örgütlenmek" deyince demeklerden klüplere, oluşum, platform vb. lerine kadar pek çok kavram etrafında kitabi tartışmalar yapılıyor. Ama sivil faşistlerin askerleşmiş disiplinde örgütlerine karşı, asgari düzeyde bile birlikte hareketi sürekliştirmekte zayıf kalınıyor. Devrimci, demokrat öğrenciler küçük küçük gruplar halinde, dağınık olmaktan vazgeçmiyorlar. Yine yurtlardan örnek verilecek; bir yurttaki toplu, ortak kısaca kolektif bir yaşam ve hareket tarzı oturabilmek bile bir çeşit örgütlülük değil de nedir? Sağlam örgütlülükler, basitten karmaşığa, mücadele içerisinde ve kitlelerle birlikte inşa edilir. Üniversiteye yeni gelmiş insanları tek başına yalnız, korkulu ve "çaresiz" sivil faşistlerin terörüne muhatap etmiyor mu yaşamdaki dağınıklık, örgütsüzlük? Sivil faşistlerin güçlerini, öğrenci gençliğin dağınıklığından ve bireysel veya grupsal duruşlarından aldığı kavranmalıdır.

Sivil faşistlerin saldırıları tek tek küçük grupların karşı saldırılarıyla püskürtülmeye çalışıldığı müddetçe, ciddi bir sonuç alınamayacağı gibi, bu küçük küçük çatışmaların kısır döngüsü süreci içerisinde tamda devletin politikasına hizmet edecek ve devrimci, demokrat öğrenciler, sivil faşistlerle uğraşmaktan başka bir iş ya-

pamaz hale gelmekle kalmayacak giderek marjinalleşeceklerdir de. Kısacası, sivil faşistlere karşı en etkili karşı duruşun kitlese karşı duruş olduğunun altını ısrarla çizmek istiyoruz. Bu, kitlese karşı duruşun kendi içerisinde sürecin gerektirdiği, gerektirebileceği askeri veya yarı askeri aktif savunma komitelerini oluşturmayı dışlamaz. Ama hedef, topyekün, kitlese direniş, kitlese aktif savunma olmalıdır.

Öne çıkan sivil faşistler yaygın olarak teşhir edilmeli, tecriti ve esas olarak da yurda, okula, kampüse alınmaması hedeflenmelidir. En önemlisi de, sivil faşistler hiçbir zaman öğrenci gençliğin gündemini belirleyememelidir. Öğrenci gençlik, kendi gündemini belirlemeli ve sapıtılmasına müsaade etmemelidir. Bu bağlamda sivil faşistlerle mücadele amaç değil, amaç için mücadele sürecinde dikkate alınması, devletin gerçek yüzünü göstermek açısından teşhir edilmesi gereken tali bir nokta ve esas olarak da bir güvenlik sorunu biçiminde ele alınmalıdır. Günlük yaşamda bunlara karşı alınacak tedbirlerden tutalım da eylem plan ve programların, kampanyaların gerçekleştirilmesi sürecinde sivil faşist saldırılarla politikanın ve pratiğin engellenmemesi için geliştirilecek çeşitli türden (askeri olanlar dahil) tedbirlere kadar, tüm bunlar; bilimsel, özerk demokratik üniversite ve demokratik halk üniversitesi mücadelesinin (esasen devrim ve politik iktidar mücadelesinin) önüne dikilen engellerin bertaraf edilmesi bağlamında ele alınmalıdır. Belirttiğimiz gibi amaç, hedef asla unutulmamalıdır. Bu mücadele sürecinde saldırıları, engelleme

çabaları ve estirdikleri terörle öğrenci kitlelerinin tepkisini, öfkesini çeken sivil faşistlere kitle içerisinde ve kitle inisiyatifiyle gerekli yaklaşım gösterilmelidir.

Son olarak vurgulamak istediğimiz bir diğer nokta, polis-sivil faşist ikiliğinde esas hedefin polis olduğunun unutulmaması gerçeğidir. Sık sık sivil faşistlerin kitlese saldırılarıyla çıkan çatışmalarda, polisin yüzü zaten büyük oranda teşhir olmaktadır. Ancak yine de hakem rolüne girmeye çalışmaları açıktır. Polisin ve devletin gerçekliği her fırsatta dile getirilmeli, teşhir edilmeli ve elbette pratikte bu gerçekliğe uygun olmalıdır. Üniversitelerden öncelikli olarak atılması gereken polis ve jandarmadır. Bu hedeflenmelidir.

Öğrenci gençlik hareketi, son faşist saldırılar vesilesiyle Bakanlar Kurulu toplantısının ana gündemlerinden biri oldu. Bu toplantının ardından İçişleri Bakanı Murat Başeskioglu'nun yaptığı açıklama şöyle: "Sol görüşlü öğrenciler, illegal örgütler, masum gerekçelerle öğrencileri kandırıyorlar, olaylar bu sebeple çıkıyor... Polis tamamen tarafsız davranmaktadır..." Bu mesaj açıktır. Bakan, sivil faşistlere "iyi gidiyorsunuz, devam edin" diyor. Demokratik öğrenci hareketine önümüzdeki süreçte daha pervasız saldırıların sinyallerini de veriyor.

Partizan gençliğin görevi; bu süreçte hazırlıklı olmak, tüm bu saldırıları püskürtmek, öğrenci kitleleriyle bütünleşerek ve onları birleştirerek karşı duruşu örgütlemek, önderlik misyonunun hakkını vermek için olanca gücüyle pratiğe atılmaktır ●

Öğrenci gençlik ve görevlerimiz

5-6 Kasım tarihlerinde çeşitli illerde üniversite öğrencilerinin YÖK'ü protesto mitingleri ve eylemleri gerçekleştirildi. YÖK karşıtı gösterilere katılımın tahminlerin de üstünde olması, öğrencilerin işçi-emekçi kesimlerince desteklenmesi, akademisyenlerin de tepkilerini dile getirmesi son derece olumlu ve önümüzdeki süreç açısından umut verici bir gelişmedir.

12

Eylül askeri-faşist cuntasının üniversitelere taktığı pranganın adyadı YÖK. YÖK'ün tarihi ve misyonu biliniyor ve defalarca yazıldı, çizildi. O yüzden ayrıntılarıyla üzerinde durmayacağız. Her yıl üniversitelerde, YÖK'ün kuruluş tarihi olan 6 Kasım'da, özellikle ileri kesimlerce YÖK'ü protesto ve teşhir etmek gelenekleşmiştir. Burada esas konumuz, sadece dar bir şekilde öğrenci gençliğin takvim devrimciliği hastalığını eleştirip geçmek olmadığı için, 6 Kasım tarihiyle sınırlı bir YÖK protestosunun ve teşhirinin eleştirisini yapmak yerine geniş öğrenci kitlelerinin nesnel durumu ve bunun karşısında görevlerimizi tartışmak daha faydalı olacak görüşündeyiz. Doğaldır ki, doğru bir politika üretmek veya hali hazırda bir politikaya eleştirel yaklaşım yeniden üretilebilir, alternatifini koyabilmek, şartları ne kadar doğru tahlil edebildiğimize bağlıdır.

Her yıl 6 Kasım'da YÖK protesto edilir dedik. Keza her yıl 6 Kasım'dan bir iki gün önce de kimi kesimlerce BOYKOT çağrısı yapılır. Bu da gelenekleşmiştir. Devrimci, demokrat öğrenci gençlik grupları, çevreleri açısından her yıl aynı tarz, yöntem ve politika söz konusu olurken, 6 Kasım eylemleri fiilen farklı kitlelilik ve politiklik düzeyinde gerçekleşir. "Bunun sebebi ne olsa gerek" diye sorarsak, "böyle basit soruda sormuyumuzu" diye gülüp geçilebilir. "Ne var bunu bilmeyecek, şartlar farklı, kitlenin nabızı, bilinci vs. vs."

Ama her nedense bu şartları hiç dikkate almadan, tahlil etme ihtiyacı duymadan her zaman ve her koşulda aynı politikayı temcit pilavı gibi ısıtıp getirmek, "işçi" deyince "genel grev", 6 Kasım ve öğrenci gençlik deyince "genel boykot" diye hazır cevaplık da kronik bir hastalık olmuştur.

Daha öncede "alanlara, sokağa" çağrısı yapıldı ama her defasında bu kadar kitleleşemedik. Mersin Üniversitesi'nde akademisyenler, iki, üç yıldır bu yıla benzer basın açıklamaları yapıyorlardı, ama çoğumuz ilk kez duyuyoruz. Değişen nedir? Doğruyu söylemek gerekirse, politika ve çalışma tarzı pek de değişmiş değil. Değişen, politikayı özümseyip uygulayacak nesnel durumun varlığı-yokluğu meselesidir.

Kitle hareketleri ve kitle içerisinde çalışma konusunda en çok tekrarladığımız

"doğru politikalar, doğru bir çalışma tarzı ile kitlelerde yankısını bulur" formülasyonunu bir "formülasyon" olmaktan çıkarmak ve yaşamın gerçekliğine uyarlayabilmektir sorun olan. Sık sık kadrolar, aktivistler ve söz konusu aktivistlerin çalışma tarzına, kitleyle bütünleşme çizgilerine vurgular yapıyoruz. Bu vurgularımızın niteliği ve değerini düşünmeden, madalyonun diğer yüzüne de bakmakta fayda olduğu düşüncesindeyiz. Öyleki yukarıda belirttiğimiz gibi aynı çalışma tarzı, aynı aktivite ve aktivist düzeyi ve aynı "doğru" politika her zaman aynı oranda yankı bulamamaktadır kitlelerde.

Mersin Üniversitesi'nde aynı akademisyenlerin geçen yıl yaptığı çağrı ve açıklamalar bu yılki kadar etki göstermemişse, alanlara ve sokaklara dönük çağrılar aynı oranda yankı bulmuyorsa, bu "sonunun" çözüm anahtarlarını salt subjektif faktörlerde yani, "biz doğru politika üretiyoruz ama bunu yeterince kitlelere taşıyamıyoruz" formülasyonunda aramak tek başına iradeci bir yaklaşım olur kanısındayız. Sorunun kitlelerle bütünleşme ve politikayı doğru taşıma çerçevesinde ele alınması doğru olmakla birlikte bu gerçekliğin kavranışında eksikliklerimiz olduğu da açık.

Bu düşünceden hareketle, doğru politika nedir ve gerçekten doğru politika üretebiliyor muyuz yada daha somut bir deyişle, politika üretebiliyor muyuz tartışmasını yapmamız yanlış olmayacak.

Doğru politika, elbetteki doğru bir ideolojik yaklaşımın ürünü olacaktır. Bu gerçeklik, genel olarak küçük burjuva veya özneci bir ideolojik hattın belirli bir özgülü doğru değerlendirilip doğru bir uygulama/eylem çizgisine yönelebileceğini dışalamamakla beraber, genel olarak doğru bir ideolojik hattın her an ve her özgülde doğru politik yansımalar yürütmeyebileceği gerçekliğini de dışalamaz. Kısaca ve özlü olarak ifade etmek gerekirse, stratejik düzlem taktik düzleme kaçınılmaz olarak yansiyacaksa da, taktiksel politik meselelerin analizi de taktiksel kesitler boyutunda olacaktır kuşkusuz. Bu hiçbir şeyin mutlak olmadığı ve güç ilişkileri, sınıf ilişkileri, nesnel durumdaki (ki buna kendiliğinden halk hareketleri de dahildir) sürekli hareket ve ister nicel, ister kısmi-nitel olsun) değişim, diyalektik gerçekliğine de uygundur. "Doğru taktik politika" nedir? sorusunu bu perspektifle yanıtlamak gerekiyor.

Şurası anlaşılır olsa gerek, bir eylemde veya muharebede on dakika önce doğru olan bir taktik on dakika sonra yanlış olabilir. Taktik dönemlerin uzunluğu-kısalığı veya ne kadarlık bir süreci kapsadığı bir yana, bu süreçleri birbirinden ayrı kılan noktaları tahlil yeteneğimiz önemlidir. Ülkemiz ve dünya devrim tarihinin deneyimlerinden, 80. yıldönü-

münü geçtiğimiz günlerde yaşadığımız şanlı Ekim devriminden, bir direniş, ayaklanma veya grev çağrısının zamanlamasının ne kadar önemli olduğunu hatta kimi zaman günleri değil saatlerin eylemin, muharebenin başarı/başarısızlığında belirleyici olabildiğini biliyoruz. Kitle çalışmalarında taktik politikamızı belirleyip hayata geçirirken, bu bilgilerimize pek de uygun davrandığımız söylenemez.

Öyle ya, her fırsatta genel grev, genel direniş, genel boykot çağrılarının yapıldığı bir devrimci formasyonun hakim olduğu radikal gençlik hareketlerinde, Nasreddin Hoca misali, ya tutarsa hesabıyla göle maya çalarcasına eylem çağrıları, duyuruları-kitlesele hareketlilikler gerçekleştiremeyeceği gibi, kitlelerin nabızı tutulduğu iddiasıyla geri kitlelerin gerisine düşen statükocu-pasifist-reformist politikalarla kitle hareketlerinin içindeki yegane "duragan" unsur olma "başarısının" dışına da çıkılamaz.

Her diyalektik süreç gibi, kitle hareketleri de savunma-denge-saldırı aşamalarının devriminde ilerler. Maoist halk savaşı stratejisinin felsefesini her türlü çatışma ve mücadeleye uygulamak mümkündür. Çünkü çelişki, çatışma, savaş bilimsel materyalist diyalektik özgülü uyarlanıdır. Düşmanla yani feodal-faşist diktatörlükle halk arasındaki çelişkileride bu çerçevede ele almak yanlış olmayacaktır. Halk hareketlerinin yükseldiği iradede bağımsız, nesnel süreçler olduğu gibi, dalganın gerilediği veya düştüğü süreçlerde mevcuttur. Burada söz konusu ettiğimiz kendiliğinden halk hareketleridir kuşkusuz.

Ekonomik ve politik krizin bir sonucu olarak sürekli faşizmin hukum sürdüğü bizimki gibi ülkelerde, bu nesnellige koşut olarak sürekli halk hareketliliği de, devrimci müdahalelerin yani iradi yönetimlerin dışında bir gerçekliktir. Ancak söz konusu olan bu durum, halk hareketliliğinde iniş ve çıkışları dışalamaz. Tüm bu genel doğruları ifade ederken vurgulamak istediğimizi örnekle somutlarsak: 1989-'90'da genel halk hareketliliğinin bir parçası olarak yükselen demokratik öğrenci hareketi, '90'lı yılların başında bir düşüş yaşadı. '93-'94'lerin ardından yeniden yükselen hareket, '95'te iyice yükselerek '96' da tepe noktasına ulaştı. Ve bu dalga, '96 1 Mayıs'ının ardından kentlerdeki tüm kitle hareketleriyle paralel bir geri çekilmeye yöneldi. Keza genel olarak kentlerdeki işçi hareketliliklerine, varoşlardaki yükselen dalgaya baktığımızda da benzeri tesbitleri yapmak mümkün. '96 1 Mayıs'ında doruğuna çıkan hareketlerin ardından genelde bir düşüş bekleniyordu, ki Ölüm Oruçları ile iradi olarak bu süreç uzatıldı ve düşüş devrimci önderliğin doğru taktik politikaları ile ertelendi.

Bu süreçte, nesnel durumu kavrayama-

yan yapılanmalar genel direniş, genel ayaklanma tarzı söylemlerini sürdürmediler. Hatta yükselen ve ivmelenen halk hareketlerinin büyüyle geçici devrim hükümeti bile tartışmaya sunuldu. Halk hareketliliğinin yükseldiği süreçlerde ayaklanma ve devrim beklentisine giren ve kendiliğinden halk hareketleri sürecinde mevcut konjunktüre kısmi devrimci müdahalelerle politizasyonu arttırmayı da başarabilen devrimci gruplar, sadece süreci abartılı yorumlamakla kalmamakta, çoğu zaman kendi iradi etkilerini de abartarak önderlik güçlerine övgüler dizmektedirler. Buna karşılık, dalga gerilediğinde de, doğru taktik sloganlarla geri çekilmeyi -ki bu pasifikasyon anlamında değil, güç biriktirecek, karşı saldırıya geçebilecek durum için mevcut potansiyeli kalıcı örgütlere kanallı edecek, kısacası süreci bir ileri mevziye taşıyabilecek geri çekilmelerdir- örgütleyecek yerde; aynı hastalığı yani öznelciliği dalganın geri çekilmesine denk düşmeyen ve bir önceki aşamaya denk sloganlarla sürdürmekte. Elbette bu, giderek kitleden kopuşu ve devrimci-ileri kesimlerle sınırlandırılmış dar eylemlerle süreci sürdürme çabasını kaçınılmaz kılıyor. Bu durum da doğal olarak karamsarlaşma, "nerede yanlış yaptık, çalışma tarzındaki problem neydi, aktivistlerimiz kitlelere neden yeterince ulaşmıyor, tüm enerjimizi niçin sarfetmiyoruz, halbuki doğru politika üretiyoruz" türünden yakınma ve tartışmalar izliyor. Çoğunlukla tüm devrimci çevrelerin, durumu ağız birliğiyle açıkladıkları sebep ise, "kimi devrimci çevrelerin dar grupçu yaklaşımları..." oluyor.

Çeşitli çevrelerin dar grupçu yaklaşımlarının, çalışma tarzının, mümkün olan tüm enerjiyle aktivistlerin, kadroların politikayı uygulamada yetersizliklerinin etkilerini yadsımak elbetteki doğru olmaz. Ancak halk hareketlilikleri, kitle eylemleri salt iradi/subjektif veriler ve tesbitlerle açıklanamaz. Bu iradecilik olur. Bu çeşitli öznelcilik ve iradecilik pek çok çevrenin muzdarip olduğu bir hastalıktır. Ve dönüşümlü olarak, kitle kuyrukçuluğu ve onun ardından da kitleden kopuk "sol" pratiklerde yansımaları bulmaktadır.

Kitle hareketi yükseliyor, önderliğe soyunuluyor. Kimi zaman kendi içinde doğru, tutarlı önderlikler geliştirildiği de oluyor ama kurumlaşmadığı ve kesintiye uğradığı oranda kalıcı olamıyor. Çoğunda ise popülizm aşılamıyor. Kitle hareketi düştüğünde de, alanlarda, sokaklarda yalnız kalan devrimci çevreler gene ne yanlış yaptık diye dar grupçuluğu günah keçisi yapıyor, özleştirel yansılabildiğinde ise, en fazla, gücümüzü yeterince seferber edemediğimizden dem vuruluyor.

Tüm bunlardan şu anlaşılmasın, uygulayacak gücümüz yoksa veya henüz uygulayabilecek durumda değilsek, doğru

politikayı savunmayacak, dile getirmeyecekmiyiz? Elbette ki öyle değil. Ama doğru politika, eğer örgütsel bir kaos vb. durum söz konusu değil ise, zaten uygulanabilen politikadır. Çünkü her doğru, kendi koşullarında ve olabirliğinde doğrudur ve devrimcilik de olanı gerçeğe çevirmekten başka bir şey değildir zaten. Ayrıca kastedilen, kitle hazır ve uygun oluncaya kadar oturup beklemek değildir. Tam tersine bizzat sistemli, sürekli ve sabırlı bir çalışma tarzıyla kitlelerin hazırlanması veya güç biriktirilmesi. Bu süreci örgütleyerek hedefe adım adım yürümek, o doğru politikaya ulaşmak/ulaştırmaktır.

Konumuza dönersek, sorunun çalışma tarzı ile ilgili olduğu doğrudur; doğru politika üretmek, üretebilmek de, çalışma tarzı ile diyalektik bir bağ içerir. Amatör değil profesyonel bir çalışma tarzı ve ancak doğru kitle çizgisi ile doğru politikalar üretebilmenin yani kitlelerin nabızı, durumu, düşmanla ilişkiler, dost güçler vb. nesnel durum tahlilini yapabilmenin nesnel zeminini elde edebiliriz. İdeolojik hat rehberdir. Ancak, doğru nesnel zeminde bu rehberi yaşama geçirme gücünü elde edebiliriz. Ve ancak böylece gününbirlik değil sürece denk düşen politikalarla faaliyet yürütürüz.

Yakalamamız gereken, planlı ve disiplinli bir çalışma tarzıdır. Kendiliğindenliği mücadele pratiğimizde yendiğimiz oranda, doğru politikalar üretmekle kalmaz, bu politikaları yaşama geçirmekte de zorlanmayız. Gücümüz yok veya gücümüzü yeterli selerber edemiyoruz nakaratlarını bir kenara bırakmak gerekiyor. Önderlikte güç, nicel değil nitel bir sorundur.

Bir üniversiteyi ele alalım, doğru zamanda doğru politika ve doğru taktik sloganlarla harekete geçen tek bir aktivist bile çekim gücü olabilir ve kitleleri harekete geçirmekle kalmaz, doğru politika ile doğru rotada öncülük edebilir. Politik uyanıklık, bilimsel analiz yeteneği ve cüretle olur. Tek bir doğru politika yoktur ki azim ve kararlılıkla kavratılmaya çalışıldığında kitlelerde yankısını bulmasın. Çalışmalarımızda kesintisizliği, sürekliliği ve profesyonelliği yakalayabildiğimiz oranda bunu başarabildiğimizi göreceğiz.

Önümüzde genel olarak kitle hareketliliklerinin yükselmekte olduğu bir süreç var. Varoşlar yeniden kıpırdanmaya başladı. Türkiye Kürdistanı'nda ambargoya, sürgünlere, yakıp yıkmalara halkın artık daha fazla tahammülü kalmadı ve süreç yeni serhıldanlara gebe. Yarın üniversitelerde de demokratik öğrenci hareketinin coşkulu eylemliliklerine tanık olacağız. Diyarbakır, Ankara, İstanbul başta olmak üzere öğrenci gençlik yeni eğitim yılına son derece kitlesel gösterilerle başladı. Çünkü artık hiç kimsenin tahammülü kalmamıştır. İç savaş yükseldi ve Karadeniz'deki cephe daha da ısındı. Irak Kürdistanı alev alev. Gerilla savaşındaki tüm bu ivmelenmelerin, bunun paralelinde feodal-faşist diktatörlüğün derin kriz ve çelişkilerinin devrimci du-

rumu derinleştirmemesi, yükselen devrimci dalgayı ve halk hareketliliklerini giderek daha politize etme suretiyle ivmelenmemesi beklenemez. Tüm dünyayı sarsan ekonomik ve mali kriz giderek daha fazla derinleşmekteyken, ülkemizdeki yansımaları çok daha belirgin olacaktır kuşkusuz.

Ancak kentlerdeki aktivistlerin ve örgütlerde devrimci öğrencilerin, helede partizan gençliğin, bu sürece seyirci kalma ve mevcut kendiliğinden kitle hareketlerine ve kabaşlara eklenmekle sınırlı bir pratiği söz konusu olamaz. "Doğru politika" tespit edebiliriz veya doğru sloganlar belirleyebiliriz. Ama bunu gerçekten doğru yapmak, zamanında yapmak, esnek olmak, değişimlere ayak uydurabilmek ve sürekliliği sağlamakla orantılıdır. Kitle hareketlerine önderlik etmek, kendiliğinden olan harekete, doğru sloganlarla bile olsa, salt dahil olmak biçiminde anlaşılmamalıdır. Öyle önderlik olmaz. Önderlik, öngörü ve öncülük gerektirir. Ve süreci bir üst aşamaya sıçratmayı hedeflemelidir.

Bugün YÖK'ün niteliği konusunda, "getirdikleri" ve götürdükleri noktasında bilimsiz olan tek bir öğrenci kalmamıştır acaba? Öğrenci gençlik; bilim dışında jopundan panzerine kadar herşeyin olduğu faşist terör odakları haline gelmiş kışla "üniversite"lerin gerçekliğini zaten birebir yaşıyor, duyumsuyor. Haraçlar kimin belini kırmadı ki? Bugün YÖK'ü teşhirle sınırlı her çalışma, kitlenin gerisinde kalan bir çalışma olmuyor mu?

MCK'nın açık açık, "parlamento da biziz, halkın iradesi de biziz" yüzüzlüğüyle "gizli" belgelerle ülkeyi yönettiğini ilan ettiği bir konjonktürde; Susurluk vb. süreçlerde alenen askeri faşist diktatörlük çeteleri, gizlisi-saklısı kalmayan özel savaş aygıtlarıyla herkesin gözleri önündeyken, 7'den 70'e herkes bu durumun farkında ve tepki duyuyorken, "YÖK üniversitelerin MCK'sıdır", "Kahrolsun YÖK" desek ne olacak? YÖK kahrolsun da, o zaman somut, berrak hedefleri olan kampanyalarla özgülden YÖK'ü ve ardındaki özel savaş gerçekliğini, finansmanlarından biride açılan tabela üniversiteleri ve ticarethaneleşmiş kışla üniversitelerine dökülen harçlar olan ve Türkiye ve Irak Kürdistanı'nda halkların üzerine yağdırılan bombaların ciddi ciddi kahretmeye dönük pratiklere girmek gerekmiyor mu artık?

Soyut -gününbirlik takvim- slogan devrimciliği değil, somut, planlı ve sürekliliği sağlanmış çalışma tarzıyla, YÖK aracılığıyla "üniversitelere" dayatılan özel savaşın ve feodal-faşist diktatörlüğün mali, ideolojik ve politik gıda kaynağı olma düşkünlüğüne karşı-duruş geliştirmek gerekiyor. Kaybedecek ne var? Komprador burjuvalarca beyni sömürülen evet efendimci "araştırma görevlileri" değil bilim adamları olabilmek, demokratik bilimsel ve işgüvenceli bir eğitim için YÖK'e tepki duymak ve bu tepkiyi dillendirmek yetmiyor. YÖK'ü, onu vareden nedenlerle yani feodal-faşist diktatörlükle beraber tarihin çöplüğüne at-

mak gerekiyor, ki bu mücadele sürecinde en azından YÖK'ü geriletmek ve kısmi ve yetersiz de olsa belirli bir bilimsel özerklik, demokratik bir "kurtarılmış" üniversite ortamı yaratmak pratiğini küçümsememek gerek. Bunun için de, "susmamak" değil sadece, somut adımlar atmak, istemek ve almak şart. Bunun için gücümüze güvenmek gerekiyor. Ancak cüretli olmak yetmez. Sabırla yürütülecek uzun vadeli kampanyalarla planlı çalışma tarzını oturtmak zorundayız.

Öğrenci gençlik hareketi yükselcek dedik. 6 Kasım eylemlilikleri de bunun göstergesidir. Ancak yukarıda koyduğumuz şekliyle bu sürece iradi müdahalelerde bulunmaya cüret etmeyen devrimci gençlik, demokratik öğrenci hareketinin yüksek kitlesel ve hatta militan düzeyi yakaladığı süreçlerde bóbürlenmelidir. Aksi halde, müdahale edilmediği takdirde kalıcılaşmadan, örgütlülüklere ve somut kazanımlara dökülmeden sönecek olan bu türden dalgaların ardından da hayal kırıklığına uğrar, karamsarlığa kapılır.

Artık bir bütün olarak teşhir olmuş ve öğrencisinden öğretim görevlisine, tüm üniversite bileşenlerinin tepki ve öfkesine maruz kalmış YÖK, gündemden düşürülmemelidir. Ve kaldırılması, en azından geriletilmesi sağlanmalıdır.

YÖK, feodal-faşist diktatörlüğün terör aygıtlarının kopmaz bir ayağıdır. Sadece ideolojik değil, ideolojik, politik ve ekonomik terörün özgün ve önemli bir aygıtıdır. Partizan gençliğin görevi, öğrenci gençliğe zaten yaşayıp bildiği şeyleri aktarmak değil, artık büyük oranda alenileşmiş "perde arkasındaki" sınıf ilişkilerini, YÖK'ün devlet ve özel savaş gerçekliğinde ki yerini açıklamak ve tasfiyesi için somut adımlarla harekete geçmek, geçirmek olmalıdır.

Türkiye Kürdistanı'nda, Irak Kürdistanı'nda, Karadeniz'de gerillaya ve halklara yönelmiş özel savaş, öğrencilerin finans etmeyeceği, bilim adamlarının iğdiş edilmeye çalışılan bilimsel araştırma ürünlerinin sermayeye, kompradorlara peşkes çekilmeyeceği haykınımalı, bunların somut adımları atılmalı yani pratiğe de geçirilmesi sağlanmalıdır. Artık öğrenciler polisleri, jandarmayı, sivil faşistleri "defol" sloganlarıyla teşhir ve protesto etmeyi, onları fiilen defetme pratikleriyle taçlandıracakları noktayı hedeflemeli, demokratik taleplerine, haklarına dönük terörü püskürtmeyi, bu bağlamda arkadaşlarını gözaltına alan, işkence yapan, tutuklayan devleti bu yaptıklarına pişman etmeyi, kendilerini yıldırma bir yana nasıl da politize ettiğini somutlaştırarak başarmalıdır.

Bu hedefler bugünden yarıya gerçekleştirilebilecek hedefler değildir. Ama 3 ay, 5 ay, 6 ay da sürse neden sabırlı, özverili, tüm enerjinin profesyonelce seferber edildiği her türlü eylem biçimini içeren ve her türlü ajitasyon ve propaganda yöntemine, aracına başvuran ciddi ve planlı bir eylem programıyla hiç olmazsa kısmi başarılar elde edilemesin? Tek

bir üniversitede dahi bu sürecin sonunda öğrencilerin kampüsün/okulun denetimini -geçicide olsa- içeriye jandarmapolis sokmayacak şekilde ele geçirmeye, -başarması değil- yeltenmesi dahi önemli bir politik kazanımın, ideolojik karşı-saldınının ifadesi olmaz mı? Ki daha fazlası elbetteki yapılabılır, yeterli cüret edilsin.

Şu bir gerçek: İç savaşın alabildiğine kızgın süregeldiği bir ülkede, bireyci/bencil yaklaşımlarla, diploma hayalleriyle, bir "umut"la çevrede olan biteni görmezden ve duymazdan gelmenin dahi koşulları kalmamıştır artık. Buna karşılık devrimcilerin, helede komünist partizan gençliğin, "gençliğin özgül sorunları" adı altında akademik, ekonomik çerçevelerle sınırlı "bağımsız" faaliyetleri öne çıkarmaları düşünülemez bile. İç savaşın bugünkü aşamasında, kır perspektifli, kır-kent diyalektiği çok daha iyi kavranmak ve yaşama geçirilmek durumundadır. Öyle ki, partizan gençlik açısından, komünist partisinin merkezi gürevleriyle eşgüdümün yeterli olmayacağı biliniyor. Bizzat merkezi politikaların her alanda, alan özgüline uyulanabilecek en uygun tarzla hayata geçirilmesi kaçınılmazdır. Örneklersek: Faşist Türk ordusu Irak Kürdistanı'nı mı işgal etmiş, harçlara ilişkin eylem programımız mı var, öyleyse "harçlara hayır, parasız eğitim..." değil, "Irak Kürdistanı'nı işgale son, özel savaşa haraç yok, savaşa değil, eğitime bütçe" olacaktır sloganımız. Ve dediğimizi yapacağız. İşgal sürdüğü sürece protesto eylemlerimizde sürececek.

Sonuç olarak; bugün genç arkadaşlar, öncülle çok daha fazla bütünleşmeleri gerektiğini, iç savaş gerçekliğine göre şekillenerek, hangi alanda ve hangi pozisyonunda olurlarsa olsunlar, o alanın "özgül sorunlarına" kafasını gomen "bağımsızlıkçı" bir çalışma tarzıyla değil, profesyonelce ve ciddi bir şekilde merkezi politikalarla eşgüdümün ötesinde bir kenetlenmeyle çalışmalarını gerektiğini kavramalıdır. Partinin merkezi politikaları doğrultusunda çalışmak alan özgünlünü dikkate almayı dışalamaz. Her zaman söylüyoruz, geneli özgüle uyarlaya bilelim diye. Ama şu anlaşılmalıdır ki, devrimin bulunduğumuz aşaması, alanlar özgünlündeki eylem plan ve programlarının "bağımsızlığını" değil (bunu gerektiren koşullar da olur, örneğin devrim sonrasında merkezi politikalarla eşgüdüm yeterlidir ve alanlar hele ki gençlik kendi özgül sorunlarını çözüme dönük "bağımsız" yani özerk çalışmalarda yoğunlaşmak durumundadır), partinin merkezi politikalarının sıkı sıkı takibini ve özgüle uyarlanarak uygulanışını gerektirmektedir. Burada kastettiğimiz, sadece stratejik ve genel politikalar değil, aynı zamanda sürece denk düşen ve geneli bağlayan taktik politikalar da.

Gençlik dahil, partinin tüm bileşenleri eşgüdüm içerisinde tek bir bütün olarak merkezi politikalar doğrultusunda eş zamanlı hareket etme yetisini geliştirmek durumundadır. Savaşın bugünkü aşaması bunu her zamankinden çok emre diyor ●

Irak krizi ve Kürtler

29 Ekim'de patlak veren Irak krizinin yeni bir "Körfez Savaşı"na dönüşüp dönüşmeyeceği tartışılıyor medyada. Atılan ve atılacak adımlar bölgedeki devrimci ve karşı-devrimci dinamikleri bir çok yönden etkilediği için dikkatle izlenmesi ve değerlendirilmesi gerekiyor. Özellikle Kürt Ulusal Hareketi'ni hedefleyen yönleriyle bizim açısından daha bir önem arz ediyor.

Körfez Savaşı sonrası BM'nin 687 sayılı kararının içinde yer alan ve Irak'ın toplu kitle imha silahlarının izlenmesi ve denetlenmesi amacıyla oluşturulmuş bulunan bir özel komitenin (UNSCOM) çalışmalarına Irak tarafından sınırlandırma getirilmesiyle başlıyor sorun. Bu komite, toplu kitle imha silahları ile biyolojik ve uzun menzilli balistik füzelerin Irak tarafından üretilip üretilmediğini ve adı geçen karar uyarınca imha edilip edilmediğini denetliyordu. 29 Ekim'den önce, BM Güvenlik Konseyi'nde, Irak'ın bu heyetin çalışmalarına zorluk çıkarması üzerine bu duruma ilişkin bir karar alınması için tartışmalar yürütülüyordu. ABD ve İngiltere sert bir karardan yanayken, Fransa, Rusya ve Çin, Irak'ın ikna edilmesinden yanaydı. Bu tartışmalar devam ederken, Irak, UNSCOM heyetinde yer alan Amerikalı uzmanların ABD için casusluk yaptığını, bunları çalıştırmayacağını ve fabrikalara girmesine izin vermeyeceğini açıklayarak süreci 29 Ekim'de hızlandırdı ve krizi başlattı. Ardından bu uzmanların Irak'ı terketmesi için süre tanıdı. Bunun üzerine ABD'de Irak'a ünlü casus uçaklarını (U 2 uçakları) göndereceğini söyledi, Irak'da bunları vuracağını...

Son diplomatik gelişmelerle birlikte Irak, ABD'li uzmanları sınır dışı etti. Diğer UNSCOM uzmanları da arkasından Irak'ı terketti. Mevcut durumda da BM'nin 687 sayılı kararının ilgili bölümü fiyiliyatta uygulanamaz oldu.

Bunun üzerine de ABD, Irak'a ya da ha sert bir ambargo iki 687 sayılı karar gereğince zaten bir ambargo uygulanıyor ya da askeri bir müdahalede bulunulması noktasında Güvenlik Konseyi üyelerini iknaya çalışmaya başladı. ABD, her iki karar için de İngiltere'nin tam desteğini almayı başardı. Geriye kalan üç ülke ise, Rusya, Fransa ve Çin, Irak'la sorunu diyalogla çözme yanlısı bir tavır takındı ve ABD'nin girişimlerini boşa çıkardı. Şimdi bu konumlanmanın geçmişine bakalım ve bölge nezdinde yaşanan bu kutuplaşmanın nedenlerini ortaya çıkaralım.

Sürecin başlangıcını Körfez Savaşı sonrasında ele alabiliriz. Elbette bunun ötesinde var ama bu süreç ele alındığında az-çok bölge tarihinin ana özellikleri anlaşılabilir olacaktır.

Ortadoğu'da yaşanan tüm gelişmelerin ana ekseninde petrol olduğu ve sınıf mücadelesinin de bunun üzerinde ge-

killendiği artık herkes tarafından az-çok biliniyor. Emperyalist devletlerin bölge ülkeleriyle yarı-sömürge ve sömürgecilik ilişkileri var. Ana amaç belirttiğimiz gibi petrolü kendi denetimlerinde tutmak ve bölge halklarını bunun üzerinden sömürmektir. Elbette bununla beraber buranın önemli bir pazar olduğu da hiç aklıdan çıkarılmamalıdır. Sorunun ana kaynağı petrol derken burada pazar sorunu olmadığını söylemek veya önemini küçümsemek bilimsel olmayacaktır. Petrol, bölgenin öne çıkan önemli bir özelliği olduğundan ve bölge ekonomisini belirlediğinden soruna adını veriyor. Bu yönüyle sorun, basit anlamıyla petrole sahip olup-olmama meselesi değildir.

Irak'ın Kuveyt'i işgalinden sonra, ABD diğer emperyalistlerinde desteğiyle Irak'a saldırmış ve bunun üzerine Irak Kuveyt'ten çekilmişti. Bununla beraber Irak'a bazı şartlar getirilmişti. Bunların bir kısmını yukarıda aktardık. Aktarmadığımız Irak'ın kuzeyinde ve güneyinde kendi hava sahası içerisinde getirilen uçuş yasağıdır. Bu uçuş yasağının denetlenmesi için de Körfez Savaşı sonrası oluşturulan Çekiç Güç, Irak Kürdistanı'na konumlandırılmıştı. İngiltere, Fransa, ABD ve Türkiye'nin askeri kuvvetlerinden oluşturulan bu üssün merkezi Zaho'daydı ve Incirlik'te de askeri mevcudu bulunuyordu. Çekiç Güç'ün oluşturulmasıyla uçuş yasağı getirilen Irak Kürdistanı'nda siyasi olarak otorite, Saddam karşıtı güçlere verilmeye çalışıldı. Irak Ulusal Meclisi, bizzat CIA ajanlarının denetiminde alternatif olarak Saddam'a karşı meşrulaştırılmaya çalışılırken, PDK ve YNK ile de bölgede adı geçen emperyalist devletlerin ve Türk devletinin denetiminde bir siyasal oluşuma gidilmeye çalışıldı. Bu iki parti başta olmak üzere emperyalist denetimi kabul eden diğer Irak Kürdistanı'lı Kürt partileriyle bir Kürt parlamentosu kuruldu ve kısmi gümrük vs. hakları tanındı. Türk devle-

ti istemeye istemeye bu işe razı oldu. Çünkü, bölgede PKK vardı ve bunun önünün alınması gerekiyordu. PDK ve YNK'ya bu noktada şart koşuldu. PKK'ya karşı savaşacaklar ve Irak Kürdistanı üzerinden kuzeye giriş yaptırmayacaklardı. Çekiç Güç de PDK ve YNK'yı Irak'a karşı koruyacaktı.

Bu arada Irak'a ambargo uygulanıyor, uygulanan ambargo Irak halkını zora sokuyor, Saddam, halkın bu durumunu iyi kullanarak halkın tepkilerini ABD'ye yönlendiriyordu. Böylelikle gerici iktidarını halk nezdinde sağlamlaştırıyor ve halkın desteğini alabiliyordu. Bunu hala da başardığını söylemek mümkün. Saddam'ın aldığı destek salt kendi halkıyla sınırlı değil. Bölgedeki diğer Arap halklarının, özellikle Filistinlilerin sempatisini almış durumda. Türkiye'de ambargodan dolayı olarak etkileniyor, kapattığı Yumurtalık petrol boru hattından ve kestiği gıda ihracatından dolayı önemli bir gelirden yoksun kalıyordu. Bu arada Irak'a sınırlı bir ticaret hakkı verildi. Ürdün üzerinden sınırlanan bu ticaret, Ürdün'ü güdümüne alan ABD'nin denetiminde ve ekonomik olarak çıkarına oluyordu. Görüldüğü gibi ABD, bir yandan başkalarını Irak'ı tecrite zorlarken, Irak'ın kaynağını yine de yiyebilme becerisi gösteriyordu. Türkiye'ye de sınırlı bir hak verilerek Irak halkına zorunlu gıda ve ilaç alımı yapma olanağı sağlandığı açıklanıyordu. Aslında bu "hak"ın arkasında "özel savaş"ın yükünü kaldırmakta zorlanan Türkiye'ye "su payı" vardı. Ayrıca kamuoyuna da emperyalizmin ne kadar iyi niyetli olduğu(!) gösterilmeye çalışılıyordu.

Gelişmeler bir yanıyla böyle seyrederken, bölgedeki bir çabanbaşı herkesi rahatsız eder hale geldi. Emperyalistler ve bölge gerici devletleri için bu çabanbaşının ismi, PKK idi. PKK, bölgedeki ilişkileri kendi lehine kullanmada bazı pragmatik tutumlarına rağmen başarılı oldu ve esasta devrimci bir ge-

lişim seyri izleyerek siyasal ve askeri olarak güçlendi. Irak Kürdistanı Kürtleriyle de ilişkilerini geliştirerek ulusal perspektifli mücadelesini geliştirdi. İşbirlikçiliği ve ihanetçiliği çizgi haline getiren ve aşiret yapısının ötesine geçemeyen PDK ve YNK'nın halk desteğini kendi lehine çevirerek önemli adımlar attı. Irak Kürdistanı'nda Çekiç Güç'le geliştirilmek istenen ilişkileri bozdu ve bu bölgedeki boşluğu iyi kullandı. Bu haliyle de bölgedeki kutuplaşmanın ana eksenlerinden biri haline geldi.

Faşist Türk devleti PKK'ya karşı geliştirdiği "özel savaş"ta ciddi siyasal ve askeri yenilgiler almaktadır. Gelişen iç savaş, bugün ısrarla vurguladığımız gibi, artık Türkiye ve T. Kürdistanı'nda tüm sınıf ve katmanları dolaylı ve dolaysız olarak etkilemektedir. T. Kürdistanı'nda bir avuç işbirlikçi ve korucular dışında kitle desteğini yitiren özel savaş aygıtı, diğer bölgelerde şovenizm kışkırtıcılığıyla ayakta durmaya çalışıyor. Irak Kürdistanı'na düzenlediği operasyonlarla PKK'nın stratejik kurumlaşmalarını imha etmeye çalışırken her operasyonundan sonra geri çekilişinde aslında kendi lehine olan dinamiklere ister istemez zarar vererek PKK'nın ve devrimci güçlerin bölgede gelişmesine yol açıyordu. Elbette bu nedensiz değildir. Haklı zeminde yürütülen gerilla savaşının doğal siyasal ve askeri sonuçlarıdır.

Gelişen bu "Kürt realitesi" emperyalizmi yeni arayışlara ve çözümler bulmaya itti. Ve bugün Türk devletinin önüne, tercih etmesi ve uygulaması istenen iki plan kondu. **Birincisi;** ABD ve İngiltere'nin önerdiği. Buna göre Türk devleti, Irak Kürdistanı'nı sınırlarına dahil etmek için işgal edecek, bununla beraber Kürt ulusunu yok saymayacak ve kısmi özerklik tanıyacak. Bu planın geçersizliğinin iki nedeni var: **Birincisi;** PKK'nın mevcut devrimci duruşu ve böylesi bir özerkliğe kısıcası PDK ve YNK gibi işbirlikçi ve teslimiyetçi bir tarzda gelmemesi. **İkincisi;** Türk devletinin Kemalist ideolojik formasyonu. Defalarca işlendiği için kısaca geçiyoruz. Türk devletinin Kemalist faşist ideolojik yapılanması Kürtleri yok saymaktadır ve "Türk ulusu"nun "birlik ve bütünlüğüne" dayanmaktadır. Komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı bu ideolojik temele göre kurulmuştur. Bu noktada "Kürt realitesini" sözde "tanımak"tan bir şekliyle "resmiyete" sokmak sıradan bir değişiklik değildir ve çok şey ifade edecektir. Buna rağmen bu planın uygulanabilmesi için öncelikle PKK'nın teslimiyet çizgisine çekilmesi gerekir, marjinalleşmesi lazımdır. İşte Irak Kürdistanı operasyonlarının en önemli amacı da budur, emperyalistler ve Türk devleti açısından.

İkinci plan; klasik ve aslında bugüne kadar uygulanan ve Körfez Savaşı öncesi statüye dönmeyi hedefliyendir.

Yani, Irak'ın, Irak Kürdistanı'nı yeniden denetimine alması ve "Kürt realitesi"ni önceden nasıl tanıyorsa öyle tanımasıdır. Yani, yeni Halepçeler, yeni katliamlar ve PDK ile YNK'nın cıvız çıkışlarıyla süslenmiş aşiretçi, gerici uzlaşma. PDK'nın, YNK'nın bir anlam ifade etmeyen varlıklarına dokunmama statüsü, bu arada Kürtler kınılsın kınılsın. Bu planın da destekçileri, başta Fransa olmak üzere dönem dönem her iki planada onay veren ve bölgedeki etkinliğini daha fazla arttırmak isteyen Almanya'dır. Burada Almanya'nın daha çok gözlemci olmakla beraber AB içindeki liderliğe oynama isteğiyle Fransa ile en azından bu noktada çatışmamak için ABD'ye karşı az çok bir tutum aldığı ve diğer yandan da ciddi ciddi ABD'nin dünya liderliğine karşı politikalar geliştirdiği belirtilmelidir. Yine Rusya, '90'lı yıllarda "sosyalist"

tını çizmek gerekiyor. Bu ikinci plan Türk devletinin daha çok işine geliyor. Çünkü bu planda "Kürt realitesi" tanımak yok, varsa da bu Irak'ın iç sorununa olacak ve Türk devleti, buradaki Kürtleri yine yok saymaya gönül rahatlığıyla devam edecek.

Bu arada her iki planın da sürdürücüleri, PKK'yi salt siyasi ve askeri olarak yalnızlaştırmaya çalışmıyorlar. PKK içinden ve çevresinden çıkartmak istedikleri bir oluşumla Kürt Ulusal Hareketi'ni ideolojik olarak da güdükletmeyi ve böylece tümden devrimci duruşundan tasfiye etmeyi amaçlıyorlar. Bunun için çok değişik yöntem ve kanallarla bu amaçlarını gerçekleştirmek istiyorlar.

Ortak çıkar noktalarını açıkça belirlediğimizde, Türk devletinin Irak Kürdistanı'nda düzenlediği operasyonlara

neden, ABD'nin fiili, askeri müdahale isteğine Çin, Rusya ve Fransa gerekli siyasi desteği vermedi. O zaman daha sınırlı bir iki vuruş yapılabilir miydi? O da anlamlı olmazdı. Çünkü Ortadoğu pratiğin de atılan bir iki füze sinek vızıltısı gibi gelir. Ayrıca bunlara ek olarak, herhangi bir ABD saldırısı (düzeyi ne olursa olsun, ister kapsamlı bir hareket ister sınırlı bir iki vuruş) bölge halklarının tepkisini üzerine çekecekti. Bu, Saddam'ı ayrıca haketmediği bir Arap liderliği pozisyonuna götürürdü ki, ABD güdümündeki Mısır ve Ürdün bile, aynı iddiada olduklarından, ABD'ye bu noktada belli oranlarda tavır alacaklardı. En azından ABD'yi onaylamayacaklardı. Peki sorun nasıl bir çözüme bağlanacaktı?

Irak sert açıklamalarını sürdürürken, bir yandan da diplomatik diyalog kapı-

devam edecekti. Yani taraf olan güçler bir yandan birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırken, aynı zamanda Kürt Ulusal Hareketi'nin tasfiyesinde birlikte hareket edeceklerdi. Faşist diktatörlük, ABD'nin olası bir askeri müdahalesi durumunda daha çok bunun içinde olacaktı ve savaş karşısında "tarafsız" kalmak için uğraşacaktı. Kısacası özel savaş aygıtı böylesi bir durumda kendi meselesini halletmek için yoğunlaşmak isteyecekti. Buna rağmen zorlanırsa, elbette ABD'nin yanında yer almak -sonuçta kendisine zarar verse de- zorunda kalacaktı. Çünkü Türkiye-İsrail-ABD bölgesel stratejik ittifakı doğrultusunda bunu yapmak zorundaydı.

Bu tesbitleri yaptığımızda görevlerimiz ve taktik politikalarımız da aynı zamanda açığa çıkmış oluyor. Birinci görevimiz, iç savaş, olanca gücümüzle derinleştirmek ve Kürt Ulusal Hareketi'nin yanında yer almaktır. Bunun için birincil hedefler ABD ve TSK'nın kurum ve güçleridir. ABD saldırısına karşı geniş bir anti-emperyalist eylem birikliliği örgütlemek ve Kürtler üzerine oynamak istenen politikaları teşhir etmek doğru yönelimdir. Bu, Türk şovenizmini ve ABD emperyalizmini zayıflatırken özellikle Kürt ulusuna güven verecektir. Objektif olarak bu politika Saddam'a yarar gözüke de esas olarak Irak halkının güven duymasını sağlayacaktır.

Bir savaş çıkması durumunda yapılması gerekenler kısaca bunlar. Fakat tüm bu gelişmelere bağlı olarak özel savaş aygıtı, Irak Kürdistanı'nda tampon bölge adı altında yukarıda açmaya çalıştığımız nedenler dolayısıyla belirsiz işgalini gerçekleştiriyor. Bu tampon bölge, askeri olarak gerillaya karşı başarılı olamayan özel savaş açısından baştan bir kayıptır. Buna rağmen, bu oluşuma rahatlıkla gidebilmek pervasızlığı halklarımıza dönük açık bir saldırdır. Özel savaş aygıtının bulunduğu her alanda halklarımızı yönettigi bu saldırılarına karşı en etkili yöntem elbette gerilla savaşının yükseltilmesi, geliştirilmesidir. Halihazırda bir iç savaş ve Irak Kürdistanı'nda da işgal var. Gerilla savaşının geliştirilmesinin stratejik öneminin sürekli olduğu açıktır.

Bu yazıda İran, Suriye ve Kafkaslardaki gelişmelere değinmedik. Sorunu belirlemede etkileri olmakla birlikte, buradaki gelişmeleri konuyu çok fazla dağıtmamak açısından bir başka değlendirmeye bırakıyoruz.

Sonuç olarak; Ortadoğu üzerinde yaşanan bu gelişmeler, bizlerin atacağı her adım belirleyici önemde ve etkili olduğunu gösteriyor. Maoizmin bölge halklarının kurtuluşu açısından önemi, gün geçtikçe kendisini yakıcı bir şekilde hissettiriyor. Her Maoist bu önemi bilmeli ve kendisini bu noktada şekillendirmelidir.

maskesini atarken yaşadığı iç sorunlardan dolayı zorunlu olarak geri çekildiği bölgeye dönüş yapma isteğindedir. Bu isteğini Irak'ı ABD'ye karşı destekleyerek gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Irak'la eski ilişkilerini kurabilmesi için kadim dostu Saddam'ın güçlenmesi işine gelecektir. Bu plana bir dolaylı destek de Çin'den gelmektedir. Fransa ve Rusya'yla girdiği ikili ilişkiler etrafında politika geliştiren Çin, muazzam ekonomik potansiyeli ve askeri gücüyle "bensiz olmaz" diyerek ağırlığını hissettiriyor.

Yine bu planın da geçerli olabilmesinin bir şartı var: PKK'nın güçsüzleşmesi yani PDK ve YNK gibi bir çizgiye gelmesi. Çünkü, Körfez Savaşı öncesinde bölgede PKK bu kadar etkin değildi. Bu haliyle iki planın da ortak noktası açığa çıkıyor. Burada şunun al-

neden topyekün bir destek verildiği anlaşılmaktadır. Sorun bu operasyonlar değildir. Hatta Türk devletinin Irak Kürdistanı'nda orta vadede kalmasına bile birlikte destek çıkabilirler. Ancak düğümlenen nokta sonrasındır. İşte burada birincilerin hedefi bölgenin denetimini Türk devletine, ikincilerin ise Irak'a vermek olacaktır. Bunu değerlendirebilen Saddam'da varolan ambargoyu ve denetimi kırabilmek ve diplomatik alanda daha başarılı olabilmek için ABD hedefli dayatmalarla alınan BM kararlarını zora sokuyor. Halkın çektiği acıları ve sıkıntıları ancak kullanırsa Saddam, rejimini sağlamlaştırmayı ve uluslararası alanda etkinleşmeyi istiyor. Yaşanan krizin perde arkası böylece netleşmiş oluyor.

Bu noktada tarafların bir sıcak çatışmaya girmeleri zor görünüyordu. Birinci

sını epey araladı. BM'nin güvenilir uzmanlara garanti vermesi durumunda ABD'li uzmanlara da ses çıkarmayacağını bildirdi. ABD'de bir yandan bölgeye askeri güç yığarken, Irak'ın bu bildirimini yanıtsız bırakmayacak ve sorunu BM hukuku çerçevesinde çözüme yanlısı olacaktır. Böylece her iki tarafta kendisini kazanan ilan etme olanağını bulacaktır.

Ancak bu gelişmelere rağmen Ortadoğu topraklarında saatlik değişimler dengeleri altüst edebilmektedir. Olasılığı düşük olmakla birlikte eğer bir savaş çıkarsaydı ne olacaktı ve bizim ne yapmamız gerekiyordu?

Şunu hemen belirtelim, savaş çıkarsa da çıkmassa da emperyalist ve bölgedeki gerici devletlerin politikaları yukarıda sunduğumuz "ortak çıkar" üzerinde

Çöken

"Adalet" sistemi

Burjuvazi, gökyüzünde dolaşan "adalet", 18. yüzyılda yeryüzüne indirdi. Feodaller, yani toprak ağaları, krallar ve ruhban takımının elinden çekip aldığı "adalet"i "tüm ulusun malı" yaptı. İşçiler, köylüler ve tüm emekçileri kendisiyle beraber sözde yasa önünde eşitledi. "Eşitlik, özgürlük ve kardeşlik" yazılı bayrağıyla kendi iktidarı kurarken, sömürülenleri peşine takarak onları "adalet" ile aldattı. Eşitlik kendisi içinken; kardeşlik, onu destekleyene kadardı ve semaye, özgürlüğünü iktidarlaştırınca o da bitti. Yasalar, yasa önünde eşitlik, sermayenin, özel mülkiyetin devamı için vardı ve adaletin kilici artık burjuva özel mülkiyetinin elindeydi.

Tüm modern ulus devletlerde ortak olan bu modern kandırma, Kemalist diktatörlüğün temellerinde de vardı. Ancak Kemalist diktatörlük, burjuvazinin devrimlerle kendi bayrağına yazdığı bu sloganları kendi faşist bayrağına karalamak zorunda kaldı. Çünkü o, bir burjuva demokratik devrimin ürünü değildi. Devrimci bir geçmişi ve duruşu olmadığından kendine güveni de yoktu. Emperyalist, kapitalist sistemin modern ulus-devletini kendisine kopya ederken, eli titriyordu. Ayrıca kötü bir kopyacıydı ve oradan buradan buluşturduğu yasalarla kendi çatısını kurmaya çalışıyordu. Bu zayıf çatının altında tek yasası vardı ve Kemalizm bunu iyi biliyordu, o da faşist zordu. Modern ulusal-devlet, devrimci-demokratik geçmişe göre değil faşist zora göre kurumlaşıyordu.

Bugün 74. yaşını kutlayan faşist Türk devletinin sahip olduğu tüm temel yasalar, kurulduğu yıllara aittir; ceza yasası, medeni yasa vs. Bununla beraber bir çok devlet kuruluşunun iç yönetmelikleri de o yıllara aittir. Ne o yıllarda, ne de tarihin acımasız değişim yasasıyla bu yıllara geldiğimizde, bahsettiğimiz bu yasalardan hiç birisi bu topraklarda yaşayan halkların tarihine, kültürüne ve yapısına uygun değildir. Birakalım böyle olmasını, proletaryanın, köylülüğün ve tüm emekçi halk katmanlarının çıkarına tek bir cüddi maddesi yoktur. Olanlar da uygulamada yorumlanarak, basit oyunlarla egemenlerin yararına çevrilir.

Kısacası, yazılı yazısız her uygulama faşist zora göre şekillenmekte ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarına hizmet etmektedir.

Hat böyleyken, son zamanlarda Türk devleti, adalet sistemini tartışır oldu. Adalet sisteminin işlevsizliğini, hatta bazı ağızlar daha da ileri giderek çöktüğünü söylüyorlar. "Reform" paketleri, önerilen medyanında desteğiyle kamuoyunda tartışılmak isteniyor. Yargı bağımsızlığının sağlanmadığı, polisin kendini yargı yerine koyduğu, usulsüzlüklerin, yolsuzlukların üzerine gidebilecek bir mekanizmanın mevcutta olmadığı yada yetersiz kaldığı vs. vs. konuşuluyor. Gündemde varolan davalar da bu tartışmalara örnek olarak veriliyor. Sonuçta "yeniden yapılandırma" içerisinde

"adalet" de dahil edilmiş oluyor.

Peki bu değişikliklerin nedeni ne? Neden "işlevsizleşme", "çökme" tesbiti yapıyor hakim sınıflar? Hem de kendi "adaletleri" için. Bu değişikliklerin halka dönük yönünde bir iyileşme olacak mı? Ezilenler "hak"larını arayabilecekler mi? Bu soruların yanıtını yazımız içerisinde vermeye çalışacağız.

Önce "değişiklikler" söyleminin nedenini koymaya çalışalım. Bu "değişim" ihtiyacının sözde de olsa baş nedeni, iç savaştır. '90'lı yıllarla beraber iç savaşın seyri şiddetlenmiştir. Ve bugün dolaylı ve dolaysız bir şekilde toplumun tüm kesimlerini etkilemektedir. Bununla beraber, devletin başta Kürt ulusu olmak üzere, sınıf mücadelesinin öne çıkan biçimi olarak gerilla savaşıma karşı geliştirdiği "özel savaş", sömürülen, ezilen tüm kesimlere ağır taturalar çıkarmaktadır. Devlet halen etkileyebildiği tüm alanlarda, MGK aracılığıyla özel savaşa uygun örgütlenmektedir. Ekonomik, siyasi ve ideolojik şekillendirmeyi buna uygun yapmaktadır. Bunları çokça ve ayrıntılı olarak yazıp çizdik, daha fazla açmaya gerek görmüyoruz.

Tüm bu yaşananlar, örgütlü veya örgütsüz olsun (bazen kendisini açık, dolaysız, bazen dolaylı gösterebilir) ezilen, sömürülenlerde "hak" arama bilincini geliştirmiştir. Kitleler, devlete ve sisteme karşı tepkilerini her zamankinden daha fazla göstermektedirler. Devletin, sistemin çürümüşlüğüne görmekte ve bunu her fırsatta dile getirmektedirler. Susurluk ve sonrası yaşanan gelişmelerde bu daha açık görüldü. Kitlelerde devlete olan güven, daha da azaldı. Bunun sonucu, bazı kavramlar artık tabu olmaktan çıktı ve ağızdan tartışılır hale geldi. Bunların başında da "adalet" yer alıyor.

İki, üç yıldır çeşitli yerlerde yaşanan "adli" vakalarda, kitlelerin adaletle olan tepkisi sert oldu. "Suçluyu" kendi yöntemleriyle cezalandırma hatta linç etme, karakol basma vb. toplumsal gösterilere dönen olaylar yaşandı. Birakin çeteleri, kitleler, "suç" olarak gördükleri çok değişik olaylarda, öfke ve tepkisini çeken meselelerde, devletin suçluları cezalandıracağına inancı ve güveni olmadığını gösterdi.

Bunların içeriğini tartışmıyoruz. Kiminde bir trafik kazası, kiminde bir namus davası, kiminde ise hırsızlık vs. neden olmuştur. Kitleler az öncede değindiğimiz gibi bunları devletin adli kurumlarında çözmek yerine, güvensizliklerini toplu olarak göstererek, kendi bildikle-

rince çözmek istediler.

Devletin davalara politik yaklaştığı gerçeği, salt DGM'ler boyutundan çıktı. Metin Göktepe, Gazi, Manisa'lı öğrencilerin işkence davalarının duruşmalarında yaşananlar, diğer mahkemelere de devletin ne şekilde müdahale ettiğini defalarca somutladı. Faşist devlet, işkence ve gözaltında öldürme politikasını, toplumsal olaylarda "provokasyon" örgütlemesini (düpedüz katliamlarını) bu davalarda resmen kabul etti, savundu. Mahkemelerin seyrinde iç savaşın politik gelişmelerine göre bazı "lehte" kararlarda alındı. Ancak bunun da ne olduğu özellikle İbrahim Şahin gibi bir eli kanlı katilin salıverilmesiyle "Susurluk" davasında görüldü. Tutuklanmalarla bazı şeylerin değiştiği sanılırken, İbrahim Şahin ve ekibinin tutukluluk hallerinin kaldırılmasıyla devlet, kontrolleri örgütlenmesini ve kurumsallaştırmayı resmileştirdi.

Hakim sınıflar, doğal sınıf "içgüdüleriyle" ve kendi sınıf bilinçleriyle elbette bunları yapacaktı. Bunların nedenlerini de önceki yazılarımızda uzun uzun anlattık. Buna rağmen, bu gelişmeler kitlelerde varolan devlete karşı güvensizliği daha da pekiştirdi.

Görüldüğü gibi bu "değişiklik", "reform" tartışmaları, gelişen devrimci iç savaşın sonucunda itiraf edilmek zorunda kalınan gerçeklerdir. Ve bu gerçekler itiraf edilerek kitleler kandırılmak isteniyor. Söz veriyorlar: "Vallahi billahi düzeleceğiz, artık temiz siyaset yapacağız, temiz devlet olacağız" diye. Ancak nedense bu itiraflarını, hemen her gün televizyonlarda görmeye alışık olduğumuz adliye koridorlarında yaşanan kavgaların, görüntülerinin arasında veriyorlar. Ya da biraz daha "cesaretlili" davranıp Mesut Yılmaz gibi devlet karikatürü şahsiyetlerle meydanlarda dile getiriyorlar.

Evet, her gün sokakta, karakollarda, adliyelerde ve esir kamplarında "adli" olaylar meydana geliyor. Bunların sayısı gün geçtikçe artıyor. Çünkü özel savaş devleti yürütüyor ve bu, ezilenleri de (devrimcileşmediği oranda) etkiliyor. Böylece huzursuzluk ve çaresizlik "adli" olarak ortaya çıkıyor.

Açıktır ki, bu "adli" olaylar da aslında politik mücadeleden ve sistemden bağımsız değildir. Bu gerçeği; bir yandan özel savaş aygıtı, tüm kurumlarıyla ters yüz etmeye çalışırken, ÖDP ve EMEP gibi partiler de buna yardımcı olmaya çalışıyorlar.

Devletle girdikleri "mücadeleyi" "hu-

kuk"la sınırlandıran bu çevreler, tam da bu devletin istediği yumuşak sol imajını çizerek, sol adına yumuşayarak, "hukuk" mücadelesinde kitlelerin devlete karşı tepkisini moze haline getiriyorlar.

Kitlelerde gelişen ve henüz tam anlamıyla devrimcileşip örgütlenmeyen "hak alma bilinci" bu düzeyde sınırlandırılarak, "iktidar bilincine" dönüşmesini önünde bir de onlar duvar oluyorlar. Faşist diktatörlüğün teşhirini fırsat bulduğumuz her zaman, her yerde elbette yapacağız ve iktidar perspektifimizi, devleti yıkmaya isteğimizi savunacağız. Bunu "hukuk" mücadelesinde de yapacağız. Buna cepheden karşı değiliz. Ancak, bunu daha iyi bir anayasa, hukuk vs. için yapmayacağız. Bunu "hak alma bilinci" ile sınırlandırmakla, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde dahi defalarca mahkum olan Türk devletinin atanmış avukatlarının gersine düşmüş oluruz.

Bu noktada Kurtuluş çevresinin de "adalet" içeren talepleri ve sloganları savunulacak bir şey değildir. İşte bu düzen adaleti sağlayamaz, ondan veremeyeceği bir şeyi istemek devrimci bir tutumdur gibi bir mantıkla dahi olsa. Biz "adalet" istemiyoruz. Emegün özgürleşmesini istiyoruz. Emegün sömürülmesine karşı çıkıyoruz. Bu böyle olmakla beraber, ister versin ister vermesin, burjuvazinin adaletine ihtiyacımız yok. Emegün kurtuluşu örgütlenmekle, halkı ordulaştırmakla, kendi iktidar organlarını oluşturmakla, kendi adaletini kuraktır. Halklarımız "yargı"larını mahkeme salonlarında değil, tarihsel eylemleriyle sokakta, fabrikada, tarlada, dersliklerde, yaşamın tüm alanlarında, savaşın tüm cephelerinde, sınıflar ortadan kalkınca ya da sınıf mücadelesinde vereceklerdir. Bırakın bu düzenin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının vermediği adalette onların olsun.

Düşünceden dahi korkan faşist diktatörlük, tutarlı tavırlarıyla kendisine kafa tutan İsmail Beşikçi, Eşber Yağmurdereli gibi aydınları yıllarca verdiği "ceza"larla esir kamplarında tutmaya çalışıyor. Şimdi ise, Eşber Yağmurdereli'nin görmeyen gözlerinden medet umuyor. Bizler, devletin görmeyen gözlerden medet umduğu gibi, verilmeyen adaletten medet ummayalım. Faşist diktatörlüğün "yargıda reform" tartışmaları kendisindedir. Özel savaşın kendi çelişkilerinin gidermek içindir. Çürüyen ve zaman zaman özel savaş çizgisinden sapar sermaye ve dolayısıyla örgütlenmelerin denetlemek içindir.

Kürt ulusuna imhayı dayatan, işçi sınıfına ve tüm emekçi katmanlara sonuna kadar sömürüyü getiren özel savaş aygıtının, Kürt ulusunun, işçi sınıfının, köylülüğün ve tüm emekçi halk katmanlarının yararına dönüşecek zamanı yoktur.

Halklarımız ordulaştıkça, iktidarlaştıkça, kızıl siyasi iktidarlara için köylü gerilla savaşını geliştirdikçe, bu düzeni, çetelerini ve her türlü pisliğini yargılayacaktır. Ve hakettiği yere, tarihin çöplüğüne atacaktır. ●

Kirzi şehitleri ölümsüzdür

Tarih '94 1 Aralık. Düşman uzun süredir başlattığı topyekün saldırısını aralıksız sürdürmekteydi. Bölgede "Alan Hakimiyeti" taktiğiyle tam bir kuşatma yaşanmaktaydı. Partimize bağlı gerilla güçlerimiz bu taktiği boşa çıkartmak, silahlanma sorununu çözmek ve karşı saldırı politikası doğrultusunda hareket etmek için önceki yıllara oranla bölgede eylemliliklerini yoğunlaştırarak arttırmıştı. Geçen yıllara oranla bölgede savaş daha da yoğunlaşmış, gerek büyük güçlerle operasyona çıkan düşman kuvvetleriyle (bazen gün boyu, yer yerde bir kaç güne sarkan) yapılan büyük muharebelerde, gerekse de partimizin karşı saldırı politikası ışığında düşmanın sabit noktalarına karşı geliştirdiğimiz taktik eylemlerde gözle görülür bir artış söz konusuydu.

1 Aralık günü büyük bir operasyon başlatan faşist Türk ordusu ile Batı Dersim ABK'mıza bağlı bir anabirliğimiz arasında büyük bir muharebe başlar Hozat'ın Hadişer köyünde. Düşmanın hareketini gözetleyen gerilla birliğimiz arazi hakimiyetini elinde tutacak şekilde konuşlanır. Muharebe gerilla birliğimizin inisiyatifinde vur-kaç taktikleriyle tüm gün boyu devam eder. Çatışma sona erdiğinde düşman 10'un üzerinde ölü ve bir o kadar da yaralıyla muharebe alanından çekilmek zorunda kalır. Gerilla birliğimiz el koyduğu bir miktar askeri cephaneye birlikte, yeni muharebelere tutuşmak üzere alandan ayrılır.

Aynı gün, aynı saatlerde, bu kez Batı Dersim ABK'mıza bağlı bir gerilla birliğimiz kavgaya tutuşmuştur Mazgirt'in Kirzi köyünde. Bir soysuzun yaptığı kesin nokta ihbarı sonucu, düşman ordusu binlerce kişilik gücü ve zırhlı araçlarıyla birliğimizin bulunduğu alanı geniş bir şekilde kuşatmaya almıştır. Arazi oldukça elverişsiz, hava koşulları kotudur. Dizlere kadar çamura batılmaktadır. Saat henüz sabah 05:30 sularındır. Koşullar tümünden yoldaşlarımızın aleyhinedir. Düşman fark edildiğinde aradaki mesafe iyice kapanmış ve çatışmanın başlamasına dakikalar kalmıştır. Birliğin savunması için önceden hakim bir noktaya gönderilen savunma birimimiz sisten dolayı düşmanı fark edemez ve dolayısıyla duruma müdahale edemez. Birlik 30 kişi civarındadır. Yeni katılmış ve henüz tecrübesiz olan yoldaşlar da vardır.

Durumu değerlendiren komuta kadememiz koşulları aleyhimize olduğunu, çok zorlu ve kanlı bir muharebe

İsmet POLAT

olacağını belirler ve gücünü bu olumsuzluklara rağmen konuşlandırır. Artık en büyük avantajımız 25 yıllıkengin deneyimimizin çelikleştirildiği parti kadrolarımızın taktisyenliği ve direngenliğidir. Çatışma çoktan başlamıştır. Daha çatışmanın başında karşılıklı kayıplar verilmeye başlanır. İlk şehidimiz (Tanya) Fadime Çelik yoldaştır. Düşman cobra helikopterler, tanklar, geri tepmesiz toplar ve lavlarla emperyalist ağa babalarının tekniğini son haddine kadar kullanmaktadır. Ama genede şaşkına dönmüştür. Çünkü karşındakiler yenilir-yutulur cinsten değildir. Herşeye rağmen kendi kayıpları artmaktadır.

Komuta kadememiz durumun ciddiyetinin iyice bilincindedir. Kuşatmayı yarmanın imkanı hemen hemen hiç yoktur. Bir tek yol kalmıştır. Akşamı karanlık çökünceye kadar en az kayıpla alan savunması yapılacak ve düşmana verilebilecek en üst derecede kayıp verdirilecektir. Manevra imkanı olmadıktan sonra birliğin yeri sabitti, dolayısıyla herkes mevzilendiği yerden çatışmayı sürdürecekti. Çatışmanın en yoğun yaşandığı bütün noktalara kadrolar konuşlanmıştı. Çünkü çatışma bu daracık alanda gün boyu sürecekti ve bu durumlarda tecrübeye sahip yoldaşların ön mevzilerde savaşması bir zorunluluktur. Çatışmanın akşama kadar sürmesi bir zorunlulukken diğer yandan kadrolarımızın yeni ve tecrübesiz yoldaşların önünde vuruşmaları komünist kişiliğin ve feda ruhunun açık örneğiydi.

Zaman ilerledikçe karşılıklı kayıplar artmaktadır. Yoldaşların mevzilendiği yere doğru ilerleyen düşman zırhlısını durdurmak, en azından biraz daha geciktirmek için kalaşnikov silahıyla panzerin önüne dikilir TKP(ML)'nin kadrolarından Genel Komutanlık üyesi Kemal Güzel (Şefik) yoldaş. Kalaş-

Murat AKBABA

nikovla panzerin imha olmayacağını iyi bilir. Fakat bu hareketin esas gayesi "parçayı bütüne feda etme" anlayışı ışığında kendini hedef gösterip yoldaşlarına kalkan olmaktır.

Diğer bir noktada birliğimizin siyasi komiseri (Firat) Erdal Doğan yoldaş ağır yaralıdır. Ama o bir komünisttir. Kimliğinin vasıflarına uygun davranmaktadır. "Değerleri düşmana vermem" geleneğimizi pekiştirir. Partinin, halkın silahını ve diğer değerlerini düşmanın eline geçmemesi için düştüğü yerde çamura gömer. Son nefesine kadar düşmana karşı amansız olmanın, Partinin ve devrimin değerlerini yüce tutmanın güzel bir örneğini sergiler. Şehit düştüğü ana kadar slogan ve marşlarla savaşan yoldaşlarına moral verir.

Muharebenin başlamasıyla, birliğin savunması için çatışma alanına doğru hareket eden savunma biriminin komutanı Parti üyesi ve ABK komutanı (Kızıl Öfke) Ismet Polat yoldaş şehit düşüp, yanındaki bir savaşçı yoldaşa ağır yaralı olarak düşmana esir düşer. O mevzide düşmanın eline geçer. Düşman bunun avantajıyla daha da azgınlaşmış, çemberi iyice daraltıp son kozunu oynamaktadır. Ancak bu o kadar kolay olmayacaktır. Manevra yapamadan sabit noktalarda mevzilenen gerillalarımız, hareket eden düşman kuvvetlerine etkili atışlarla kayıp üzerine kayıp verdirirler. Bunun çaresizliğiyle daha da pervasızlaşan düşman, kara ve hava zırhlılarına karşı kullanılan lav ve roket silahlarını tek tek gerillalara karşı kullanmaya başlar.

Çatışmanın en yoğun yaşandığı noktalardan birinde bir birimle Parti üyesi ABK komutanı Murat Akbaba (Taner) yoldaş konuşlanmıştır. Saat akşama doğru 14:00 sularındır. O ana kadar mevzisinde kahramanca vuruşan birimimiz tümünden şehit düşmüş, komutan

Taner yoldaşa ağır yaralıdır. Durumunu, "her iki kolumdan vuruldum... yaralarım ağır... çok kan kaybediyorum... başım dönüyor..." şeklinde teşvile iletir birlik komutanına. Komutanın "dayanmalısın yoldaş... eğer siz mevzi düşerse bütün birlik büyük bir riske girer... onun için dayanmalısın..." sözlerinden sonra Taner yoldaş hem yaralı kollarıyla silahını yeniden çalıştırır, hemde yaptığı ajitasyon ve attığı sloganlarla düşmana psikolojik baskı uygular. Vakit akşam olmak üzere redir. Taner yoldaş görevini yerine getirmiştir, mevzisini korumuştur. Fakat diğer yoldaşların şehit düşmesiyle noktada tek silahın çalışmasını fırsat bilen düşman bir çok noktadan mevziyi kuşatır. Ve bedenine isabet eden roket mermisiyle Taner yoldaşa şehit düşer ve son mevzide, düşmanın eline geçer.

Gerilla birliğimizle düşman kuvvetleri iyice iç içe geçmiştir. Karanlık çökmeğe başlamıştır. Birazdan gerillanın gündüzü başlayacaktır. Düşman aldığı ağır kayıpların şaşkınlığı ve akşamı çökmesiyle çekilmeye başlar. Muharebe sona ermiştir. Kaybımız on şehittir ve bir yaralı yoldaş düşmanı elinde esirir. Düşmana bile panna ısırtacak derecede bir kahramanlık destanı sergileyen birliğimiz, onbir kahraman yoldaşın eksikliğiyle aların terk eder. Artık yoldaşlarımızın intikamını almanın hesabıyla atılır adımlar.

1 Aralık günü bölgede faaliyet halinde olan birliğimizi düşmana ihbar eden tam on kahraman kadro ve savaşçımızın şehit düşmesine neden olan İmar Boztas adındaki iblistir. Bu muharebeden kısa bir süre sonra olayı titizlikle inceleyen partimiz tarafından tespit edilen bu unsur, sorgulandıktan sonra ölüm cezasına çarptırılmış ve ceza ordumuzca infaz edilmiştir.

Tarih bu hainlerin cezasız kalmadığını tanığıdır, bundan böyle kalmayacağına tanığı olacaktır. Partimizi yıllardır bu hainlerin onlarcasını yagılayıp cezalandırmada bunun kanıdır. Uğruna savaşırken şehit düştükleri Halk Savaşının ülkemizdeki yönlendiricisi Partimiz TKP(ML)'nin bu yigit kadro ve savaşçıları şehit düşmelerinin üçüncü yıldönümünde saygıyla selamlarken, onların anılarına sahip çıkmanın tek yolunun onların beslediği yüce idealleri sahiplenip, onlar gibi kavgayı daha da ileri taşımak olduğunu unutulmamalıdır. Yoldaşları andırırız ki; kahraman şehitlerimizin de külen kanı asla unutulmayacaktır. Hıdamlasının hesabı soruldu, sorulmayacak devam edilecektir ●

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

● İLK ÖZGÜRLÜK EYLEMİ VE MEHMET ZEKİ ŞERİT

"O DUVAR, O DUVARINIZ VİZ GELİR BİZE VİZ!..."

Yıl 1977. Yer, "Ankara Ulucanlar Cezaevi". Duvarda bir yazı: "O duvar, o duvarınız viz gelir bize viz". Yazıyı yazan, TKP(ML)'nin yitirtilen savaşçı Mehmet Zeki Şerit. Duvarı aşarak, özgürlüğe, partili savaşın en sıcak alanlarına, halkın engin okyanusuna yeniden kavuşurken, parti tarihinde bir ilk'e adını yazıyordu ve düşmana karılık meşajıya bir darbe vururken, aidiyetine de güçlü bir geleneği miras bırakıyordu M. Zeki.

TKP(ML)'nin kurucu önderi ve THKO'nun başkomutanı İbrahim KAYPAK-KAYA yoldaş, Diyarbakır İşkencehanesinde yazdığı mektupta, "arkadaşlara anlatacağım bazı şeyler var" diye başlar söze ve İşkencehanesindeki dahi düşmanın elinden kurtulmanın, esareti kurt atmanın, dışarıya çıkmanın olanaklarını tartışır. Onun davaya bağlılığının, azim ve kararlılığının, "ELİNİZDEN KURTULURSAM YİNE AYNI ŞEKİLDE SAVAŞACAĞIM" diyerek meydan okuyuşunun karşısında acizleşen İşkenceciler, bu düşüncenin gerçekleşmesine fırsat bırakmadan önder İbrahimi katletmişlerdir.

İşte o gün tasan halinde kalan bu düşünceyi, M. Zeki, kendi pratiği ile tamamlıyor. Önderinin hakikati olmuş ve pratiğiyle bu komutu, zindanlardaki esir şair olarak ele almasının talimatını da vermiştir.

Sınıf toplumlarla birlikte, baskı ve hakimiyet aracı olarak tarih sahnesine çıkan devletin, temel bileşenlerinden birisi zindanlar. Düzenin siyasi üyapısı "suç" tanımlamasıyla, hukuku ve kendi "adalet" anlayışını ezilen halk sınıf ve tabakalarına dayatırken, bu üyapıya muhalif, dolayısıyla düzene tehdit oluşturan "suçlular" ve "cezalar" da gündeme gelmiştir. Bu şekilde hakimiyetini sürdürmeyi, baskı-zor ve sindirme yöntemleriyle sistemlerini korumayı hedefleyen hakim sınıflar, çok sıkıda sınıf savaşlarının doğal bir gereği olarak, sistemi doğrudan hedefleyen, yani muhalifliği bilinciyle gerçekleştiren "politik suçlular" ve savaş esirleri ile de karşı karşıya kalmaktadırlar.

Baskı ve zorun olduğu yerde isyan etmek meşrudur. Adaletin mümkün temeli olduğu bu düzene, en ufağından en ciddisine, kendiliğinden olandan en devrimcisiye kadar her türlü isyan ve muhalefet; karşısında polis, ordu, mahkeme, zindan vb. bileşenleriyle devleti, hakimiyet ve zor araçlarını bulmaktadır. Sınıf savaşlarının keskinleşti-

ği, ekonomik-siyasi krizlerin mevcut olduğu ve de derinleştiği ve sistemin istikrar bulamadığı koşullarda, üstüne üstlük burjuva demokratik anlamda dahi olsa belirli sınıflarda bir "demokratiklik" içermeyen siyasal üyapılar söz konusu olur. İç savaşın ve keskin mücadelelerin kaçınılmazlığında hakim sınıflar için zindanlar, sadece gözetim vermenin, baskının ve tecritin değil, aynı zamanda katliamların da birer mekân haline gelir. Hele ki genel olarak halkın kendiliğinden veya bilinciyle örgütlü isyanının, tepkisinin, hakim sınıflarca gözetilemediği siyasal sistemlerde zindanlar, yığılmalı katliamlarla eşgüdüm içerisinde ve onların tamamlanması olarak gündeme gelir ve hatta bir aşamadan sonra tüm ülkenin "halklar hapishanesi" haline gelmiş olduğu muazzam bir askeri zor olgusu ile karşı karşıya kalır.

Kemalist diktatörlük, gelişen toplumsal hareketlilik karşısında 12 Mart ile haklara karşı karşı-devrimci terörünü tımandırması, halkın gerçek kurtuluş yolunun silahlı mücadelede olduğu gerçeğini bir an evvel bağlamak istemiş. THKO, THKP-C ve öncü kurmay TKP(ML)'ye özgünce saldırmıştır.

Partimiz bu azgın saldırılara, kısıt altında gerilla savaşıyla karşılık vermiştir. Kuruluşundan bir yıl sonra ilk geçici yenilgisini alan partinin, bu dönemde bir çok önder kadrosu da İşkencehanelerden geçilerek zindanlara doldurulmuştur.

TKP(ML)'nin, bir yandan düşmanın azgın saldırılarına karşı saldırılarla cevap verdiği ve diğer yandan da parti içi keskin ideolojik mücadelelerle yeniden merkezi yapıya için uğraş verdiği bu bölgesel dönemde esir düşmüştü M. Zeki yoldaş.

Düşmanın esir almaları ve katletmelerle boğmaya çalıştığı devrimci savaş sürecinde, bir devrimcinin her koşulda savaşmakta ısrar ve kararlılığının, hiçbir engel ve engellemeden yılmadan düşmana darbeler vermesi ve savaşı sonuna kadar sürdürme azminin özgün ve bir o kadar da cesur bir ifadesidir. Esir düşen savaşçının esaret duvarlarını, demiri, beton ve tel örgüleri yıkarak halkın iradesini gerçekleştirme özgürlüğüne koşması. Düşmana gerek ideolojik gerekse siyasal bir darbe, halk ve yoldaşlara sonsuz moral kaynağı, yenilmezliğin, sınır ve engel tanımazlığın militan bir manifestasıdır özgürlük eylemi.

Son memnuniyet kadar çarpıştıktan sonra esir

düşen M. Zeki yoldaş, poliste bu direnişini sürdürmemiş ve olumsuz bir sınav vererek çözülmüştü. Zindanlar, düşmanın bir devrimciyi sadece örgütünden ve savaşından, halden tecrit ettiği bir ortam olmakla sınırlı değildir. Aynı zamanda devrimciliğin ve direnişin ideolojik olarak da tehdit edildiği ve fükedilmeye çalışıldığı bir savaş alanı olma özgürlüğündedir. Bu bağlamda, partinin ilk özgürlük eylemcisi M. Zeki'nin pratiğinin, birey olarak aldığı geçici yenilginin ardından yeniden güç toparlayarak ve yenilenecek yapılan bir çıkış, bir karşı-saldırı niteliğine de sahip olduğunun altını çizmek gerekiyor.

M. Zeki yoldaş, zindanda, çözümünün nelerden oluştuğunu düşünmüş, kendini yeniden mücadeleye hazırlamak için, kendi hatasına karşı liberal davranmayıp, aksine zindan bir okula çevirerek ideolojik hastalıklarından arınma merkezine dönüştürmüştür. M. Zeki, böylece, düşmanın silahı tecritiyle, düşmanın politikalarını ve saldırılarını püsürtmekle kalmamış, düşmanın içinde yerlerinin arayışına da girmiştir. Faaliyet içerisinde insanları hata yapabileceğini, olumsuzluk karşısında olumsuzluğun altında ezilmeden, hatasını doğru biçimde ortaya koyup, partiye, halka ve yoldaşlarına karşı samimi ve içten davranarak olumsuzluğun altı edilebileceğini pratikte kanıtlayarak ortaya koymuştur. Bu anlamda onun bu özelliğinin yanı sıra kendisini ideolojik olarak yenilerinin sembolü olmasının öğreticiliğini vurgulamak gerekiyor. Keza benzer hataları yapan nice yoldaşımız, "birer Mehmet Zeki olmak" şairliğiyle kendini yenileyerek örnek birer komünist olmayı başarmışlardır.

İbrahim yoldaşla başlayan, M. Zeki Şerit yoldaşla pratiğe uygulanarak partiye talimat niteliğine dönüştürülen, duvarları aşma, sınıf savaşının özel alanları olan esir kamplarının partili savaş gerçekliğiyle ele alınması mirası, araların tarafından yaşatılabildi mi? Yaşatılıyor mu? Hiç kuşkusuz bu soruya, rahatsızlık, o gün talimat haline getirilen bu miras sahiplenilerek, pratikte yaşatıldı ve yaşatılıyor diye cevap verilebilir.

Düşmanın kendisini en güçlü gördüğü "kaleleri", komünist iradenin ve bilinciyle göstericiliğinde yerle bir edilerek, defalarca savaş alanlarına çıktı. Yeni geldi, Mehmet Kalkan yoldaşın pratiğinde olduğu gibi, bunun için tek bir yemek kaşığı yetti.

İşte Toprak zindanı. Dışardan THKO gerilla-

ları tarafından yapılan bir baskıyla hem partimizin savaşçıları, hem de diğer dost devrimci örgütlerden savaşçılar özgürlüklerine kavuşturuldu.

Partimizin önder kadrolarından Orhan Bakır yoldaş, İzmir'de düşmana saldırılar verdirilerek Muntazirlerde özgürleştirildi.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının azgın saldırılarının yaşandığı günlerde Elazığ zindanının duvarları yıkılarak, devrimci dostluk ve dayanışmaya örnek oluyordu.

İşte Metis zindanı. 12 Eylül generallerinin teslim almak için her türlü yöntemle başvurdukları, "kuş uçmaz, kervan geçmez" dedikleri düşmanın devrimci irade karşısında sedeye getirildiği Metis zindanı. TKP(ML) savaşçıların bir çok olanaksızlığa rağmen inşa ettikleri özgürlük tüneliyle, partiye, mücadeleye, halka kavuşmaları.

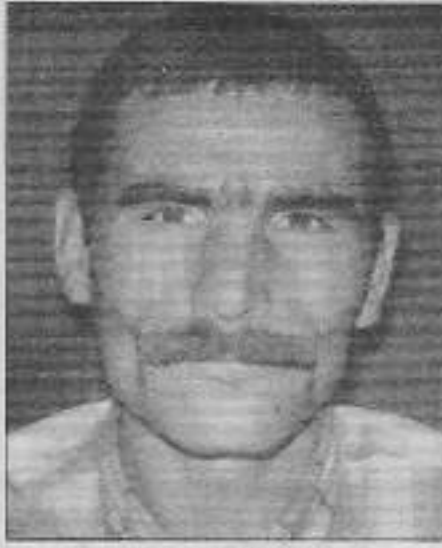
İşte Sağmalcılar, Kayseri, Nevşehir ve hemen hemen parti savaşçıların bulunduğu tüm esir kamplarında çeşitli yöntemler ve biçimlerle esir savaşçılar duvarları aşarak yada aşmak için çabalayarak pratiğe yönelmişlerdir.

O gün M. Zeki tarafından talimata dönüştürülen bu miras yaşatılmış-yaşatılıyor. Bugün ANDIMIZ FIRARDIR BİZİM. Ellerimiz ve tırnaklarımız kazma-kürek almaya devam edecektir. Bu şairler bir meydan okuyuş, kararlılık ve cüretle hareket eden esir savaşçıların sadece hakkı değil, birinci görevi ve sorumluluğudur özgürlük eylemi.

M. Zeki, özgürlük eylemiyle atıldığı yeniden atılım, karşı saldırı adınımlı, yeniden yakalandığında İşkencehanede sır veremeyerek kanyla düşmanı boğduğunda açlandırmıştır. Bu miras esir savaşçıların perspektifi ve şairi.

Bugün dest da, düşman da partinin bu gerçekliğini kabul etmek zorunda kalmıştır. Düşman, esir kamplarında, partinin kaldığı koşullarda sürekli daha fazla denetim oluşturmaya çalışmış, partili savaş esirlerine dönük bu özel ve daha yoğun kaygısını defalarca itiraf etmiştir.

Partili esir savaşçılar, "başarlamayacak, aşlamayacak hiç bir engel yoktur" perspektifiyle bugüne kadar olduğu gibi bundan sonrada bu geleneği yaşatacaklardır. Ta ki zindanlar devrimin coşkun selleri karşısında bir bütün yıkılana dek! ●

HASAN BEN

YETER KOÇ

TEMUR DEMİR

VEYSEL UYAR

ARALIK AYI ŞEHİTLERİ

Naki Gök 1 Aralık 1976 tarihinde Samsun'da sivil faşistlerce, Raci Yılmaz, 6 Aralık 1980 tarihinde İstanbul'da işkencede, İbrahim Kır Aralık 1980 tarihinde İstanbul'da işkencede, Veysel Uyar, Erdoğan Tekin 5 Aralık 1981 tarihinde Dersim'de çatışmada, Temur Demir, Suna Yıldırım, Besime Doğan 1 Aralık 1986 tarihinde Dersim'de çatışmada, Hasan Ben, Yeter Koç 8 Aralık 1989 tarihinde Dersim'de çatışmada; M. Salih Işıkayadır, Aralık 1989 tarihinde Hollanda'da MİT tarafından, Nuray Laço, Halil Laço, 14 Aralık 1993 tarihinde Dersim'de çatışma esnasında beyaz ordu güçlerinin köyü rastgele taraması sonucu, Fevzi Koç, Bekir Kürşat Öney, Mustafa Aslan, 13 Aralık 1993 tarihinde Dersim'de çatışmada; İsmet Polat, Murat Akbaba, Metin Bektaş, Derya Akyol, Fadime Çelik, Haydar Kanbay, Kemal Güzel, Erdal Doğan, Haydar Atik, Nuri Ördök, 1 Aralık 1994 tarihinde Dersim'de çatışmada; Celal Akgöl, Deniz Kargız, Mehmet Zeki Arslan ve Soner Koçyiğit 6 Aralık 1996 tarihinde Dersim'de çatışmada şehit düştüler.

ONLARI ANMAK

Onlardan ardından gözyaşı döküp ağılar yakmak değildir. Onlar samimiyetle inandıkları MLM bilimi doğrultusunda, enternasyonal proletaryanın bir parçası olarak emperyalist zincirin Türkiye toprakları üzerindeki halkasını kopartmak için patron-ağa devletine karşı yürütülen şanlı mücadeleye de şehit düştüler.

Onları anmak, uğruna mücadele ettikleri ve şehit düştükleri ana kadar şerefle taşıdıkları kızıl ve lekesiz bayrağı onlardan devralıp daha da ileri mevizlere götürmektir.

Onları anmak, onların uğruna seve seve ölümü kucakladıkları edremleri uğrunda mücadeleyle can bedeli atılmak demektir.

Onları anmak, emperyalizme, feodalizme, komprador-kapitalizme ve her türden gericiğe karşı mücadele etmek demektir.

Onları anmak, dünya proletaryasının ustaları ve öğretmenleri olan Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun kızıl güzargahlarında yürümek demektir.

Onları anmak, 26 yıl önce komünist önder İbrahim Kaypakka-ya tarafından Dersim dağlarına tohumu atılan ve ülkenin tüm kırsalına yayılan Köyü Gerilla Savaşı perspektifini uygulamak, uygulamak ve yaygınlaştırmaktır.

Anıları bizlere ışık olup yolumuzu aydınlatıyor ●

DERYA AKYOL

KEMAL GÜZEL

METİN BEKTAŞ

FADİME ÇELİK

HAYDAR KANBAY

HAYDAR ATİK

Kızılbaşan Karadeniz'de mücadele şehitlerle büyüyor

MEHMET DEMİRDAĞ

ÜMIT DİNLER

ÜMIT SAN

DİLEK KONUK

Halkın Günü/İstanbul: Devrimcilerin ve komünistlerin kanlarıyla suladığı, Mustafa Suphilerle ekilen tohumların yeşerip, komünist önder Baba Erdoğanların, Cebolann, Hasan Toyların, İsmail Bulutların, Tuncay Çankıçoğulların mesken eylediği ve onların da birer tohum olup düştükleri Karadeniz dağlarında halkların kurtuluşu uğruna faşizme karşı savaştıkları 23 Kasım Pazar günü Tokat'ın Topçam dağlarında Türk devletinin katli sürüleriyle girdikleri çatışmada şehit düşen 5 TKP/ML gerillası toprağa verildi.

Aralarında TKP/ML Genel Sekreteri **Mehmet Demirdağ** (Barış)'ın da bulunduğu 5 gerilladan **Dilek Konuk** ve **Turan Salman** memleketleri Tokat'ta toprağa verilirken, **Mehmet Demirdağ**, **Ümit San** ve **Ümit Dinler**'in cenazeleri 29 Kasım Cumartesi günü İstanbul Sarıgazi'de ailelerinin, yoldaşlarının ve dostlarının katıldığı törenle Sarıgazi Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Cenazelerin Sarıgazi'ye getirileceğini öğrenen kolluk güçleri birgün önceden Sarıgazi'nin giriş-çıkışlarını tutarak halka gözdağı verip cenaze törenine katılımı engellemeye çalıştı. 29 Kasım sabahı Sarıgazi'yi tam anlamıyla abluka altına aldılar. 1500 dolayında jandarmanın yanı sıra yüzlerce çevik kuvvet ve sivil polis Sarıgazi Meydanı, cemevi çevresi ve önemli noktalar adeta işgal edildi. Panzerlerle desteklenen kolluk kuvvetlerinin engelleme çabaları katılımın düşük olmasında etkili olurken, halkın ve dostlarının şehitleri sahiplenmesini engellemeye güçleri yetmedi.

Sabah 09:30'da cemevine gelmeye başlayan kitle, havanın yağışlı olmasından dolayı çevredeki inşaatlarda beklemeye başladı. 12:00 sularında gelmesi gereken cenazelerin yolda bekletildiği haberi kitlenin öfkelenmesine neden oldu.

Kitle cenazeleri beklerken marşlar, sloganlar ve türküler eşliğinde

de halaya durdu. Kolluk kuvvetlerinin "slogan yasağı", "kitle yürütülmeyecek" vb. tehditlerine rağmen, kitle kararlılığından birşey kaybetmezken, saat 14:00 civarında aileleri tarafından getirilen cenazeler:

"Gerillalar Ölmez, Yaşasın Halk Savaşı", "Partizanların Katili Patron-Aga Devleti", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Tokat Şehitleri Ölümsüzdür", "Şehitlerin Hesabı Sorulacak" vb. sloganlarla karşılandı.

Saat 16:00'a kadar cemevinde bekletilen cenazelerin omuzlarda taşınmasına müsaade etmeyen ve "kitle yürütülmeyecek" diyen jandarma komutanı, kitlenin kararlılığı karşısında cenazelerin arabalara konması şartıyla kitlenin yürümesini kabullenmek zorunda kaldı.

Kortajlar oluşturarak: "Kızıl Ordu TIKKO Katillerin Peşinde", "Dersim, Tokat, Erzincan Savaşıyor Partizan", "Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm", "Yaşasın Halk Savaşı", "Faşizm Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarıyla ve alkışlarla yürüyen yaklaşık bin kişilik kitlenin önü, mezarlığın etrafını da ablukaya alan jandarma tarafından mezarlık girişinde kesildi.

Cenaze sahipleri dışında basın dahil kimseyi içeri almamaya kararlı olan jandarma, insanların cenazeyi sahiplenme kararlılığı ve tavırlarını sonucu geri adım atmamak zorunda kaldı.

Mezarlıkta yapılan saygı duruşu ve atılan sloganlar eşliğinde toprağa verilen şehitlere devrim sözü veren kitle, saat 17:00 civarında dağılırken, Sarıgazi'deki esnafın yer yer kepenk kapattığı gözlemlendi.

Evet; halklarımız, insanlığa, iyiliğe ve güzele düşman olan bu düzene karşı mücadele yürütürken ve savaştıkları şehit düşen tüm devrimci ve komünistleri birkez daha anırken, onların hesabını Karadeniz'i KIZILLAŞTIRARAK sormayı devam edeceğiz ●

TURAN SALMAN

